

TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

IRKÇILIĞA, SÖMÜRÜYE, ŞERİATA
HAYIR!..

TANRI'YA YAKINLIK

1. SUNUŞ
2. GİRİŞ
3. NEREDEN GELDİK NEREYE GİDİYORUZ?
4. YAKİN KONUSU
5. TANRI NEDİR?
6. TANRI NEREDEDİR?
7. TANRI SÖZÜ NE DEMEKTİR?
8. BİLİNMEYEN TANRI'DAN BİLİNEEN TANRI'YA...
9. CEHALETE KATLANAMAYIZ
10. SORULAR ve YANITLAR

hayri@tabularatalanayalanabalta.com

www.tabularatalanayalanabalta.com

Av. Hayri BALTA

TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

IRKÇILIĞA, SÖMÜRÜYE, ŞERİATA
HAYIR!..

Sorumlusu: **Av. Hayri BALTA**

e-mail adresi:

hayri@tabularatalanayalanabalta.com

site adresi:

www.tabularatalanayalanabalta.com

TANRI'YA YAKINLIK

1. SUNUŞ
2. GİRİŞ
3. NEREDEN GELDİK NEREYE GİDİYORUZ?
4. YAKÎN KONUSU
5. TANRI NEDİR?
6. TANRI NEREDEDİR?
7. TANRI SÖZÜ NE DEMEKTİR?
8. BİLİNMEYEN TANRI'DAN BİLİNEN TANRI'YA...
9. CEHALETE KATLANAMAYIZ
10. SORULAR ve YANITLAR

1. SUNUŞ:

Günaydın Baba,

“Tanrıya Yakınlık” adlı yazın güzel başlamış, hoşuma gitti ve Al-leben öyküsü ile kıyaslamak ne derece doğru ama; anlayarak okudum; belki günün ilk saati, belki de çok açık yazmışsın da ondan.

Yani iyi bir takipçinim...

Ellerine ve beynine sağlık

Yener BALTA, 13.11.2008

2. GİRİŞ

Din de bir ilimdir.

Eğitimin gelişmediği çağlarda hayvansal dürtüleri güçlü olan insanları olgunlaştırmak için bulunan bir eğitim ve öğretim sistemidir.

Bu eğitim sisteminin son durağı ise insanın erginleşmesidir.

Elbette bu eğitim sisteminin kendine göre kuralları olacaktır.

Örneğin ham insan; dinsel eğitim yoluyla, olgunlaşacaktır.

Din anlayışına göre insanın olgunlaşması için yedi aşamadan geçmesi gerekir...

Bu aşamalar; nefs-i emmare, nefs-i mülhime, nefsi-i levvame, nefs-i mutmaine, nefs-i raziyye, nefsi marziye, nefs-i tezkiye (nefs-i safiye...) dir.

Nasıl ki kimya bilimi öğrenmemiş kişiler kimyasal terimleri ve formülleri bilmezse; din konusunda araştırma yapmayanlar da dinsel terimleri bilemez.

Din de bir ilim (bilim değil) olduğu için bu konuda çalışması olmayanlar dinsel terimleri hazmedemez.

Hazmedebilmek için din ilmini vahiyçi açıdan değil de akılcı açıdan bilen birine öğrenci olmak gerekir.

Bu nedenle **“ustasız kâr haram”** denir...

Din konusunda akılcı bir araştırma ve inceleme yapmayan kişi; dinin; insan ruhunu geliştirici, eğitici önemini kavrayamaz.

Bunlar, bağlı oldukları dinin kutsal kitaplarında emredilenden başkasını yapamaz.

Bunlar, Allah’tan geldiğini sandığı kitabın emirlerine uymakla saygınlık kazanacakları sanırlar.

Bu nedenle atalarından gördüklerini taklit yaparlar.

Dinî taklidi de insan, ruhsal gelişmeyi sağlayamaz.
Dinde taklit; insanı ikilikten kurtaramaz.

Allah ve kul ikiliği sürer gider.
Oysa dinin amacını bilenler ikilikten kurtulup birliğe erer.

Önemli olan dinî tahkikidir.

Din-i tahkiki dini; akılcı, ahlakçı, bilimsel açıdan inceleyip ahlak ve erdem ilkelerini yaşama geçirmektir...

İnsanın kötü alışkanlıklarını bırakarak iyi alışkanlıklar kazanması ve yaşamını erdemli kılmasına ikiliğin ortadan kaldırılması ve birliğe (tevhit) ulaşması denir.

Kötü alışkanlıklarını bırakarak iyi alışkanlıklar kazanan insan için Tanrı'ya erişmiş denir.

İyiliğe odaklanarak kötülüğü yaşamından uzaklaştıran insan kötü davranışlarda bulunamaz.

Kötü davranışlara eğilim duyduğu anda içinden gelen "Cız!" sesine boş veremez.

İçinden gelen ses; kendisini uyararak "Yapma sana yakışmaz!" der.
İnsan ruhunda gelişen bu olaya "Tanrısal Yakınlık" denir.

Böylece kişi iyi kötü olarak tezahür eden ikilikten kurtularak birliğe ulaşmış olur ki buna da din ilminde "Tevhit" denir...

İnsanlar din ilminde anlatılanları anlayıp yaşamlarına uyguladıkları sürece kendilerini utanca sürükleyecek davranışlarda bulunmaz.

Heva ve hevesini dizginleyen insanın yüzü hiçbir zaman kızarmaz.

Olumlu davranışlarda bulunanlar yaptıklarından utanç duymaz
Bu alışkanlığı kazanan insanlardan kolay kolay kötülük sadır olmaz.

Bunlar yaptıkları iş nedeniyle de huzur içinde olurlar.
Yaptıkları olumlu davranışlardan mutluluk duyarlar.

Bir insan iyilik ya da kötülük gibi bir ikilem karşısında kaldığında, iyi olanı yaptığı sürece Tanrı'ya yaklaşır.

Adalet ve doğruluktan ayrılmayan, çıkarları için hakkı tepelemeyen, emanete ihanet, haksız kazanca tenezzül etmeyen, kanaatkar olan, kötülük yapmaktan kaçınan, olaylar karşısında kızgınlığa kapılmayan, sır saklayan, sözünde duran, yalan söylemeyen, yaşamı doğru dürüst olanlar Tanrı'ya yaklaşmış sayılır.

Hristiyanlıkta bu nitelikli kişileri Tanrı'nın çocuğu denir...

Bu oluşum Kuran'da şöyle ifade edilir:

"Ey iman edenler ! Allah'tan korkun. O'na yaklaşmaya yol arayın ve yolunda çaba gösterin ki kurtuluşa eresiniz." (K. 5/35).

İyi olanı yapan bir insanın mutlu ve huzurlu olduğu her zaman görülmüştür

Doğru olanı, iyi olanı yapanlar daima saygı görmüştür.

Bunun sağlaması her zaman yapılabilir.

Kötü olanı değil de iyi olanı yapan huzur ve mutluluğu tadabilir.

Böyle bir alışkanlık kazanmamız durumunda Tanrı ruhumuza ege-men olur...

Ve Tanrı bizi kötü olana (Şeytana) hizmet etmekten korur.

Hristiyanlıkta bu olaya "Tanrı'nın çocukları olmak" denir.

Bu durum İncil'de şöyle dile getirilir:

"Kendisini kabul edip adına iman edenlerin hepsine Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi." (İncil. Yuhanna. 1/12)

Bir insanda; Tanrı'ya (erdeme, iyiliğe) ya da Şeytan'a (kötülüğe) eğilim hakimdir.

Unutmayalım ki hangisini beslersek o galip gelir.

Eğer iyilik yapma fırsatı doğmuşken iyilik yaparsanız Tanrı'ya yaklaşmış olursunuz.

Yok, kötü duygular baskın çıkar da kötülük yaparsanız; bu durumda, Şeytan'a yaklaşmış olursunuz.

Dini taklidi, insana geçici bir huzur verir; ama insanı ikilikten kurtamaz, olgunlaşmış bir insan yapmaz.

Duygularına hakim olup Tanrı'ya kavuşamaz...

İnsan Tanrı'ya kavuşmadıkça huzur ve güven bulamaz.

Birçok okuyucum bana; "Tanrı'ya, dine inanmadığın halde niçin dinle ilgileniyorsun!" diye kafa tutar.

Bilelim ki; Musa'nın, İsa'nın, Muhammed'in Şeriatı topluma sağlamaz yarar...

Yaratanın bizi yaratırken ruhumuza verdiği dine inanır ve bu dini yaşarım.

Kurandaki şu ayete tekrar tekrar bakarım:

"Sen yüzünü hanif olarak dine, Allah insanları hangi fıtrat

üzere yaratmış ise ona çevir.

Allah'ın yaratışında değişme yoktur.

İşte dosdoğru din budur...

Fakat insanların çoğu bilmezler. (K. 30/30 Tefsir-i Kebir.

Te'vilat. Muhittin Arabi. Kitsan yayınları)

İnsanın yaşamını yalnızca tapınmalara hasretmekle Tanrı'ya ulaşacağını sanmıyorum.

Bu nedenle günümüzdeki tek tanrılı dinlerin; insanı, varolan uygulamaları ile, Tanrı'dan uzaklaştıracağına inanıyorum.

Kanıtım da şu ki: Tarih boyunca insanlar...

Tanrı adına, din adına birbirlerini boğazladılar...

Aklı başında bir insan; Allah için, din için birbirini öldürür mü?

Böyle bir din anlayışı yürür mü?..

İnsanın; ahlak bakımından olgunlaşıp gelişmesinde, gerçek din anlayışının önemli bir yeri olduğuna inanırım.

Bunun için de; günümüz ahlak, bilim ve hukukuna ters düşmeyen kuralları göstermeye çalışırım...

Değil mi ki yaratan (Doğa) bize akıl vermiştir.

Aklını kullanarak doğru dürüst yaşayanlar huzura ermiştir.

İnsan; akli sayesinde, huzurlu ve mutlu olmanın yollarını araştırmalıdır.

Din, insanlar içindir; insanlar, din için olmamalıdır.

Bundan sonraki yazımızda "Nereden Geldik Nereye Gidiyoruz?" konusunu açıklayacağız.

Bilmediklerimiz, yanlışlarımız varsa; edep dairesinde bize bildirenlere, teşekkür eder, saygı sunarız...

3. "NEREDEN GELDİK NEREYE GİDİYORUZ?"

ÖMER HAYYAM'A YANIT...

KARİKATÜRDEKİ ŞİİR

**Hep bir çember,
Dolanıp durduğumuz.
Kim varsa bilen**

Çıksın söylesin:
"Nereden geldik
Nereye gidiyoruz?"
Ömer Hayam

+

"NEREDEN GELDİK NEREYE GİDİYORUZ?"

Felsefeciler, filozoflar, peygamberler **"Nereden geldik nereye gidiyoruz?"** diye gireler söze.

Ancak verilen yanıtlar derde deva değildir; hiç biri girmez, giremez öze.

Bunlar gerçeği görecek yerde aramazlar
Bunlar gerçekleri görünmeyecek yerde ararlar.

Kimileri "Allah'tan geldik Allah'a Gidiyoruz!" der.
Burada Allah; "Toprağın" ya da "Bilinemezliğin" simgesidir...

Kimisi de "ölüm" olayını "Hakka Yürümek!" olarak ifade eder.
Oysa insan yaşarken; ya Hak'ka gider; ya da Şeytan'a gider...

"Hakka yürümek" yaşarken söz konusudur.
Ölen insanın canı da, ruhu da, bedeni de yok olur.

İnsan bir tiyatro oyuncusu gibidir.
Doğumla sahneye girer,
Ölüm'le perde iner...

Somut bir örnekle konuya girelim: **"İnsanın gözyaşı nereden gelip nere gider?"**

Bakalım Hayri Balta, bu konuda ne der?

Acı ya da sevinç duyduğumuzda gözümüz yaşarır...
Göz yaşımız, gözümüzdeki gözyaşı bezlerinden kaynaklanır.

Şimdi soruyu basite indirgeyelim...

Gözyaşı, "Nerden gelip nere gidiyor?" diyelim.

Göz yaşlarımızın geldiği yer belli oldu mu?
Artık gözyaşı nereye gidiyor diye sorulur mu?

Gözyaşımız yanaklarımızdan süzülerek yere damlar.
Yere damlayan göz yaşlarımız toprağa düşer, olur buhar.

Verdiğimiz bu örnek dursun aklınızın bir köşesinde...
Şimdi gelelim **“Nerden geldik nere gidiyoruz?”** tümcesine.

Sorunun yanıtı bütün canlıların erkeğindedir.
Bütün canlıların erkeği, ergenlik çağında, erbezlerinde sperm üretir.

“İnsan, neden yaratıldığına bir kere baksın. O, atılıp dökülen bir sudan yaratıldı ki, bel kemiği ile kaburga kemikleri arasından çıkar.” (K. 86/5-7. Doç. Dr. Ziya Kazıcı, Doç. Dr. Necip Taylan çevirisi. Çağrı Yayınları. İstanbul. 1993)

Şimdi geldiğimiz yeri bulduk mu?
Spermin; erkeğin erbezine, başka yerden geldiğini duyduk mu?

Gözyaşı bezleri nasıl gözyaşı üretiyorsa; erkeğin erbezi de sperm üretiyor.

Üretilen bu erbezi ana karnında büyüyeceği yumurtaya ulaşmak için vakti saatini bekliyor.

Erbezindeki spermde can vardır, ruh vardır.
Çünkü hareket halindedir, gideceği yeri bilmektedir...
Ana rahmine düşeceği anı, bir sıvı içinde,
Kuyruğunu sallayarak beklemektedir.

Anlayacağınız erbezindeki spermin canı da, ruhu da vardır.
Ruhun ana karnındaki cenine üç dört ay sonra geleceği ham hayaldir.

Er bezindeki 70 milyon sperm yarışa hazırlanmaktadır.
Yarışın başlangıcı erkekle dişinin seviştiği andır...

Geldiğimiz yeri saptadık mı böylece?
İtirazı olan varsa bildirsın bize.

Erkek ile dişi bir araya gelince;
Emri hak vaki olup sevişince...

Çünkü Yaratan'ın ilk emri: **Sevişindir.**
Din adamları Yaratan'ın bu emrine karşı gelir...

Spermier sevişme anında; yayından fırlamış ok gibi yarışa geçer

70 milyon sperm içinde: en sağlıklı, en güçlü olan sperm,
Yarışı kazanarak ana rahmine düşer.

Geride kalan kardeşleri için kapı kapanmıştır.
Bunlar için ölüm, kapı kapanır kapanmaz başlamıştır.

Yarışı kazanan sperm; dokuz ay on gün ana karnında yaşar ki; bu
onun en mutlu dönemidir...

Ana karnında yaşadığı o günlere en mutlu günler denir...

Gereken süre sonunda ana karnından dünyaya gelir.
Uzatmayalım, doğar, büyür, olgunlaşır, ölür...

Yaşam süresini de doldurduğunda insan...
Hoş bir seda olmalıdır kendisinden dünyaya kalan.

Ölünce toprağa verilir sade ya da şaşıla bir törenle.
Yaşayanların ilgisi kalmaz artık ölenle...

Şimdi, geldiği yer belli, gittiği yer belli oldu mu?..
Artık **"Nereden geldik nereye gidiyoruz!"** diye sorulur mu?..

Özetle: Topraktan geldik toprağa gidiyoruz...
Bunu Kutsal Kitaplarda da görüyoruz:

"19. Çünkü âdem oğullarının başına gelen, hayvanların başına da geliyor ve başlarına gelen şey birdir. İnsan nasıl ölüyorsa, hayvan da öyle ölüyor. Hepsinin bir soluğu var ve adamın hayvana üstünlüğü yoktur; çünkü hepsi boş.

20. Hepsi bir yere gidiyorlar; hepsi topraktır ve hepsi yine toprağa dönüyorlar.

21. Adem oğullarının ruhu yukarıya çıktığını ve hayvanın ruhu aşağıya yere indiğini kim biliyor?

22. Ve gördüm ki; adamın kendi işlerinde sevinçli olmasından daha iyi bir şey yoktur; çünkü onun payı budur, çünkü kendisinden sonra olacak şeyi görmek için onu kim geri getirecek? (Tevrat. Vaiz. 3/19-22)

Bu konuya Kuran, aşağıdaki ayetlerde değinir.
Topraktan gelip toprağa gittiğimiz söylenir...

"İnsanın hali topraktan yarattığı adem gibidir." (K. 3/59)
"Seni topraktan yaratıp..." (K.18/37)

“Muhakkak bizi topraktan... (K. 22/5)
“Sizi topraktan yaratması...” (K. 30/20)
“Allah sizi topraktan...” (K.35/11)
“Sizi topraktan...” (K. 40/67)

Bu konuda Aşık Veysel'den de bir şiir...
Her doğru söze Hak kelamı denir...

“Topraktandır cümle beden
Nefsini öldür ölmeden
Böyle mi emretmiş yaratan
Sen kalemsin ben uç muyum...

Tabiata Veysel aşık
Topraktan olduk, kardaşık
Aynı yolcuyuz, yoldaşık
Sen yolcusun, ben hancı mıyım?

Aynı vardan var olmuşuz
Sen kömürsün, ben taş mıyım?..”

Yaratan'ın ilk emri sevişindir...
“Yiyin, için israf etmeyin”dir...

Yaşamın her saniyesini değerlendirin,
Boşa gelip boşa gitmeyin...

Ne gördükse, ne yedik içtikse, Cennet de, Cehennem de
Hepsi de buradadır; yaşarız, hepsini yaşadığımız sürece...

“Nereden geldik nereye gidiyoruz?” sorusuna,
Böylece koymuş olduk nokta...

4. YAKÎN KONUSU:

(İLMEL YÂKÎN - ÂYNEL YAKÎN - HAKK'EL YAKÎN)

Aşağıdaki satırlar; Singapur'da çalışan Burhan adlı bir yurttaşımızın sorularına yanittir.

Yazısında birçok noktama ve yazma yanlışı vardır.

Düzeltilme yapmadım ki kültür seviyesi görülsün diye.
Bakın, görün kimler kafa tutuyor bize...

Okuyucumun soruları üzerine tasavvufta çok geçen "İlmel Yakîn - Aynel Yakîn - Hakk'el Yakîn" terimleri konusunda açıklama yapma gereğini duydum.

Çünkü karşılaştığım ve kendini din allamesi sanan kişiler; karşısındakinin iradesini zaafa uğratmak için, anlaşılabilir dinî terimler kullandığını gördüm..

Bunların içinde yazımıza başlık olarak aldığımız terimler çok yer tutar.

Bu konularda bilen susar; bilmeyenler ise, atar tutar...

Elbette bu terimler hakkında bilgisi olmayan kişi söylenenlerde ilâhi bir hikmet var diye soru sormaya çekinir.

Kaldı ki sorsa bile; soranlara da; bu **"İlm-i ledûn sırrıdır (Gizli din ilmi...); gelip hizmet etmeden, belirli bir seviyeye gelmeden, bu din sırrı açıklanmaz!"** denir...

Konuyu daha fazla uzatmadan okuyucumuzun sorusuna geçelim: Bakalım, Burhan kardeşimiz bize ne demiş görelim:

Burhan

Ülke : Singapur

Tarih: 9.3.2003

1. **"Ben Allah'ı, ilmel yakın, aynel yakın, hakkel yakın mertebesinde bilen bir kişiyim"** demişsiniz. Hadi ilme! yakini anladık da, aynel ve hakkel yakın nasıl oluyor? Yani siz Allah' görerek ve yaşayarak mı biliyorsunuz?

2. Her şey güzel hoş da madem site hazırlıyorsun, burada yazılı olan her şey senin sorumluluğundadır. Bilip bilmeden Kuran hakkında tutarsız bir ton şey yazmışsın. Araştır doğrusunu öğren öyle yaz. Biliyorum şimdi ben biliyorum diyeceksin.

3. Su şeriat konusuna açıklık getirmek istiyorum. Her şeyi çarpıtmadaki ustalığınız burada da kendini gösteriyor. Siz istediğiniz kadar şeriata karşı olun, bunun yanlış olduğunu, bu sistemin yürümeyeceğini söyleyin, binlerce örnek gösterin.

Şeriat gayet iyi bir sistem ve kullanmayı bilince gayet güzel isliyor.

Siz sadece yanlış yerden olaylara bakıyorsunuz.

Singapur'u ele alalım. Orda yaşıyorum. Çok ileri bir ülke. Ekonomisi, gelir düzeyi vs. çok iyi.

4. Sadece yüzde 15'i Müslüman. Ama kanunlarının bir bölümü şeriata dayalı. Asıl ilginç Müslümanlara şeriat kanunları

uygulanıyor.

Müslümanlar 4 kadınla evlenebiliyor vs. (Bu Evlenme konusunu bilmediğiniz için sizi su anlık hoş görüyorum). Ve her şey Türkiye’den çok daha iyi.

Burhan, 9.3.2003

+

Sayın Burhan,
Önce saygı, sevgi sana candan...

Ne güzel, Singapur’dan biri,
Okumuş Sitemi, tanımış beni...

Kısa kısa dört konuda soru sormuşsun bana.
Ben de yanıt veriyorum bunlara kısa kısa...

İşte birinci sorun, olduğu gibi alıyorum aşağıya.
İlkin yanıt vereceğim ilk soruna,
Diğerleri de yanıtlanacaktır sırasıyla...

“Ben Allah’ı, ilmel yakın, aynel yakın, hakkel vakin mertebesinde bilen bir kişiyim. Hadi ilmel vakini anladık da, aynel ve hakkel yakın nasıl oluyor? Yani siz Allah’ görerek ve yasayarak mı biliyorsunuz?” dememi başıma kalkmışsın.

Anlaşılan oku ki “**Hakk’el yakîn**” mertebesindeyim dememe şaşır kalmışsın...

Bak kardeşim, dinin amacı; Tanrı’yı tanımak ve O’na ulaşmaktır. (Vuslat...)

O’na erişmek demek , O’nu tanımak ve yaşamaktır.

Tanrı’ya erişmek; ahlaklı, edepli, erdemli, bilgili ve bilge bir kişi olmak gerekir.

Din literatüründe insanın bu seviyeye gelmesine olgunlaşmak olmak denir. (İnsan-ı Kâmil)

İnsan-ı kâmil olan insandan ne kendisine ne de başkasına kötülük gelir.

Nefs-i tezkiye etmiş bu kişilere “Hakk’el yakîn” mertebesine ermiş denir...

Bu mertebe, Allah’a yakınlık mertebesidir ki bunu kimseler bilmez. İnsanı kâmil mertebesindekiler takiye, taklit yoluna gitmez.

Bu kişiler; asılsalar bile sözünü esirgemez...

Bu mertebedekilerin gözü Allah'tan (Doğru dürüst yaşam...) başka bir şey görmez...

Bunlar "Allah'ın gören gözü, duyan kulağı, söyleyen dili" (Hadis) olur...

Hallacı Mansur, Nesimi ve benzerlerinin gittiği yol budur...

Tasavvuf ilminde bu kişilere Allah'ın velileri denir.

Allah'ın velileri hakkında Kuran'da şöyle söylenir:

"İyi bilin ki Veliler, Allah'ın dostları olup korku nedir bilmezler..." (K. 10/62)

Burada Allah'tan murat: Ahlak, akıl, bilim, sağduyu, vicdan ve de erdemli yaşamdır...

Allah; madde olarak değil; kavramsal olarak vardır...

Allah kavramı; sayısız mecazlarla, simgelerle anlatılır...

Çocuğun velisi çocuğu korur;

Tanrı'nın velileri de Tanrı'yı korur...

Bilgelik, doğruluk, dürüstlük, erdem, iyilik gibi kavramları Tanrı'nın velileri günlük yaşamlarında uygular.

Tanrı kapsamı içine alınan bu kavramlar veliler tarafından korunur.

Bu nedenle de veliler "Allah'ın gören gözü, duyan kulağı, söyleyen dili" olur.

Sırası gelmişken şunu da belirtiyim ki: "Velileri (Ermiş, İnsan-ı kâmil... Olgunlaşmış, bilge ve erdem sahibi insan...); Allah'tan (Doğruluktan, dürüstlükten, hayır işlerinden...) başka şey bilmez.

Bunlar "Hakk'el yakîn" mertebesinde olup kendini bilmekten, hayırlı işler işlemekten başka bir şeyle ilgilenmez...

"Alay komutanı talime çıkmaz!" kuralı gereğince kıyl-ı kâl-i (Dedikoduyu-şeriatı, ibadeti...) aşarak derin konularla ilgilenirler.

Bildiklerini bu sırları da bilgisizler topluluğuna (Allah'ı kendi dışında arayan topluğa...), söylemezler.

Bunlar, Tanrı'ya (Doğruluk, dürüstlük, En doğru, en güzel, en iyi, olumlu kavramlar, evrensel ve genel değerler...) ulaşmak için yedi aşamada ruhlarını eğitirler.

Bunları sırasıyla sayalım.

Size nasıl gelecek bakalım...

Nefs-i emare: Bu kişi neşsinin bütün isteklerine boyun eğer.
Hep elde edemediklerinin; heva ve heveslerinin peşinden giderler.

Doyumsuz, mutsuz bir yaşamları olur.
Nefs-i emare dedikleri budur...

Kuran'da bunlar hakkında ayet mi?
"Nefsinin isteklerini ilah edinen kimseyi bildin mi?" (K. 25/43)

Nefs-i levvame: Bu durumdaki kişi yaptıklarından utanę duymaya başlar.

Yaptıkları olumsuz eylemlerden utanę duyarak kendi kendini kınar.

Bu konudaki ayet aşağıda derim:
"Kendini kınayan nefse yemin ederim..." (K. 75/2)

Nefs-i mülhime: Artık hem iyi (Rahmanî) hem kötü (şeytanî) içe doğuşlar (vahiy=ilham) almaya başlar.

Ama hangisinin Rahmanî; hangisinin şeytanî olduğunu anlamakta kalır nağar...

Bunlar hakkındaki Kuran ayeti:
"O'na iyilik ve kötülükleri ilham edene yemin ederim ki..." (K. 91/8)

Nefs-i mutmaine: Bu devre nefsin tatmin olduğu devredir.
Bu mertebede ki insan lęl ve dengelidir.
Sahip olduklarıyla yetinmektedir.
Bunlar hakkında Kuran'da şöyle denilmektedir:

"Onlar, inananlar ve kalpleri Allah'ı anmakla huzura kavuşanlardır. Biliniz ki, kalpler ancak Allah'ın anmakla huzur bulur." (K. 13/28)

"Allah'ı anmaktan murat: Nefis muhasebesidir
Nefis muhasebesi:İnsanın yaptığı işleri gözden geğirmesidir.

Nefs-i radiye: Bu devrede nefis iyiyi kötüyü, hayrı ve şerri birbirinden ayırt eder.

Başına gelen iyi ya da kötü olaylara "takdir-i ilahidir" der.
Bu mertebeye rıza makamı, nefis-i raziye de denir.

Kuran'da bu durum için aşağıdaki ayet okunsun:

“Ey huzura kavuşmuş insan! Sen O’ndan hoşnut, O da senden hoşnut olsun...” (K. 89/28)

Nefs-i mardiyeye: Bu aşamada insan yaptıklarından huzursuzluk duymaz.

Çünkü yaptığı bütün işler Hak’ka uygun olup kendisinden hesap sorulmaz.

Buna Allah’ın (toplumun...) kulundan memnun olması denir. İnsanın bu durumunu Kuran’da şöyle dile getirilir:

“Ey huzura kavuşmuş insan! Sen O’ndan hoşnut, O da senden hoşnut olsun...” (K. 89/28)

Nefs-i safiye: Bu aşamada insan nefisini tezkiye etmiştir. Bu mertebede insan kendisini eğitmiştir.

Bunlar hakkında da Kuran’da şöyle denmiştir:

“Nefsini kötülüklerden kurtaran huzura ermiştir.” (K. 91/9)

Bilinmelidir ki insandaki nefis (kötülüğe meyil) hiçbir zaman ölmez.

Ancak sindirilir, kolay kolay yüzeye gelmez.

Nefs (kötülüğe eğilim) insan ruhunda bir yere gizlenir. Çıkarı, heva ve hevesi söz konusu olduğunda galip gelir.

Bir de bakmışsın ki; yıllardır uyuyan nefis yüzeye çıkmış...
“O Nefsimi Öldürdüm!” diyen insanı kaldırıp yere vurmuş...

“Çünkü nefis aşırı şekilde kötülüğü emreder!” (K. 12/53)

Nefs dedikleri ölmez, insanla gelir insanla gider
Bu nedenle halkımız: “Can çıkar huy çıkmaz!” der...

Nefsi, dizginleyip sindirmekle iş bitmiyor
Bundan sonra
Tanrı’nın nerede ve ne olduğunu bilmek gerekir.
İşte burada yakın konusu gündeme gelir...

Bu da üç aşamada incelenir.

“İlmen Yakîn, Aynel Yakîn, Hakkel Yakîn’dir...

Yakîn kavramından Kuran’da aşağıdaki şekilde söz edilir.

“Ve sana yakın gelinceye kadar, Rabbi’ne ibadet et.” (K. 15/99)
denir...

Din ilminde “yakîn” kavramı çok önemlidir.

“Yakîn”den murat Tanrı’nın insana seslenmesidir.

İnsanı kötülüklerden esirgemesidir.

Din ilminde müptedi (yeni öğrenci) olanlar “Yakîn” kendilerine gelinceye değin ibadet ederler.

Kendilerine “yakîn” gelince; yani, nefsini dizginlemeye, iradesine hakim olmaya başlayınca başka bir konuma geçerler.

İlmel yakîn (İlme dayanan kesin bilgiye...) ise görülmeyen hakkında; duyarak, okuyarak gerçeğe varmaktır.

Örneğin: kitaplardan okuyarak İstanbul adında bir kent olduğunu kavramaktır.

“Hayır! Keşke ilmel yakîn bilseydiniz.” (K. 102/5)

Aynel yakîn: Bir şeyin varlığını hissetmek; ancak, uygulayamamak...

Örneğin Haydarpaşa’da trenden indikten sonra İstanbul’u görmek ve müşahede etmek; ancak İstanbul’da yaşayamamak.

“Sonra yemin olsun onu mutlaka aynel yakîyn görürsünüz.” (K. 102/7)

“Hakk’el yakîn: Kesin olarak bir şeyi varlığını bilmenin ve hissetmenin ötesinde bizzatıhi yaşayarak bilmek demektir.

Yani artık İstanbul’un içinde yaşamak, İstanbul’u mesken bilmektir.

“Biz ona sizden yakınsınız, lakin siz göremezsiniz.”(K. 56/95)

Artık Tanrı tanıımı yapabiliriz.

Tanrı’yı aşağıdaki biçimde tanımlarız:

“Allah; madde olarak yoktur; mâna olarak vardır.

Ruh olarak yoktur; düşünce olarak vardır.

Somut olarak yoktur; soyut olarak vardır.

Varlık olarak yoktur; kavram-simge olarak vardır.

Zat olarak yoktur; sıfat olarak vardır.”

Böyle bir tanıımı kulaktan duymak, kitaplarda okumak

Ve buna inanmak “ilmel yakîn” sayılır.

Gerçekten, maddesel olarak Bir Tanrı olmadığına inanmak,

Ne varsa insanda olduğunu kavramak,

İyiliğin de, kötülüğün de kaynağının insan ve toplumsal koşullar olduğunu bilmek

Olur "Hakkel yakîn"e ermek.

Aktaralım bu konudaki ayeti:

"İyiliği ve kötülüğü ilham edene yemin ederim ki!" (K. 91/8)

Bu kavramlar için de en önemlisi "Hakk'el Yakîn" kavramıdır.

Çünkü öncekiler çiraklık, öğrenme, hissetme aşamasıdır.

"Hakk'el Yakîn"; gerçeği kesin olarak bilmek, yaşamak ve uygulamaktır...

İlme! yakîn ve âynel yakîn mertebesinde uygulama yok; bilme, hissetme vardır...

Yakîn kavramı literatürde böyle açıklanır.

Bu kavramın çok derin anlamları vardır.

Bizim üzerinde durduğumuz Yakîn kavramı Kuran'daki Hicir sure-sinin son ayetindedir...

Bu ayette: **"Ve sana yakîyn gelinceye kadar Rabbine ibadet et!"** denir. (K. Hicir. 15/99'da Diyanet Vakfı çevirisi...)

Tanrı bilgisinden ve din duygusundan yoksun cahiller;

Bu önemli ayeti: **"Ölüm gelinceye kadar ibadet et!"**

Ya da **"Kesin bilgi"** olarak tercüme ederler.

Bu ayetin ne demek istediğini anlamak istemezler.

"Ölüm gelinceye kadar ibadet et!" deyip geçerler...

M. Ziya Ceran adlı ilahiyatçı bu ayet (15/99) hakkında şu açıklamayı yapar:

"Bu ayetin anlamı: **"RABB'ına YAKLAŞINCAYA** kadar İbadet et!" iken, pek çok müfessir ve yorumcular, bu Âyet-i Kerimedeki anlamı **(Ölüm gelinceye kadar Rabbine ibadet et)** şeklinde çevirmişlerdir. Halbuki, açıkça **"YAKIYN"** kelimesi mevcuttur. **Bu Yakîyn ifadesinin Ölümle hiç bir ilgisi yoktur."** (İLÂHÎ YAKINLIK. M. Ziya Ceran. Bilmen Basım ve Yayınevi. 1988. İstanbul. s. 39)

Bu konuda bir ayet daha vardır.

"İşte onlar, Allah'a en yakın olanlardır." (K. 56/11)

Demek ki "Yakîn" den murat Allah'a yakın olmaktır.

Allah'a en yakın olanlar "hayırlı işlerde bulunup" doğru dürüst yaşayanlardır.

“Yakın” den murat Allah’a yakın olmaktır.

Allah’a en yakın olanlar “hayırlı işlerde bulunup” doğru dürüst yaşayanlardır.

Hayırlı işlerde bulunan erdem sahibi insanlar,
Akla, mantığa, sağduyuya, vicdana göre ve de yürürlükteki yasalara göre davranırlar.

Erdemli yaşamı ilke edinen insanlar
Olumsuz bir iş yapmaya korkarlar...
Kötü olan bir iş yapmaya kalktıklarında;
Tanrı (Akı, sağduyusu, mantığı, vicdanı...) kendisini “Cız!” diye yoklar.

İnsan ruhunda yaşanan bu olaya içe doğuş (vahiy) denir
Kaynağı; yukarıda belirtildiği gibi, insanın akı, mantığı, sağduyusu, vicdanıdır, öngörüsüdür...

Din konusunda yeterli bilgisi olmayanlar; “Allah, Peygamberlerden başkasına vahiy göndermez!” der...

Oysa Kuran, “Tanrı’nın, doğru dürüst yaşan her insana vahiy gönderileceğini...” söyler.

İnanmayanlar Kuran’ın 42/51’inci ayetine bakabilir.

Bu ayette aynen şöyle denilmektedir:

“Allah bir insanla (karşılıklı) konuşmaz. Ancak vahiyle (kulunun kalbine dilediği düşünceyi doğdurarak), yahut perde arkasından konuşur; yahut bir elçi gönderip izniyle dilediğini vahyeder. O, (yaratıkların niteliklerinden) yücedir, hakimdir (her şeyi hikmeti uyarınca ve yerli yerince yapar)” (Prof. Dr. Süleyman Ateş çevirisi...) (K. 42/51)

Prof. Dr. Süleyman Ateş bu ayette Vahiy konusuna açıklık getirmektedir.

“Vahiyle (kulunun kalbine dilediği düşünceyi doğdurarak)” demektedir.

Prof. Dr. Süleyman Ateş’in açıkladığı gibi Vahyin Türkçe karşılığı ilham gibi içe doğuş demektir.

İçe doğuş da; insanın, aklından, mantığından, sağduyusundan ve vicdanından gelmektedir.

İyiliğe meyli olan her insan aklını, mantığını, sağduyusunu kul-

lanarak doğruyu bulur.

Doğru, dürüst, yaşamı sürdüren her insan Tanrı'ya yakın olur...

Doğru dürüst, erdemli yaşayan her insana vahiy (içe doğuş) gelir. Vahye nail olan her insan Tanrı katına yükselir.

Vahye nail olanlara, "vuslata ermiş" anlamında insan-ı kâmil denir...

Ne var ki Tanrı bilgisinden ve din duygusundan yoksun olanlar; vahyin, yalnız peygamberlere geleceğinde direnir.

Böylece insanlara en büyük kötülüğü yaparlar..
Tanrı ile insan ilişkisini koparıp atarlar.

Din bilgisi yetersiz olanlar; "vahiy dönemi kapanmıştır" der. Peygamberleri yüceltmek için söylenen bu sözler bilgisizliktendir.

Peygamberlere geldiği söylenen içe doğuş (vahiy); yalnız insanlara değil, diğer canlılara da gelir.

Hayvanlara gelene, özellik ve niteliğine göre, içgüdü (sevki tabi) denir.

Hayvanlarda iç güdü olarak ifade edilen vahiy; insanlarda içe doğuş (vahiy) olarak adlandırılır.

Vahiy; yalnız insanlara, hayvanlara değil, aşağıdaki ayetlere göre yer kabuğuna da gelir.

Şimdi Kuran'a göre vahiy kimlere ve nelere gelirmiş görelim:
Böylece aklımızı başımıza alıp biraz düşünelim:

- a. Kullarından dilediğine, (K. 16/2. 42/51),**
- b. Havarilere, (K. 5/114),**
- c. Musa'nın anasına, (K. 28/79),**
- d. İsa'nın anasına, (K. 3/44),**
- e. Hayvanlara, (K. 16/68),**
- f. Yere (arza), (K. 99/1-5)**

İnsaf; hayvanlara, havarilere, İsa'nın, Musa'nın anasına ve yer kabuğuna (arza) gelen vahiy, olgunlaşmış insanlara niçin gelmesin.

Heva ve hevesini; yani kötü alışkanlıklarını ve davranışlarını disiplin altına alamayanlar,

Nefsinin isteklerine tutsak olanlar,

Hakk'el yakîn mertebesi ile ilgisi olmayanlar,

“Yakîn” kavramından ne bilsin?

Ama İlmel yakîn, aynel yakîn mertebesinde olanlar,
Heva ve heveslerini dizginleyenler; “Yakîn” kavramını anlar...

“Yakîn” kavramını bu şekilde anlamayanlar; doğru dürüst, erdemli
yaşamayanlar Hak’ka erişemezler.

Heva ve heveslerini put yapmış kişiler...

Ham gelir, ham giderler...

Bu yapıdaki kişilerin tek amacı kısa vadeli anlık zevkleridir.

Bunlar; dünya yaşamının hayına-huyuna,

Malına mülküne, şanına şöhretine kapılıp gitmişlerdir.

Bu oluşuma din ilminde, Nuh’un tufanına kapılmak denir.

Nuh Tufanı’na kapılmış olanları kurtaracak olan Nuh’un gemisidir.

Nuh’un gemisinden murat; kötülüklerden nefret etmektir..

Önemli olan doğru dürüst yaşamaktır.

İnsan dediğinin özü de sözü de bir olmalıdır...

Halkımız özü sözü bir olanlara da “özü-sözü” bir der.

Özü sözü bir olmayanlar için de halkımız;

“Hoca’nın söylediğini yap da yaptığını yapma!” der...

Genellikle bu sözler, bildikleri ile amel etmeyen hocalar için söylenir.

Çünkü bu gibiler Hak ile değil çıkarları ile ilgilenir.

Bildikleri ile amel etmek işlerine gelmez.

Onlar kısa vadeli çıkarlarından başka bir şey bilmez.

Bunlar; kısa vadeli çıkarları için Hak’kı tepelemekten çekinmez.

Bu tür kişiler, kendilerinden başka kimseye değer vermez.

Çıkarıcılar, Allah’ı (gerçeği...) tepelerken; “Allah büyüktür,
günahımızı bağışlar!” der;

Oysa işlenen günahın etkisi ömür boyu sürüp gider...

Ve işlenen günah insan ruhunu keker...

Ve bunlar için Kuran şöyle der:

“Oku kitabını! Bugün hesap sorucu olarak sana nefsin yeter”

(K. 17/14)

Bu sırlardan habersiz olan dinciler-diyaretçiler,
Hicir suresi 99. ayetinde geçen "yakîn" kelimesini
"Ölüm gelinceye kadar Rabbine ibadet et!" (K. 15/99) diye
tercüme eder.

Bunların amacı; insanların başını ölünceye değin tapınmaya (ibade) bağlamaktır...

İnsanın başını tapınmaya bağlayanlar ise "ölüm uykusuna" yatmış "işaret çubuklarıdır..."

Haydi çıkabilirseniz çıkın işin içinden,
Bu kavramlar bilinmeden söz edilemez dinden...

Şimdi bir soru daha Burhan kardeşimize:
"İnsana; Tanrı mı yakın, ölüm mü yakın?"
Elbette Tanrı; insana, ölümden daha yakın...

Hâla anlamadınızsa, bir de Kuran'daki; **"Andolsun... Biz insana şah damarından daha yakınız." (K. 50/16)** âyetine bakın.
Tanrı'nın bulunduğu yerde "ölüm"ü aramayın sakın...

Biline ki **"Ölüm, günah vasıtasıyla dünyaya girmiştir" (İncil. Romalılara. 5/12)**

Bu nedenle: **"Günahın ücreti ölüm!" (İncil. Romalılara. 6/23)** denmiştir.

"Kötülüğü değil iyiliği arayın ki yaşayasınız!" (Tevrat, Amos. 5/14)
kötülük yerine iyilik yaparsanız Tanrı'da yaşarsınız...

Burada ölümden maksat; olumsuz davranışta bulunan kişinin rahatsız olmamasıdır.

Yaptığı kötülüklerden vicdanının sızlamaması; kötü davranışlara başışıklık kazanmasıdır.

Bunun için de içimizdeki Tanrı'nın sesine kulak veriniz.
Eylem defterinizden tüm kötülükleri siliniz...

Böyle yaparsanız "Hakkel yakîn" mertebesine erersiniz.
"Hakkel yakîn" mertebesinde Tanrı'yı kendinizle kalbiniz arasında bilirsiniz.

"Hakkel yakîn" mertebesine erenler;

“Tanrı’nın kişi ile onun kalbi arasına girdiğini” (K.8/24) bilirler.

Ermişler,

Tanrı’yı kendi dışında arayanlara: **“Tanrı, İçinizdedir... Görmüyor musunuz?” (K. 51/21)** derler...

Yakın mertebesine erenler, Tanrı ile bir arada olur; Tanrı ile yatar, Tanrı ile kalkar.

Burada geçen Tanrı teriminden maksadın; akıl, sağduyu, bilgi ve kültür birikimi yanında sorumluluk duygusunu olduğunu anlar...

Yoksa öyle ileri sürdükleri gibi insanın dışında Peygamber gönderen, Kitap indiren bir varlık yoktur.

Tanrıdan indiği söylenen dört kitap arasında birbirini yalanlayan ayetler pek çoktur.

Bu çelişkinin içinden “Onlar tahrif edilmiştir!” diye çıkılmaz.

Çünkü Tanrı, kendinin kitabının tahrifine izin vermez...

Bunların simgesel bir anlatım olduğunu Tanrı bilgisine ve din duygusuna sahip olan arifler bilir.

Böylece **“Tanrı, senin duyan kulağın, gören gözün, söyleyen dilin...” (Hadis)** gibidir....

Tanrı senin; duyan kulağın, gören gözün, söyleyen dilin olduğu takdirde sana yararı olur.

Tanrı’yı kendi dışında arayanlara Tanrı’nın ne yararı olur?

Tanrı’yı kendi dışında sananlara Tanrı’dan olmaz yarar.

Dinler tarihini, kutsal kitapları okuyanlar söylediklerimin gerçek olduğunu anlar.

Örnek mi istiyorsun; al sana örnek; geri zekalıdır bu gerçeği görmemek.

Bilindiği gibi Kuran’ın bir çok yerinde Allah; Muhammed’e, “Habibim -Sevgilim...” diye hitap eder.

Allah’ın bu sözleri üzerine Muhammed’in evlatlığı Zeyd komutasındaki 7 bin mücahit; 70 bin kişilik Bizans ordusu ile savaşmak üzere Suriye sınırına gider.

Bu savaşta 7 bin kişilik Müslüman ordusundan ancak ve ancak 700 kişi kalır; geriye kalanlar da Halid Bin Velid’in emriyle ricat edip geri döner.

Savaşmaya devam etselerdi eğer hepsi de olacaktı heder...
Oysa bu mücahitler Allah'ın kendilerine yardım edeceği
düşüncesiyle savaşa gider...

Hepsi de savaşırken; Allah'ın meleklerden oluşan ordusu yardıma
gelecek diye ümitlenmişlerdi...

Kaldı ki savaşta öldükleri takdirde de cennete gidecekleri şeklinde
motive edilmişlerdi.

Şimdi bir soru daha sana:

Allah, sevgilim dediği Peygamberinin imdadına niçin yetişmemişti
acaba?

Al bir örnek daha...

Bakalım, ne diyecek Burhan kardeşim buna?

Allah'ın Habibim dediği sevgili peygamberi Muhammed'in torunu
Hüseyin ile 75 yakını Kerbela'da susuz bırakılıp kılıçtan geçirilmişti.

Kendilerine, yüz metre ötelerinde bulunan Dicle nehrinden su bile
içirilmemişti.

Hepsi de bir damla su içmeden ölmüşlerdi.

Kimisi oklarla delik deşik edilmişti; kimisinin de, ensesinden olmak
üzere kafası kesilmişti.

Acaba neden bu olayda da Allah, "Habibim" dediği Peygamberinin
torunu Hüseyin'in ve 75 yakınının imdadına yetişmemişti?

"Hakk'el yakîn" mertebesine ermek olsun işin.

"Hakk'el yakîn" mertebesine erersen;

"Yahu Peygamberinin torunlarına yararı olmayan bu Allah'ın bana
ne yararı olacak?" dersin...

Böylece bu Allah kavramı ile başka şeyler anlatılmak istendiğini
hissedersin.

İşte bir örnek daha sana.. Bakalım buna ne deyeceksin?

Enfal (8) suresinin 1 ve 41. Ayetinde: **"... Ganimetlerin 1/5'i Allah'a
ve Peygamberine aittir..."** denir.

Yerin, göğün maliki olan Allah ganimeti neylesin?

Demek ki burada sözü geçen Allah mecaz anlamdadır.

Kısa ve özetle söylersek burada Allah'tan murat; kamu yararı ve
yoksullara yardımdır.

Demek ki bu Allah kavramı ile kastedilenin anlamı başkadır.

Allah sözü ile ne demek istediğini bilersen; Allah'ın sana yararı

olur.

“Hakk’el yakîn” mertebesine ermek için bu gerçekleri bilen akılcı birine hizmet etmelisin.

Kendi dışında bir Tanrı arayanın peşine düşmemelisin.

Tanrı’yı kendi içinde gören akılcı bir Bilge’ye hizmet edersen

“Hakk’el yakîn” mertebesine erersen...

Huzura ve mutluluğa (Tanrı’ya...) erersin.

Vahyi akla üstün görenlerin peşine düşersen

Bir ömür boyu hüsrana uğrarsın bilmeden...

Hakk’el yakîn mertebesine erenlerin başında Batını ermişler gelir.

Bu ermişlerin lideri de İsa Peygamberdir.

Bunun içindir ki İsa: **“...dünya ve ahrette itibarlı ve Allah’a yakın olanlardandır.” (K. 3/45)**

Ve daha birçok yerde de İsa’nın niteliği olarak:

Keleamullah (Allah’ın sözü),

“Ruhu’l-Kudüs”: (Kutsal ruh),

“Ruhullah” (Allah’ın Ruhü),

(Bk. K. 2/87, 253. 5/110.) diye geçer.

Bu nedenle İsa, İslam literatüründe, “Hakkel Yakîn” mertebesinde olduğu içindir ki “Ruhullah” (Allah’ın ruhu...), “Ruhulkelâm” (Allah’ın sözü) denir...

Hristiyanların büyük çoğunluğu; İsa’yı, peygamber olarak değil de “Tanrı’nın oğlu, Tanrı...” olarak bilir.

Burada çok önemli bir noktaya değineceğim: İsa: **“Ben Tanrı çocuğu olduğum gibi sizler de Tanrı’nın çocuğu olabilirsiniz!” (İncil, Yuhanna, 1/12)** der.

Ne demektir bu? Bu, şu demektir: “Ben “Hakkel Yakîn” mertebesine eriştiğim gibi sizler de, isterseniz; yani, nefsinizi heva ve hevesten temizlediğiniz takdirde, Tanrı’nın oğlu, kızı olabilirsiniz.” demektir.

Eğer bir insan ben Allah’a, dine inanırım diyorsa “Hakk’el yakîn” mertebesine erişmek için çaba göstermelidir.

İsa’nın bir de şöyle bir sözü daha vardır ki çok önemlidir.

İsa, kendisinden önce gelenler için:

“Benden önce gelenlerin tümü hırsız ve eşkıyadır.” (İncil. Yuhanna, 10/8) demiştir.

Bu sözler; öyle her dindarım diyenin dindar olmadığını; her peygamberim diyenin peygamber olmadığını gösterir.

İşte İsa böyle babayiğit biridir.

Ölüm pahasına da olsa gerçekleri söylemekten çekinmemiştir.

Din felsefesinde (Batını Tasavvufta) ve bu felsefenin bir anlatım yolu olan din edebiyatında bütün bu terimlerin simgesel anlamları vardır...

Bu anlamlar; halkın, zahitlerin anladıkları gibi değildir, başkadır...

Çünkü bu bilgiler akıllılardan ve hikmetlilerden gizlenmiştir.

Bu nedenle İncil'de: **"İsa bundan sonra şöyle dedi: "Baba, yerin ve göğün Rabbi! Bu gerçekleri bilge ve akıllı kişilerden gizleyip küçük çocuklara açtığın için sana şükrederim." (İncil. Matta, 11/25) denmiştir.**

Bu kavram ve terimlerin anlamını ancak ve ancak "Hakk'el yakîn" mertebesine ulaşanlar bilir.

Bunlar ise Tanrı'yı kendi içlerinde görür.

Bunlar ki içlerinden gelerek kendilerine yol gösteren duygulara "Ruhu! Kudüs (Kutsal Ruh, Cebail) demiştir...

Bunlar "Yaratandan ötürü bütün yaratılanları sevmiştir..."

İşte sana bir kıssadan hisse.

Bakalım bundan çıkarabilecek misin hisse.

Rabia adında bayan bir ermiş, bir gün evinin bahçesinde bir şeyler ararmış.

Sormuşlar "Ne arıyorsun?"

"Dikiş iğnemi yitirdim de!"

"Dikiş iğneni nerede yitirdin?"

"Evin içinde..."

Şaşırmış kendisini izleyenler:

Hep birden: "Nasıl olur da evin içinde yitirdiğini gelir bahçede ararsın?" derler....

Rabia adlı gönüller sultanı yapıştırmış yanıtı, koymuş taşı gediğine:

"Peki, niçin Allah'ı dışarıda ararsınız, aradığınız sizin içinizde..."

Acaba ne demek istemiş?

Rabia Sultan, “**Tanrı’nın insanla özdeş**” olduğunu söylemiş...

Bizim allamelerimiz; Rabi’anın bu kıssadan hissesini neden söylemezmiş?

Çünkü onlar hayallerinde yarattıkları Allah’ın ardına düşerlermiş...

İşte şeriatçıların en büyük yanılgısı; Allah ile ermişleri (Peygamberleri ve diğer ezoterik kişileri...) ayrı ayrı varlıklar gibi görmeleridir.

Dinin aslı anlaşılmadığı içindir ki insanlar; Allah, Din adına birbirlerini öldürmüşlerdir.

Bu anlattıklarım inanılmaz, şaşırtıcı gelmiştir size değil mi?

Öyleyse isterim; aşağıda sıraladığım şu ayetlerle ilgilenmenizi...

“Kim Peygambere itaat etmişse, muhakkak Allah’a itaat etmiştir.” (K. 4/80)

Bu âyetle de Allah ile Peygamber özdeşliğine işaret edilmiştir.

Şimdi sen diyebilirsin ki o âyetler Peygamber içindir, insanlar için değildir.

Peki öyleyse söyle bana; şu âyetin seslendikleri Peygamber midir?

Bakın, Allah Bedir savaşında ok atarak müşrikleri öldüren Müslümanlara: **“Onları siz öldürmediniz. Fakat Allah öldürdü. Attığın zaman da sen atmamıştın, fakat Allah atmıştı.” (K. 8/17)** diyor...

Bu ayete göre de ok atan insanlar da Tanrı ile özdeşleşmiş oluyor....

Aynı anlamda olmak üzere bir de şöyle denilmektedir:

“Allah’ın kişi ile kalbi arasına girdiği...” (K. 8/24) bildirilmektedir.

Demek ki Allah ile özdeşlik yalnız peygamberlere özgü değildir. İnsanların da Allah ile özdeş olduğunu Kuran belirtir.

Benim iyi niyetli, temiz kalpli kardeşim, bu konuda bir de: **“Biz ona şah damarından yakınız!” (K. 50/16)** ayeti vardır...

Bu ayette “O’na” dediği insandır.

Şimdi söyle bakalım, bu ayetlerle Peygambere mi, insanlara mı seslenilmiştir.

Bütün bu âyetler de Tanrı-insan özdeşliği dile getirilmiştir...

Yine bu ayetlerde de "Hakk'el yakîn" mertebesine dikkat çekilmiştir...

Bu sırta erenlerden 4. Halife Ali de: **"Ben görmediğim, Tanrı'ya asla tapmam!"** demiştir.

(Bk. Hacı Bektaş ve, Makalat, s. 42'den aktaran İsmail Kaygusuz **GÖRMEDİĞİM TANRIYA TAPMAM.** Alev Yayınları. 1. BASKI. s. 76.)

Adı geçen bu kitapta Allah ile insan özdeşliğine ilişkin çok ilginç anlatımlar vardır.

Bilgi vermek açısından bir tanesini aktarıyorum. İranlı ermiş, ki bu Batını de değildir, günümüzden bin yıl önce yaşamış olan Beyazıt-ı Bestam'dır.

Beyazıt-ı Bestami: "... Tanrıyla yan yana oturuyormuş gibi sohbete başlamış. Tanrım, ne denli büyük olduğunu göster de onurlandır beni!" demiş.

Bu sözlerini duyanlar, ne demek istediğini sorduklarında şu yanıtı almış::

"Görün işte hırkamin altında hiçbir şey yok; sadece, Allah var!" (s. 77)

Çok ilginç değil mi? Ne demek istediğini ancak arifler anlar...

4. Halife Ali de, Beyazıt-ı Bestami de bu gerçeği boşuna açıklamamıştır.

Ali'nin ve de Beyazıt-ı Bestami'nin sözlerinde çok hikmet vardır.

Ve asıl önemlisi:

İkisinin de söylediği sözlerin dayanağı İncil ve Kuran'dır...

Bütün ermişler Kuran'daki **"İçinizde... Görmüyor musunuz?" (K. 51/21)** Ayrıca bk. "Nurun ÂLÂ Nur, Kalplerin anahtarı, GERÇEK MÜRŞİD HAZRET-İ ALLAH'TIR. ÖMER ÖNGÜT, Hakikat Neşriyat. s. 122 ve en önemlisi Ömer Öngüt bu kitabının girişinde **"Özüm Allah, sözüm yine Allah'tır"** demiştir...) ayetini ve yukarıda geçen; 8/17, 8/24 ve 50/16'yı bu anlamda değerlendirmişlerdir.

Kuran'da ve İncil'de, Allah ile insan özdeşliğini dile getiren ayetler sergilenmiştir.

Ne var ki din ilminden habersiz olanlar Tanrı ile insanı ayrı sanar...

Söylemek istediklerimi Din de inceleme yapanlar anlar...

Bütün bu söylediklerim inanılacak gibi değil, değil mi?

Öyleyse bir de şu âyetler üzerinde durup düşünmeli:

“Şüphesiz ki Allah ve melekleri Peygambere salat ederler. Siz de onun üzerine salat ve selâm getiriniz ey müminler!” (K. 33/56)

Bu ayetin aslı “Peygamber” değil; “Peygamberler” olacaktır. Bizimkiler kendi peygamberlerini yüceltmek için “Peygamberler” yerine “Peygamber” demişlerdir.

Doğrusu “Peygamberler” olacaktır. (Bk. Feyzu'l-Furkan, Kur'ân Meali, Türkçesi: Hasan Tahsin Feyizli. 1. baskı. 20001. Akit gazetesi armağanı.)

Hiç Allah başka, Melekleri başka, Peygamber başka olsaydı; Koskoca Allah kendi yarattığı kuluna melekleri ile birlikte salat eder miydi?

Din ilmi ve edebiyatında bütün Peygamberler ve ermişler inisiye-

dir. İnisiye demek gizli din ilmini, ilm-i ledün-ü, bilen demektir.

Allah ile ermişler birbirinden ayırt edilemez. İşte bu nedenle inisiyelere (ermişlere) kâfir denemez.

Kâfir diye Allah ile insanı ayrı görenlere denir.

“Allah'ı ve Resullerini inkar edenler ve Allah ile Resullerini birbirinden ayırmak isteyip ‘bir kısmına iman ederiz, ama bir kısmına inanmayız’ diyenler ve bunlar arasında bir yol tutmak isteyenler yok mu? İşte gerçekten kâfirler bunlardır. Ve biz kâfirlere alçaltıcı bir azap hazırlamışızdır.” (K. 4/150-151)

Bu iki ayet kimlerin kâfir olduğunu gösterir...

Ne var ki bu söylediklerimizi Allah'ın dilediğinden başkası bilmez. İnanmayanlar şu ayetler üzerinde niçin düşünmez?..

“O'nun dilediğinden başka insanlar O'nun ilminden hiçbir şeyi kavrayamaz.” (K. 2/255)

Ve de: **“O (Allah) kimi dilerse onu doğru yola iletir.” (K. 10/25)**

Bu anlamda olmak üzere bir de:

Allah'ın: **“Velilerimi benden başkası bilmez.”** dediği söylenir...

(Bk. Ömer Öngüt, Kalplerin Anahtarı, s. 45).

Din ilminde Tanrı ile erişmiş insan özdeşliği önemli yer tutar. Erişmiş insanın ruhunda Tanrı yaşar.

Ne var ki heva ve hevesini disiplin altına alamayan insanlarda Tanrı uykudadır.

Şehvet ve hırsına direnemeyen, alkol ve sigaradan vazgeçemeyen bir insan heva ve hevesinin tutsağıdır...

Heva ve hevesinin tutsağı olanlar Tanrı'nın ruhu ile hareket edemez...

Bunlar istedikleri kadar bilgi sahibi olsun; "Hakk'el Yakîn'e eremez...

Burhan kardeşimiz anasından-babasından, komşusundan-arkadaşından duydukları ile "Hakk'ei yakîn mertebesindeyim" dememi bize yakıştıramamış.

Böylece din ilminden haberi olmadığını açıklamış...

Ne demek istediğimi anlamamıştır.

Bu nedenle bize kafa tutmuştur.

Gözleri bu gerçekleri görmemiş ama bizi görmüştür.

Tutmuş taa Singapur'dan bize: **"Yani siz Allah' görerek ve yaşayarak mı biliyorsunuz?"** demiştir...

Evet ya, Tanrı'yı görerek değil ama; bilerek, hissederek yaşamışım. Ve de yaşamıma uyguladığım için 10 iş yerinden kovulmuşum... Çok sevdiğim memleketimi de terk etmek zorunda kalmışım... Toplumdan dışlanmışım ve dinsiz sayılmışım.

En yakınlarım bile yaşamımı burnumdan getirmişti.

Öyle ki; yetiştiğim Dergahta bile bana ağır hakaretler edilmiştir...

Tanrı'yı bilerek, hissederek yaşadığım içindir ki kimse beni anlamıyor.

Kendisini kutup sayanlar bile düşüncelerimi başıma kalkıyor.

Ben de Allah'ı bilmeden, hissetmeden yaşayanlara şaşıp kalıyorum...

Hem şaşıyorum, hem acıyorum...

Bunlara şöyle haykırıp duruyorum:

"Allah; madde olarak yoktur; mâna olarak vardır.

Ruh olarak yoktur; düşünce olarak vardır.

Somut olarak yoktur; soyut olarak vardır.

Varlık olarak yoktur; kavram-simge olarak vardır.

Zat olarak yoktur; sıfat olarak vardır."

Durum bu olunca nasıl olur da insan O'nu "görerek" yaşayabilir. Nasıl olur da kendi dışında bulunan bir Allah'a ulaşabilir?..

Tanrı; mâna olarak, düşünce olarak, soyut olarak, kavram olarak, sıfat olarak vardır.

Görülmez ama bilinerek ve hissedilerek yaşanır.

Öncelikle; aklımıza, sağduyumuza ve vicdanımıza uyarak yaşadığımız sürece...

Doğa yasalarına, toplum kuralları yanında genel ve evrensel değerlere,

Doğruluğa, dürüstlüğe, iyiliğe, barışa, sevgiye uyduğumuz takdirde...

Yaşamış oluruz Tanrı ile iç içe...

Bu durumu Türkistanlı Şeyh Ebu Said aşağıdaki şekilde ifade eder.

"O'nu kullukla arayan bulamaz. O'nu O'nunla arayan hemen bulur." der ...

(Tevhidin Sırları. Muhammed İbn Münevver. Kabcacı yayınevi. 2003. s. 294)

Yani, O'nunla iç içe yaşayan hemen bulur, demek ister.

Bu anlamda İncil'de de: **"Siz bilmediğiniz, biz bildiğimize tapıyorsunuz!" (İn. Yuh. 4/22)** denmiştir.

Bu dediklerimin tersini düşünenler geldiği gibi gitmiştir...

Bütün bunları bilen Tefkik Fikret'in çok güzel bir sözü var:

"Beşerin garip dalâletleri var.

Putunu kendi yapar, kendi tapar."

Gerçekten de insanoğlu önce kendi eliyle yarattığı puta tapmış...

Bakmış ki bu iş saçma; bu kez de hayalinde yarattığı Allah'a tapmış.

Tapmaktan öte hayalinde yarattığı bu Allah'a umut bağlamış...

Ama umudunu bağladığı bu Allah'ın da kendisine hiçbir yararı olmamış...

O Allah ki kendisine umut bağlayan yoksul insana bir demet maydanaz bile göndermemiştir.

Bütün Müslümanlar, Hristiyanlar, Yahudiler yalvarıp yakardıkları halde duaları kabul görmemiştir...

Bu geçmişte böyle olduğu gibi gelecekte de böyle olacaktır..

Ne yazık ki insanoğlu bunun nedenini düşünmeye korkacaktır.

Yine hayalinde yarattığı Allah'ın ardına düşecektir.

Hayallerindeki Allah'ın ardına düştükleri sürece birbirlerini öldüreceklerdir.

Bu durumdakiler için Kuran şöyle der:

“Yazıklar olsun bilmediklerine tapanlara, yazıklar olsun kendi yarattığı Allah’a tapanlara...

Yazıklar olsun kendi zannına tapanlara” (Bak. K. 2/78. 6/116, 148. 10/36, 66. 53/28)

Yazıklar olsun, kutsal kitapta yazılanlardan habersiz olanlara...

Yazıklar olsun, kutsal kitaplara göre yaşamıma yön verdiğim için beni dinsiz sananlara...

Singapurlu Sayın Burhan; dinleri yanlış anlama...

Bütün dinler toplumsaldır, unutma.

Bütün dinlerin temelini insan olduğunu söylüyorum.

İnsanlar dini yanlış anlamasınlar istiyorum.

Ne demek insanları mümin kafır diye ayırmak.

Şu kafırdır, şu müşriktir diye öldürmeye kalkmak...

Ve de Allah’a, Din’e yakışan:

Din ve inanç özgürlüğünü koruyup kollamak.

Kaldı ki Kuran’da şöyle denmiştir:

“Ey Muhammedi! Rabbin dileseydi, yeryüzünde bulunanların hepsi inanırdı.

Öyle iken insanları inanmaya sen mi zorlayacaksın?” (K. 10/99)

Bu anlamda daha 70’e yakın ayet vardır.

Acaba böyle deyen Allah’a kimler uymamıştır?

Bir de şu ayete bakın bakalım:

“Kendilerine Kitap verilenlerden Allah’a ve ahret gününe inanmayan, Allah ve Resûlünün haram kıldığını haram saymayan ve hak dini kendine din edinmeyen kimselerle, küçülerek elleriyle cizye verinceye kadar savaşı.” (K. 9/29)

Bu tür de 50’den fazla ayet vardır.

Bu tür ayetler de; Cihat, Kılıç ve Şiddet ayetleri olarak anılır.

Yani şimdi biz bu ayetler üzerinde akıl yürütmeyelim mi?
Bu, niçin böyle olmuş demeyelim mi?

İnsanların, din adına birbirlerini öldürmelerini anlamıyorum.
İnsanların böylesi bir cehaletle yaşamasına yanıyorum...

Güzelim dünyamızı, Cehennem'e çevirenlere kızıyorum.
Şimdi ben din düşmanlığı mı yapıyorum?..

Türklerin, gavur dediklerine el açması...
Yakışır mı bizlere bu, ne acı...

Görülmektedir ki; bu din anlayışı, bizi gavur dediklerimize muhtaç
kılmıştır.

Kadınları erkekten aşağı görmüş, toplumun dışında tutmuştur.

Toplumda kadına hiçbir zaman yer verilmemiştir.
Kadın, alken ve dinen eksik denmiştir.

Kadın; mirasta, tanıklıkta, tapınmakta erkeğin gerisindedir.
Sonra da kadına; saç uzun, akli kısa denir.

Şariat dünyasında halk meclisi olmamıştır.
Seçim yoktur, demokrasi kurulmamıştır.
Bu nedenle de çağın gerisinde kalmıştır...

Batınî ermişler de, ölüm pahasına, benim dediklerimi demiştir.
Öyle ki bir şeraitçi olan Mehmet Akif bile zaman zaman çevresine,
Benim seslendiğim gibi seslenmekten çekinmemiştir....

"Mehmet Akif ve İslam

Yıllar öncesinde Mehmet Akif şiirinde diyor ;
Ey bunca zamandır bize te'dip eden Allah
Ey alemleri İslamı ezen, inleyen Allah,
Bizler ki senin va'di ilahine inandık
Bizler ki bin üç bu kadar yıl seni andık

Bizler ki beşer bir sürü ma'buda taparken
Yıktık o zaman şirki, devirdik ebediyyen.

Bizler ki birer hamlede evhamı bitirdik

Mabetlere ma'budu hakikiye getirdik
Bizler ki senin ismini dünyaya tanıttık

Gördükse mükafatını, Ya Rab, yeter artık
Çektirmedığın hangi alem, hangi ezadır
Her anı hayatın bize bir ruz-u cezadır.

Bu şiir 1914 de yazılmıştı.. Aradan bir asra yakın bir zaman geçti..
İslam ülkeleri ile Hristiyan ülkeleri arasındaki fark biraz daha açıldı..
Afganistan gibi ne kadar fazla İslam, halklara o kadar eza ve cefa oldu.

Bakin Mehmet Akif gene nasıl yakarıyor Allah'a:

Nur istiyoruz sen bize yangın veriyorsun
Yandık diyoruz, boğmaya kan gönderiyorsun.

Mehmet Akif'in ağıtı bununla da bitmiyor. Diyor ki:
Hep bugüne kadar Müslümanlar yandı, şimdi de biraz Hristiyanlar
yansın.

Madem ki, ey ilahi yakacaktın, yaksaydın a melunları, tuttun bizi
yaktın.

İşte böyle yazıyor ünlü şair Mehmet Akif..
Ne dersiniz, İslam ülkelerini Allah mı yaktı, Muhammed mi?
Şimdi faturayı Allah'a çıkarmak, Muhammed'in, Allah adını
kullanarak koyduğu esasların peşinden giden akıldan başka hangi
mantığın eseri olabilir?

Tarih sadece bir şeyler söylemiyor, bir şeyler de ispatlıyor..
Yazılanlar meydanda.. İnsanlar aya imanla gitmiyor, en azından bir
iman varsa bile bu İslam imanı değil..

Bu gün sizin de kullandığınız bilgisayar, internet'i ve her türlü bey-
insel güce dayanan teknolojiyi geliştiren kafalar imandan değil, akıl ve
mantıktan söz ediyor..

Kitabı Kuran olan İslam dünyası, bilime hiç bir katkı yapamaz-
ken, dünyadaki her türlü gelişimi Yahudiler, Hristiyanlar ve Budistler
gerçekleştiriyor.. Müslümanlar ise bu gelişmelerden sadece istifade
ediyorlar, o da edebildikleri kadar..

Biraz düşünelim..Bu kadar tesadüf olabilir mi?.."

Merak etme Burhan kardeşim, yalnız değilsin sen..
Dinin ne demek olduğunu bilmeyen,
Din-i taklid-i yolundan giden,
Dinin güzelliklerinden habersiz olanlar, bana karşıdır tümnden.

Bana karşı çıkışları ise edepsizliğinden değilse bilgisizliğinden...

Bu bizim kaderimizdir.
Bu, insanlık için
Kendi elimizle giydiğimiz melâmet gömleğidir...

Sırası gelince diğer sorularına da yanıt verilecektir.
Son olarak bir sözüm de şöyledir:

Eğer ben eğri yolda isem; bu, Allah'ın dilemesiyledir.
Yok eğer ben doğru yolda isem bu da Allah'ın dilemesiyledir.

Bu söylemler en az Kuran'ın 70 ayetinde dile getirilir. **(Bk. Yukarıda yazılı K. 10/99 ve şu âyetlere K. 5/35. 6/107. 112. 136. 137. 149. 11/118. 16/9. 93. 32/13...)**

Bu tür ayetlerden daha çok söylenir...
Bana kızılması bilgisizliktendir.

Burhan kardeşim, bu yazımın çıkışını alarak sakla.
İstersen, "Bu adam ne demek istiyor?" diye göster Hocalarına...
Muhakkak şöyle diyeceklerdir sana:
"Aman bu adamla uğraşma, çarpılırsın sonra!"

Benim Singapur'daki kardeşim; bu konularla uğraşmak senin neyine?
Al dört kariy, her gece yat biriyle, bak keyfine...

"Boş ol!" diye boşarsın, hoşuna gitmeyen varsa...
Almaya sınır var da, boşamaya sınır yok nasıl olsa...

Boşa boşa evlen dördü aşmamak koşulu ile...
Böylece yüze kadar evlenebilirsin,
Mutaallaka Hasan gibi sen de...
Bundan iyi din mi olur sizin gibilere...

İnsanlara yararlı olacak bir din anlayışından yanayım.
Bunu da kendi yaşamıma uygulamaktayım.

Kanıtım mı, işte kanıtı...
Bütün engellemelere karşı, yırttım karanlığı...

Dinin aslı "Den"den gelir.

Den demek ahlak, edep, erdemdir...

Ben "Denli"yim ama "Densiz" değilim...
Hem Bilgeyim, hem de ermişimdir...

Saygı, sevgi sana.
Şimdi kal sağlıcakla...
Av. Hayri Balta... 28.11.2008
+

Not:

MUTAALLAKA HASAN: 4. İslam Halifesi Ali'nin büyük oğlu İmam Hasan, boşayıp boşayıp dörde tamamlamak üzere tam 110 kadınla evlenmiştir. Bu nedenle adı tarih kitaplarına "MUTAALLAKA-(BOŞAYAN) Hasan" olarak geçmiştir. (Bk. İhyayu Ulumid-Din. Boşanma Konusu (Talak Bahsi). İmam Gazali...)

İSLAM LİTERATÜRÜNDE "YAKÎN":

TASAVVUFTA YAKÎN'İN ÜÇ KISMINDAN SÖZ EDİLİR:

A. ŞAMİL İSLAM ANSİKLOPEDİSİ'DEN:

a- İlme'l-yakîn: Bu, bilgi durumundaki kesinliktir. Düşünmeyle elde edilir. Mesela; suyun denizdeki varlığına dair bilgimiz böyledir.

b- Ayne'l-yakîn: Görmekten veya gözlemden meydana gelen kesin bilgi (yakîn). Meselâ; deniz kenarında duran bir kişinin su hakkındaki bilgisi böyle bir bilgidir. (Cemil Saliba,el-Mu'cemû-Felsefiyye, Beyrut1982, II, 588)

c- Hakka'l-yakîn: Bilme ve görmenin her ikisini de içine alan bilgidir (yakîn)... Denize girip yıkanan kimsenin bilgisi böyle bir bilgidir (Cemil Saliba, el_Mu'cemû—Felsefiyye, Beyrut1982,II, 588)

Görüldüğü gibi yukarıdaki sıralamada bilgi derecesinde kesinlik, görme derecesinde kesinlik ve insanın bizzat kavrama yoluyla elde ettiği bilgiler tarzındaki kesinlik olmak üzere kesin bilginin çeşitleri gösterilmek istenmiştir; tasavvufta "tatmayan bilmez" ifadesiyle de anlatılmak istenen bilgi çeşidi (yakîn), en çok arzu edilen kesin bilgidir.

Şüphenin zıddı olan yakîn (kesin bilgi) de sübjektif ve objektif olmak üzere de iki çeşit ortaya konmuştur.

Sübjektif yakîn; bu tür kesin bilgiye sahip olan kimse, onu bir başkasına aktaramaz. Meselâ; bir kimsenin kendinde hissettiği bir duygu böyledir.

Objektif yakîn ise; bir takım sebep ve öncüllere dayanır ki; bu tür yakînî bilgi kendisini başkalarına da zorunlu olarak kabul ettirir. Çeşitli ilimlere ve mantığa dair kesin bilgiler (yakînler) böyledir.

Yakînî (kesin bilgi) konusunda Gazzalî şöyle der:

"Yakînî bilinen şeyin kendisinde hiç bir şüphe bırakmayacak tarzda

ortaya çıkan bilgidir. Bu tür bilgide yanılmaya ve vehime asla yer yoktur.

Yakîn olmayan bilgilerin hiç birine tam güvenilmez ve bunlar yakîn ifade etmezler" (Gazzalî, el-Munkız'u ivline'-dalâl. Beyrut. 1967. 64)

Bilginin kaynağını, değerini ve çeşitlerini kendine konu edinen disiplin, felsefenin Epistemoloji, Gnoseoloji veya Bilgi Teorisi denilen disiplindir.

(Necip TAYLAN. Şamil İslam Ansiklopedesi. VIII. Cilt. s. 258-259)

B. GAZALÎ'DEN:

Yakîn konusunda Hadisler:

Resul-i Ekrem:

1. "Çünkü iman; günahların öldürücü bir zehir olduklarını tasdik-ten; yakîn de bu tasdiki te'kid, şüpheyi ondan uzaklaştırarak kalbe onu yerleştirmekten ibarettir." (s. 9)

2. "Allah'tan afiyet (sağlık) isteyin. Zira yakîn hariç, hiç kimseye afiyetten (sağlıktan) üstün bir şey verilmemiştir." (s. 148). **(Demek ki dinde; "yakîn", sağlıktan da önemli görülmektedir... HB)**

3. Kalp; Yakîn gelmesiyle cehalet, şek ve şüphe hastalıklarından selamet bulmuştur. Çünkü kalbin afiyeti bedeninin afiyetinden daha önemlidir (s. 244). **(Demek ki dinde; "yakîn", sağlıktan da önemli görülmektedir... HB)**

4. "Size verilenlerin en efdali, yakîn ve sabır azimetidir." (s. 245, 248, 503)

5. "Bu ümmetin evveli, yakîn ve zühd sayesinde kuruldu. Sonu da cimrilik ve tûl-i emel (doyumsuz hırs) sebebiyle helak olacaktır." buyurmuştur. (s. 544, 812)

(Hüccetül İslam. İmam Gazali. İhyau 'Ulumid'-Din. Cilt. 4. Bedir Yayınevi.)

x

C. SAYIN ÖĞRETİCİM DR. EMİN KILIÇ KALE'NİN GÖRÜŞÜ:

Yakîn : Bizim anladığımız işte evlerimiz yakın felandır. Bu ke-lime Arapçadır. Kafi bilgi demektir. Bir olay, bir insan ilahir hakkında bildiğimiz üç derecelidir:

1. Hakkel Yakîn : Hak seviyesinden bilgi. Örneğin, bir nişanlı söz veriyor ve sözünden dönüyor. Bu, belli ki olumsuz bir olaydır. Buna hakkel yakîn denir. Yani şeriat seviyesinden bakılırsa kim olsa bu haksızlığı görür ve beğenmez. Bu hak seviyesinden bir bilgidir. Ehli aşk bu bilgiyi beğenmez.

Hukuk çerçevesi içinde, din çerçevesi içinde şeriattır. Şeriat ve kanun hakkel yakîndir. Sağduyu seviyesi demektir.

2. İlmel yakîn : İlim seviyesinden bilgi. Nişanlısının sözünden dönmesini daha derinden bilmektir. İşte ahlaka mugayir, yıkıcı fena bir örnek oldu felan. Bu ilim açısından bilgidir. Tarikat seviyesindendir. Yani Evliyaullahların açısından idrak, bir hüküm.

İlim açısından, ilim bakımından görüş. Örneğin, rakı içenin derdinden içtiğini, hırsızlık yapanın aç kalmasından yaptığını ilahir, görür. Yani bunun akli selim sahibi olmadığını görür. Nedenini bilerek, ziyandır, felandır bilecek.

3. Aynel yakîn : Ayn derecesinden bilgi, (ayn, arapça tam köklü, içi demektir. Aynı zamanda göz ve pınar demektir.) Bu, in sanı kamilin bakışıdır. Anlamak zordur. Yani o anda o olabilenin görüşü. Buna aynel yakîn derler. Bu görüşte, olayın olumlusu, olumsuzu yoktur. O sözden dönme öyle bir olaydır ki eşittir ölüm.

O olayı ölüm ifade eder. Yani o olayı yaratan mahlukun yaptığı şeye olumsuz, yıkıcı demeye tenezzül etmiyor. Bu olayı yaratan eşittir ölü. Bunu katiyen diri kabul etmiyor. Tasavvufta, ehli aşk arasında ölüm buna derler. Binaenaleyh ne müthiş şeydir; Bektaşilerin neden “öl ikrar verme” dediği anlaşılıyor. Bu ölünün öldüğüne saygı ile ve müddetsiz çölde bırakmakla kurtulabilir.

O ölenin öldüğünden haberi yoktur. Halbuki kurtulması yani teka-mül etmesi ölüluğünden haberdar olmasına bağlı. Bu da öldüğüne saygı ile yalnız bırakma oranındadır. Aynel yakîn görüş ancak insanı kamillere mahsustur. Çünkü ancak onların dimağlarında vasitasız, doğrudan doğruya görmek kuvveti vardır.

Aynel yakîn demek hakikat bakımından hakikat açısından görüş demektir. Hakikat erbabı Ehlullahtır. Ölüden maksat kendine kıymada en şiddetli kurşunu kullanan, en şiddetli zehri içen demektir.

Ölüye saygı onu terk etmektir, onu gömmektir, onunla uğraşmamaktır. Şeriat seviyesinden, şeriat dairesinde ve tarikat seviyesinden ilmel yakîn muamele beklenebilir. Yapmazlarsa, niçin yapmadın diye sorulabilir. Fakat aynel yakîn mertebesinde onu görmeyenden hiçbir şey sormaya hakkınız yoktur. O aynel yakîni iştmiş olabilir fakat o seviyeyi göremez, o ölüyü göremez. Nefisten kurtulmayan bu vasfa sahip değildir. Çünkü bu olay, bu vücutla ilgisi olmayan bir olaydır. Bu ölüm olayı iç varlığın başına gelen bir iştir.

Bu mertebe ilmel yakînin bir neticesidir. İlmel yakîni tamamen kavrayan; ya o bilginin altında kalır, bu zaman ilmel yakînde kalmıştır. Hakkel yakînden farkı yoktur. Ya da o bilgiyi kendine mal etmiştir. O zaman o bilgi, frekansların artmasına sebep olur ve aynel yakîn görür.

(Musikide Hayat Dersleri Sözlüğü, Dr. Emin Kılıç Kale. s. 347-348)

D. İSKENDER ALİ MİR EVRENOSOĞLU'NDAN:

İLMEL—YAKİN , AYNEL—YAKİN , HAKKÂL -YAKİN İLMEL—

YAKİN:

Allah'a doğru yola çıkan kul, bu yolda yaşarken bir taraftan hallerle hallenir, diğer taraftan da hem ilim hem de irfan sahibi olur. İşte, kulun, tasavvuf adına yazılmış olan eserleri okuması ve öğrenmesi, ister bu aleme ait bilgileri kapsayan ilim olsun, ister zahiri âlemin ötesine ait bilgileri kapsayan irfan olsun, ilmel-yakîn'i ifade eder. İlmel-yakîn de, sadece ilim öğrenilmiş ama yola çıkılmamıştır. **Kellâ lev ta'lemûne ilmel-yakîni. "102/Te âsür-5 — Eğer "ilmel-yakîn olarak bilseydiniz..."**

Öyle insanlar vardır ki, sadece bilirler, üstelik bildiklerini iyi bilirler. Ama yaşamazlar. İşte ilmi bilmek, ilmel-yakîn kademesisidir. Ama ilim, bilinmek için değil, yaşansın diye verilmiştir. Oku, "ikra" emrini veren Allah, temel emrini "Rabbine dön" olarak vermiş ve ilmin yaşanması asıl emrolunmuştur.

AYNEL—YAKİN:

Allahı Zülcelâl Hz. ilmi öğrenmemizi, Alak sûresinde emrediyor: "İkra'bismi Rabbike... "96/Alak-1 Yaratan Rabbinin adıyla oku."

Birçok insan, önce ilmi öğrenmeyi, sonra yaşamayı düşünmektedir. Ama, öğrenilen ilim, nefsini terbiye etmediği, yani ilmin ve özellikle irfanın muhtevasını yaşamadığı için, kişiyi kibirli kılabilir. Ve bilir ve yaşamaz.

Kendilerine en çok yazık eden, nefislerinde en çok zulmeden insanlar bunlardır ki, ilimler], onları Allah'a yaklaştırmaz, uzaklaştırır.

Öyleyse ilim, "Allah'a dön" emrinin tahakkuku için gereklidir; ama yeterli değildir. Allah'a dönmek, tasavvufu yaşamakla, nefsi terbiye etmekle mümkündür. İşte "Rabbine dön" emrini yerine getirmek üzere yola çıkan Mürid, Mürşidine teslim olacak, nefsini terbiye ve tezkiye edecek ve sonunda Ruhu Allah'a vasil olacaktır.

İşte, Allah'a varmayı murad eden Mürid'in tasavvufa intisabıdır ki, onu yola çıkarır ve Allah uygun görürse Gönül Gözünü (kalp gözünü) açar. Ve Mürid, Sidretül-Müntehâ'ya kadar bütün varlıklar âlemini görür. Rü'yet, gök katlarında yükseldikçe ulaşılan kat da dahil olmak üzere varlıkların sonuna kadar her yeri kapsar. Bu rü'yet (görüş) için Rabbimiz buyuruyor:

"Sümme leteravünnehâ "Aynel-yakîyn".

102/Tekâsür-7- Yine andolsun ki sonra "Aynel-yakîn ile göreceksiniz."

Aynel-yakîn'in hudutları içinde ayniyat, yani varlıklar, yani Ademe (yokluğa) ulaşmadan evvel bütün kainat vardır. Rü'yet ve Ruhun ulaşması buraya kadardır. Henüz Hak'ka ulaşılmamış, ayn hudutları içinde bulunmaktadır Bu devrede ilim ve irfan da devamlı öğrenilmektedir.

Ademe geçmek, "Sidretül-Müntehâ"yı aşmak anlamına gelir ki,

kişiyi “Sâbikûn”dan biri, “Evliyâ”dan biri yapar. Çünkü ademe geçmek, yoklukta Allah’a ulaşmayı ifade eder.

HAKKÂL—YAKÎN:

Adem’e geçen ve yoklukta Allah’ın zatına ulaşan Ruh, Allah’ta fâni olur. O, Hak’ka ulaşmış ve Hak’da ifna olmuştur. Bu sebeple bu safhaya “Hakkâl-yakîn” buyrulmaktadır.

“İnne hazâ le hüvia Hakkul-Yakîyni. 56/Vâkıa-95 Muhakkak ki bu, o Hakkâl-yakîndir.”

Rû’yetullah, yani Allah’ı görmek, bu safhadan evvel tahakkuk etmez. Ruhun Allah’a ulaşması ise, Rû’yetullah olsa da olmasa da Hakkâl-yakîn’i ifade eder.

(Tasavvufun Kuran-ı Kerim’deki Kökenleri, İskender Ali Mir Evrenosoğlu. s 18 - 21)

E. MEYDAN LAROUSSE’DEN

Yakîn : Sağlam ve kesin bilgi. Bir şeyi iyice, kesinlikle bilme.

İlm-el yakîn : Bilinenin doğruluğu, kesin bilgi.

Aynel yakîn : Bir şeyi kendi gözüyle görüp öğrenme.

Hakk-el yakîn : Gerçekliği şüphe götürmeyen bilgi. (Meydan Larousse...)

F. İBRAHİM HAKKI ERZURUMLU’DAN:

Zahit nefsi iledir; arif Rabbi iledir.

Zahit nefis ve hevasının, arif ise Allah’ın kuludur.

Zahit Hakk’ı dili ile; arif, can-ı gönülden anar.

Zahidin kalbi sebeplere bağlıdır; arifin canı Rabb’i iledir.

Mümin Allah’ın nuru ile; arif Allah ile bakar.

Mümin Allah’ın ipine yapışır, arif Allah’a bağlıdır.

(İBRAHİM HAKKI ERZURUMLU Marifetname s. 30)

+

Bunlar içinde en önemlisi “Hakk’e! Yakîn” kavramıdır; bu da gerçeğin kesin olarak bilinmesi ve yaşanması demektir.

Nefsini heva ve hevesten (kötülüklerden ve şehvetten) temizleyenler ki Tanrı’dan esin (içe doğuş=vahiy=ilham...) alırlar. İçlerinde bulunan Tanrı’nın sesini duyarlar.

Gerçi şeytanın tutsağı olanlar Tanrı’nın sesini duyamazlar. Şu da bilinmelidir ki nefis hiçbir zaman ölmez. İnsan yaşadığı sürece nefis vardır.

Ancak irade sahibi kişiler ölmeyen bu nefse itibar etmez ve kötü olanı değil iyi olanı yapmakla mutlu ve huzurlu olur...

İnsan; bir kere iyilikten mutlu olma alışkanlığını kazanırsa kötü olana meyil etmez.

Bu konuda Muhittin Arabî şöyle demektedir:

“Ey oğul! Nefsine dikkat et.”

“Ey oğul! Rabbine dikkat et.”

(Rûhu'l-Kuds. İbn Arabinin Feyz aldığı Sûfiler. Muhyiddin İbn Arabi. Tercüme: Vahdettin İnce. Kitsan Yayınları. s. 131)

Nefsini temizlemeye çalışan insanlar içlerinde bulunan Tanrı'nın sesini her zaman hissederler. Tanrı yolunda olan insanda nefis denilen Şeytan daima pusudadır. Şeytanın tutsağı olanlarda ise Tanrı kendini hissettirmeye çalışır; ama, pek etkin olamaz.. İşte dinin amacı içimizde-ki bulunan bu Tanrı'yı etkin kılmaktır.

İçimizden gelen ses; yani, kutsal duygu (Cebrail=Ruhul Kudüs) insanı kötülüğe değil iyiliğe yönlendirdiği için kutsal sayılır. Eğer bir insan, kötülük yaparken kendisini uyan ve engellemeye çalışan bir duygu ile karşılaştığında bilsin ki Hakkel Yakîn'e ermiştir. Buna din ilminde, Tanrı'ya erişmek (Vuslat) denir...

İçimizden gelen sesin (vahyin=ilhamın, Esin'in, İlçe doğuşun...) her zaman doğru olduğu kuşku götürür. Bunun için durup düşünülmesi, olası sonuçlar hesaplanmalıdır.

Bir örnek vermek gerekirse futbol maçlarında bir penaltı olduğunda; kalecinin içine, penaltının sağdan atılacağı doğar. İçine doğan duyguya inanan kaleci sağa yatar; ama top, sol yanından kaleye girer...

Peygamberlerin yaşamında bile vahyin kendilerini yanılttığı olayı ile karşılaşmaktayız. Şeytan Ayetleri olayını buna örnek olarak gösterebiliriz.

Bu nedenle daima akıllı, sağduyuyu, önseziyi dikkate almak gerektir. Çünkü olaylar karşısında topluma karşı sorumlu olan insandır.

5. TANRI NEDİR?

Dinin amacı: İnsanın önce kendini; sonra da Tanrı'yı (Bilgeliği, erdemi gerçeği, doğru olanı, iyi olanı, vb...) bilmesidir.

Bunun için de insanın önce kendisini bilmesi gerekir...

Tanrı: Genel doğruları, olumlu kavramları, ortak değerleri, insanlık yararına eylemleri, yüce duygu, düşünce ve davranışları, genel ve evrensel değerleri kapsayan bir kavramdır.

Öyle sanıldığı gibi insanın dışında,dünyanın dışında maddi bir varlık olarak Allah yoktur. Allah kavramsal biri anlatımdır.

“Tanrı; madde olarak yoktur; mâna olarak vardır.

Ruh olarak yoktur; düşünce olarak vardır.

**Somut olarak yoktur; soyut olarak vardır.
Varlık olarak yoktur; kavram-simge olarak vardır.
Zat olarak yoktur; sıfat olarak vardır.”**

Özetlersek Tanrı; edepli, erdemli, kendini bilen, doğru dürüst bir yaşam sürdüren insanın, mecaz anlamda, ta kendisidir.

İnsanoğlu yararını gördüğü olumlu duygu, düşünce ve kavramları kutsallaştırarak Tanrı kavramı içinde bir araya getirmiştir.

İnsanı kötülüğe yönelten duyguyu da Şeytan olarak nitelemiştir.

Yaşamda iyi ile kötüden birini seçmesi insanın kendi iradesindedir.

Genelde kendini bilen ve aklını kullanan insan iyiyi sahiplenmiş kötüyü sırt çevirmiştir....

Din ilminde buna, insanın nefsine (Şeytana) karşı direnmesi denir.

Kendini bilen insan ise Rabbini (İyi olanı, doğru olanı, güzel olanı) bilir.

Bir kişideki bu özellikler; doğru dürüst yaşam, genel doğrulara bağlılık, insanlık yararına eylemlerde bulunmak, bütün olumlu kavramları yaşamına uygulamak, yüce duygu ve düşünceleri, bütün ortak ve yüksek değerleri yaşamında üstün tutmak Tanrı kavramı ile ifade edilir.

Bütün genel doğrular, olumlu kavramlar, yüce duygu ve düşünceleri, genel doğrular ve evrensel Tanrı kapsamı içine alınır.

Tanrı, sağlıklı insanın; akli, mantığı, sağduyusu, kültürü, vicdanıdır k; insanı, olumlu, makul davranışlara yönlendirir.

İnsanı, doğru olana, iyi olana, güzel olana yönelten yüce duygulara Kutsal Ruh (Tanrı) denir.

Bu duygu, Hristiyanlıkta kutsal ruh; İslamiyet'te Cebrail olur...

Kendini bilen insan kendisini huzursuz edecek olan kötü davranışlardan uzak durur.

Böylece insan Tanrı'ya yaklaşmış olur...

Bu durum dinlerde Allah'a sığınırım diye anlatılır:

“Cahillerden olmaktansa Allah'a sığınırım...” (K. 2/67)

Yani, ben doğru olanı, iyi olanı, güzel olanı yaparım demektir...

Buna, din ilminde, vuslata ermek denir...

İnsan yaşamı boyunca doğruluğun karşısında eğrilik; iyiliğin

karşısında kötülük; güzelliğin karşısında çirkinlik; dürüstlüğü karşı-
sında düzenbazlıkla çok karşılaşmıştır.

Sevginin karşısında nefrete, neşe'nin karşısında hüzne, barışın
karşısında savaşa, sabrın karşısında aceleciliğe; hoşgörünün karşısında
tahammülsüzlüğe, sağlığın karşısında kurnazlığa; iffetin karşısında
iffetsizliğe yönelmekle Tanrı'dan uzaklaşmıştır.

Bu iyi ve kötü kavramlar istenildiği kadar çoğaltılır...

İnsan, kötüyü bırakıp iyiye yapıştığı takdirde Tanrı'ya ulaşır.

Din ilminde Tanrı (Allah), mecazî ve simgesel bir anlatımdır.

Tanrı, binlerce somut ve soyut varlıkları kapsayan bir kavramdır.

Aşağıdaki iki ayetle konumuza açıklık getirmeye çalışalım...

Önce alt alta olan şu iki ayeti okuyalım:

**1. Ayet: “(Ey Muhammed!) Sana ganimetler hakkında soruy-
orlar. De ki: ‘Ganimetler Allah’a ve Resûlüne aittir’. O halde, eğer
müminler iseniz Allah’a karşı gelmekten sakının, aranızı düzeltin,
Allah ve Rasûlüne itaat edin.” (K. 8/1)**

**2. Ayet: “Bilin ki, ganimet olarak aldığınız herhangi bir şeyin
beşte biri mutlaka Allah’a, Peygamber’e, onun yakınlarına,
yetimlere, yoksullara ve yolculara aittir. Eğer Allah’a; hak ile
batılın birbirinden ayrıldığı gün, (yani) iki ordunun (Bedir’de)
karşılaştığı gün kulumuza indirdiklerimize inandıysanız (bunu
böyle bilin). Allah her şeye hakkıyla gücü yetendir. (K. 41)**

Birinci ayette: **“Ganimetler Allah’a ve Resûlüne aittir.”;**

ikinci ayette ise: **“ganimet olarak aldığınız herhangi bir şeyin
beşte biri”** demektedir.

Eğer gerçek anlamda bir Tanrı olsaydı; öncesini ve sonrasını bilen
Allah fikir değiştirir miydi?

Önce **“Ganimetler Allah’a ve Resûlüne aittir.”** deyip de; son-
radan fikrini değiştirerek **“ganimet olarak aldığınız herhangi bir
şeyin beşte biri”** der miydi?

Bu çelişkiyi değerlendirebilmek için bu iki ayette Tanrı'dan ne
amaçlandığını bilmek zorundayız.

Bu ayetlerde Tanrı'dan muradın, 41. ayette de açıklandığı gibi,
**“peygamberin yakınları, yetimler, yoksullar ve yolda kalmış yol-
cular...”** olduğunu anlamalıyız.

Burada Allah sözcüğü kamu yararını kapsamaktadır.

Ganimetler Allah'a Resulüne denirken; boynu bükükler, malul gaziler, öksüzler, yoksullar, yolda kalmışlar, yetimler, amaçlanmaktadır.

Yoksa, yerin ve göğün maliki Allah ganimeti neylesin?
Kuran'da geçen Allah terimin neyi amaçladığını bilmelisin.

Kutsal kitaplarda geçen Allah kavramı mecazî ve simgesel bir anlatımdır.

Çoğu yerde; doğruluğu, dürüstlüğü, bilgeliği, erdemi kapsamı içine alır.

Bu durumda Tanrı'nın akla, bilime ve mantığa uygun bir tanımı yapmak gerekmektedir.

Böyle bir tanım ancak şu biçimde yapılabilir:

"Tanrı; madde olarak yoktur; mâna olarak vardır.

Ruh olarak yoktur; düşünce olarak vardır.

Somut olarak yoktur; soyut olarak vardır.

Varlık olarak yoktur; kavram-simge olarak vardır.

Zat olarak yoktur; sıfat olarak vardır." (Esmâül hüсна) dedikleri..."

Bu tanım uygundur; akla, mantığa, bilime ve gerçeğe...

Bu tanıma göre insanın dışında bir varlık (Allah) aramak aykırıdır: akla, mantığa ve de bilime...

Ayrıca şu da bilinmelidir ki Tanrı yaşayan insanlar için söz konusudur.

Ölen insanlar için Tanrı yoktur.

Öyle ki yaşayanlar arasında bile; Tanrı bilgisi ve bilincine ermeyenler için Tanrı söz konusu değildir.

Bunlar yaşadıkları halde **"ölü"** sayılır. Bu nedenle İncil'de **"Allah ölülerin Allah'ı değil; ancak, yaşayanların Allah'ıdır."** (İncil. Mat. 22/32. Mar. 12/27. Luka, 20/38) denir...

Bu **"ÖLÜ"** kavramı Kuran'da da çok geçer.

Bu konuda şu örnek ayet yeter:

"Ölü iken dirilttiğimiz ve kendisine, insanlar arasında yürüyeceği bir nur verdiğimiz kimsenin durumu, hiç, karanlıklar içinde kalmış, bir türlü ondan çıkamamış kimsenin durumu gibi olur mu?" (K. 6/122)

Şunu önemle belirtiyim ki insan yaptığı edimlerin hesabını

yaşarken verir.

Tanrı'ya hesap; öldükten sonra değil yaşarken verilir...

Öldükten sonra hesap verilecek bir yer yoktur.

Hepsi yaşarken söz konusudur.

Bu konuda da Kuran'da şöyle denir:

"Oku kitabını! Bugün hesap sorucu olarak sana nefsin yeter" (K. 17/14) denilmektedir...

Bu demektir ki öyle ölüp de mezara girdiğimiz de bizden hesap soracak bir mercii yoktur.

Ölü iken dirilmiş olan insan kendi kendinden hesap sorup durur.

Tanrı, fiziksel olarak ölmüş insanlar için olmadığı gibi;

Yaşadığı halde ölü olanlar (basireti bağlanmışlar) için de yoktur.

Tanrı, yaşadığı halde ölü olanlar için değil; diri olanlar için söz konusudur.

Ancak ölü olanlar değil de diri olanlar Tanrı'ya karışı sorumludur.

Yaşadığı halde ölü olanlar ne demektir.

Bunlar kötülüğe karşı bağışıklık kazanmış kimselerdir....

Yaşadığı halde ölü olanlar; yaptığı kötülüklerden rahatsız olmazlar.

Öyle ki; bunlar, yaptığı kötülüğün ya da başkasının başına gelen felâketlerden mutluluk bile duyarlar...

Din ilminde bunlara "ölü" denir.

Bu ölümler için Kuran'da şöyle bir örnek gösterilir:

"Ölü iken dirilttiğimiz ve kendisine, insanlar arasında yürüyeceği bir nur verdiğimiz kimsenin durumu; hiç, karanlıklar içinde kalmış, bir türlü ondan çıkamamış kimsenin durumu gibi olur mu? İşte kafirlere, işlemekte oldukları çirkinlikler böyle süslü gösterilmiştir. (K. 6/122)

Burada 2. Halife Ömer'in Müslüman olmadan önceki durumu "Ölü"; Müslüman olduktan sonraki durumu "Diri" olarak ifade edilmiştir...

Öldükten sonra hesap vermenin anlamı şudur.

İnsan ölmeden önce ölürse yeniden doğar

Geçmişte yaptığı bütün kötülükleri nadim olarak doğru dürüst bir yaşama yönelir, geçmiş ile hesaplaşmaya başlar.

Yeniden doğmadan önce; yani, ölmenden önce ölürse, yaptığı bütün kötülükler film şeridi gibi gözlerinin önünden geçmeye başlar ve vicdan azabı çeker...

Buna da; Tanrı'ya hesap verme ve yaptığı kötülükler (günahlar) oranında Cehennem azabı çekme denir....

Bunu; ancak ve ancak, benim gibi ölmenden önce ölenler ve yeniden doğanlar bilir...

Bu durum din ilminde şöyle iade edilir:

**“Oku kitabını! Bugün hesap sorucu olarak sana nefsin yeter”
(K. 17/14)**

Din ilminde; işte buna öldükten sonra hesap verme denir.

İnsan, geçmişte yaptığı olumsuzlukları düşündükçe erir de erir...

Buna da Cehennem ateşinde yanmak denir...

Diri olmak; yaptıkları kötü eylemlerden anında rahatsız olan, yaptığı olumsuz davranıştan özür dileyerek iyi davranışlara yönelen, daima tutarlı ve doğru dürüst yaşamı yeğleyen ve kötülük yapmaktan korkan, doğru dürüst ve iyi bir iş yaptığında mutluluk duyan insan demektir.

Din ilminde; kötü ve olumsuz bir davranışta bulunmak Tanrı'ya (Doğru dürüst yaşama...) karşı gelmektir...

Dinin amacı; insanın erdemli bir yaşam sürdürmesini ve olgunlaşmış (insan-ı kâmil) biri insan olmasını sağlamaktır.

Bunun için insan olumlu ve olumsuz davranış ikilemi ile karşı karşıya geldiğinde olumlu olanı, iyi olanı yaptığı takdirde Tanrı'ya yaklaşmış sayılır.

Bu gerçek Tevrat'ta şu ayetle dile getirilir:

“Rabbi bulunabilirken arayın.

O'na yakinken seslenin.

**Kötü kişi, kötülüğü; haksız insan da haksız düşüncelerini
bıraksın. (Tevrat. Yeşaya, 55/6,7)**

Bu konuya Kuran şöyle değinir:

**“Ey iman edenler! Allah'a karşı gelmekten sakının, ona
yaklaşmaya vesile arayın ve onun yolunda çaba gösterin ki
kurtuluşa eresiniz. (K.5/35) denir...**

Kötü ile iyi arasında bir seçme durumu ile karşı karşıya kaldığımızda içimizde birbirine zıt iki duygu belirir.

Bir duygu kötü olanı yapmamız için haklı gerekçeler ileri sürer ki buna Ruhul kübuh; yani, kabahate sürükleyen ruh (Şeytan) denir.

Bir de kötü olanı yaptığımızda karşılaştığımız sonuçları hatırlatan uyarıcı bir duygu kendini gösterir ki buna da Kutsal ruh denir.

Bu duygu din ilminde Tanrı kavramı ile iade edilir.

Tanrı ile Şeytan ruhumuzda birbirleri ile didişir.

Hangisini beslersek o galip gelir.

İnsan; kötü olanı yaptığında, eğer dirilerden ise, duyacağı tedirginlik ve huzursuzluk cehennem azabı ile ifade edilir.

İnsanın iyi düşünce ve davranışları sonunda karşılaştacağı güven, huzur ve mutluluk duygusu da Cennet kavramı ile ifade edilir.

Denebilir ki: Bu kadar kötüler var. Örneğin hortumcular, komi-syoncular, rüşvetçiler, kapkaççılar, diktatörler, yargısız infazcılar, işkenceciler, katiller...

Bunların bir kısmı işlediği suça karşılık ceza görmezler...

Bunlar refah içinde yaşayıp giderler hesap bile vermezler...

Bunlara, işlediği suçun hesabını nasıl verecekler?..

Bu durumda; şeriat zihniyeti yakalanmayan kötünün cezasını öbür dünyaya havale ederek sorunu çözemediğini sanır.

Oysa. Cennet, Cehennem, ceza-mükafat kavramları hepsi bu dünyadadır.

Ölen için her şey bitmiştir.

Arifler, yaşayan kötü insana "Ölü" demiştir.

Ariflerin nazarında ölülerin esamisi okunmaz.

Sorumluluğunu bilmeyen insanlar diri sayılmaz.

Dinsel düşünce; batınî anlamda, fiziksel ölümlerle ilgilenmez.

Öyle ki; yaşadığı halde kalbi ölmüşleri (Basireti bağlanmışları...) diri olarak bilmez.

Bunlar din alanına adım atmamış olduğundan "Âlem-i şuhut"; yani, Tanrı'nın varlığına bir kanıt sayılır.

Tanrı'nın bunların ruhunun derinliklerinde uyuduğuna inanılır.

Din ilmi Diriler içindir; ölümler, yani, sorumsuzlar, kötüler, benciller, gelişmemişler, ham kalmışlar için değildir.

Bunlarla dinsel tartışmaya bile girilmez; bunlara, "He, hı!.." denip geçilir...

Din ilminde onların çetelesi tutulmaz; çünkü onlar ölü sayılır.
Bizim onlara sözümüz yoktur ve onlar bizim nazarımızda masum olarak anılır.

Bizim sözümüz "Diri"leredir.
Bunlar; topluma karşı kendini sorumlu hisseden; sağduyu ve vicdan sahibi erdemli kişilerdir. .

Tanrı da Şeytan da insandadır..
İkisi de insan ruhunda pusudadır.

Cennet de cehennem de sorumluluk bilincindeki insanın ruhsal dünyasıdır.
İnsanın olmadığı yerde ne Tanrı ne de Şeytan vardır...

Tanrı kavramı; doğru dürüst yaşamı, genel doğruları, insanlık yararına eylemleri, bütün olumlu kavramları, yüce duygu ve düşünceleri ve bütün ortak ve yüksek değerleri içerir.
Bütün dinler; insanoğlundan, bu kavramları Cehennem korkusuyla ve Cennet ödülü karşılığında yaşamına uygulamasını önerir...

Dolayısıyla bütün bu değerleri Tanrı kabul ederek kutsallaştırmanın hiçbir sakıncası yoktur.
İnsanlar bu kavramları yaşamına uygularsa; kendini huzur içinde (Cennet'te); uygulamazsa huzursuzluk içinde (Cehennem) bulur.

İslam'ın 4. Halifesi Ali: **"İlim bir nokta idi cahiller onu çoğalttı."** demiştir.
Biline ki o bir noktayı çoğaltanlar şeriatçı alimlerdir...

Onlara karşı beni koruyacak olan Tanrı'dır.
Tanrı ki; akıl, bilim, vicdan, bilgelik, erdeme dayanan ve de makul olan sağduyudur.

Elbette bu anlattıklarım akli vahiyden üstün tutanlar için söz konusudur.
Zaten şeriatçıların nazarında biz akılcıların değeri yoktur...

İnsanı; doğru, dürüst, bilgece ve erdemli davranışa sürükleyen duygu ve düşünce de Tanrı olarak kabul edilir...
Doğru, dürüst, bilgece ve erdemli yaşamı ilke edinen kişi ermiş, erişmiş olarak bilinir...

Böylece Tanrı'nın ne olduğunu açıklamış olduk.
İnsanlığa karşı sorumluluktan kurtulmuş olduk...

6. TANRI NEREDEDİR?

Tanrı'yı bilince bulunduğu yeri de bilmek gerekir.
Acaba Tanrı'nın bulunduğu yer neresidir?

Tanrı'nın bulunduğu yer hakkında hadisler şu bilgiyi verir.
Hadisler, Tanrı'nın bulunduğu yer olarak mümin kulun kalbini gösterir.

"İBNİ ÖMER (r.a.)den rivayet edilen şu hadiste İbni Ömer İslam Peygamberine soruyor:

- Allah nerededir? Yerde mi, yoksa gökte midir?..

Resuli Ekrem (s.a.v.) de:

- Mü'min kulların kalbindedir." diye yanıt verir."

**(ARİFLERDEN İNCİLER. ŞEZİRÂT-ÜL ÂRİFİN) Mehmet Hanifi
Mert. MENZİL YAYINEVİ. 1983. s. 39)**

Dikkat edelim; "mü'min kulların kalbindedir..." diyor.

Mümin kuldand murat; yaşamında eğrilik bulunmayan; kimseyi incitmeyen, helal kazancı ile geçinen, kimsenin dini ile imanı ile uğraşmayan, kendi sorumluluğunu yerine getiren, doğruluktan dürüstlükten şaşmayan, hırsı ve mal mülk düşkünlüğü olmayan olgun kişidir.

Bu görüşümüzü doğrulayan bir hadis daha:

"Kudsi bir hadiste de cenabı Hakk (c.c):

"Yer ve göklerim beni istiab (almadı) etmedi, ancak yumuşak ve sakın olan müminin kalbi beni istiab (aldı) etmiştir." buyurdular.

Hadis'in kaynağı için bakınız:

**(ARİFLERDEN İNCİLER. ŞEZİRÂT-ÜL ÂRİFİN) Mehmet Hanifi
Mert. MENZİL YAYINEVİ. 1983. s. 39)**

Örnek olarak gösterdiğimiz iki hadisin kaynağı Kuran'dır.
Birkaç örnek daha göstermekte yarar vardır...

"Ben çok yakınım. K. 2/183"

"Ve kullarım sana beni sorarlarsa... ben çok yakınım; bana çağırıldığında, çağırısına cevap veririm. Öyleyse benim çağırma uy-

sunlar ve bana inansınlar. Belki doğru yola yönelirler.” (K. 2/186)

“Korkmayın, ben sizinle birlikteyim; görür ve işitirim.” (K. 5/4, 12)

“Her nerede olursanız olun; O, sizinle beraberdir. (K. 8/17)

“Ey inananlar! Allah ve Peygamber, sizi, hayat verecek olan şeye çağırdığı zaman icabet edin. Allah'ın kişi ile kalbi arasına girdiğini ve sonunda O'nun katında toplanacağınızı bilin.” (K. 8/24)

“Ve hani sana, ‘Rabb’in gerçekten bütün insanları kuşatmıştır’ demiştik.” (K. 17/60)

“O dedi: Korkmayın. Evet ben sizinle birlikteyim; duyarım ve görürüm.” (K. 20/46)

“... Biz, ona şah damarından yakınız!...” (K. 50/16)

“Kesin olarak inananlara, yeryüzünde nice göstergeler vardır, kendi içinizde de. Artık görmüyor musunuz?” (K. 51/21)

“Ey Muhammed! De ki; ‘Öyleyse Allah’a koşun; doğrusu ben sizi O’nun azabı ile açıkça uyarırım.’” (K. 51/50)

“Biz ise ona, o zaman sizden çok yakınız; fakat siz göremezsiniz.” (K. 56/85)

“Onları siz öldürmediniz; fakat Allah öldürdü. Attığınız okları siz atmadınız, Allah attı.” (K. 57/4)

“İnsan nerede, kaç kişi olursa olsun, Allah onlarla beraberdir.” (K. 58/7)

“Allah'ı unutan kendini de unutmuştur.” (K. 59/19)

Ne demektir? “Allah'ın kişi ile onun kalbi arasına girmesi?” (8/24)

Ne demektir? “Allah'ın, insan'a şah damarından daha yakın olması?” (K. 50/16)

Bu; insanın kendisini, doğruluğa, dürüstlüğe, iyiliğe, kanaatkarlığa, erdeme hasretmesidir..

Ruhundaki kötülüğe olan eğilimleri sindirmesidir.

Aklın, mantığın, sağduyunun, vicdanının sesine kulak vermesidir...

Bu duruma gelen insan kötü bir iş yaptığında Tanrı (aklı, mantığı, sağduyusu, vicdanı...) kendisini uyarır.

İçine doğan bu duygular (vahiy) kendisini kötülük yapmaktan korur.

Böyle davranan kişi Tanrı'ya yakınlık hasıl etmiş olur...

Böylece Tanrı kendini; doğru dürüst yaşayan kişinin ruhunda bulur...

Bu durumu Türkistanlı Şeyh Ebu Said aşağıdaki şekilde ifade eder.

Der ki: **“O’nu kullukla arayan bulamaz. O’nu O’nunla arayan hemencecik buluverir.”**

(Tevhidin Sırları. Muhammed İbn Münevver. Kabalcı yayınevi. 2003. s. 294)

Bu demektir ki; Tanrı, doğru dürüst, bilgece ve erdemlice davranışlarla bulunur.

Bu konuda Kuran’da şöyle denilmektedir:

“Kim Allah’a kavuşmayı umuyorsa, bilsin ki Allah’ın tayin ettiği o vakit elbet gelecektir.” (K. 29/5)

Ancak Allah’a kavuşmak için kulluk yetmemektedir.

O’nu bilmek ve O’nunla bir arada olmak gerekmektedir.

Dinin bir tek amacı vardır: Tanrı’yı bilmek...

Boşa değildir: **“Kendini bilen Rabbini de bilir...”** demek

Demek ki Tanrı’yı bilmek için önce kendimizi bileceğiz...

Hacı Bektaş-ı Velî’nin şu dörtlüğü üzerinde düşünmeliyiz.

“Hararet nardadır, saç’ta değildir.

Dervişlik baştadır taç’ta değildir

Hakkı arar isen gönlünde ara

Mekke’de, Kudüs’te, Haç’ta değildir.

(BÜTÜN YÖNLERİ İLE BEKTAŞİ Fıkra ve Nükteleri. Kaynak

Kitapları 5. Ayyıldız Yayınları. s.16)

Buraya kadar anlattıklarımızın özeti Tanrı, insanın ruhunda bulunur.

Tanrı; insandaki, akıl, mantık, vicdan ve sağduyudur.

Çünkü insandaki akıl, mantık, vicdan ve sağduyu yüce bir duygudur.

Bilinmelidir ki insanın olmadığı yerde Tanrı yoktur..

Ancak İnsanın olmadığı yerde Yaratıcı madde vardır.

Yaratıcı: Evrendir, dünyadır, maddedir.

Görmek istersek gözümüzün önündedir.

“Kesin olarak inananlar için yeryüzünde ve kendi nefislerinde birçok alametler vardır. Hâlâ görmüyor musunuz?” (K. 51/20, 21)

Tanrı'nın insanda bulunduğunu gösteren birçok ayet vardır.

Tanrı'nın ne olduğunu merak edenler şu ayetler üzerinde durmalıdır.

Bu ayetleri bir kere daha yinelemekte yarar vardır...

"Ben çok yakınım. K. 2/183"

"Ve kullarım sana beni sorarlarsa... ben çok yakınım; bana çağırdığında, çağrısına cevap veririm. Öyleyse benim çağrıma uysunlar ve bana inansınlar. Belki doğru yola yönelirler." (K. 2/186)

"Korkmayın, ben sizinle birlikteyim; görür ve işitirim." (K. 5/4, 12)

"Her nerede olursanız olun; O, sizinle beraberdir. (K. 8/17)

"Ey inananlar! Allah ve Peygamber, sizi, hayat verecek olan şeye çağırdığı zaman icabet edin. Allah'ın kişi ile kalbi arasına girdiğini ve sonunda O'nun katında toplanacağınızı bilin." (K. 8/24)

"Ve hani sana, 'Rabb'in gerçekten bütün insanları kuşatmıştır' demiştik." (K. 17/60)

"O dedi: Korkmayın. Evet ben sizinle birlikteyim; duyurum ve görürüm." (K. 20/46)

"... Biz, ona şah damarından yakınız!..." (K. 50/16)

"Kesin olarak inananlara, yeryüzünde nice göstergeler vardır, kendi içinizde de. Artık görmüyor musunuz?" (K. 51/21)

"Ey Muhammed! De ki; 'Öyleyse Allah'a koşun; doğrusu ben sizi O'nun azabı ile açıkça uyarırım.' (K. 51/50)

"Biz ise ona, o zaman sizden çok yakınız; fakat siz göremezsiniz." (K. 56/85)

"Onları siz öldürmediniz; fakat Allah öldürdü. Attığınız okları siz atmadınız, Allah attı." (K. 57/4)

"İnsan nerede, kaç kişi olursa olsun, Allah onlarla beraberdir." (K. 58/7)

"Allah'ı unutan kendini de unutmuştur." (K. 59/19)

Bu konuda bir de **"Hiçbir yere sığmadım; mümin kulumun kalbine sığdım."** anlamında hadis olduğunu yukarıda açıklamıştık.

Kaynağını bulmadan din konusunda açıklama yapmadık.

Yaratan'ın madde olduğunu,

Tanrı'nın sizde bulunduğunu unutmayın.

Ne pahasına olursa olsun kimseye kötülük yapmayın.

Şimdi Tanrı sözü konusuna gelelim...

İnsanlığa olan borcumuzu eda edelim.

7. TANRI SÖZÜ NE DEMEKTİR?

Her bilimin ya da ilmin, sosyal ya da fen, kendine özgü terimleri vardır. Örneğin hukuk terimlerini hukukçu olmayan anlayamaz; Tıp terimlerini doktor olmayan anlayamaz; yine kimya formül ve terimlerini kimyacı olmayan anlayamaz.

Din ilminin de (Bilim değil) kendine özgü terimleri vardır. Bu terimlerin ne anlama geldiğini bilmeyenler de dini anlayamaz.

Bu terimlerin başında Tanrı Sözü (Allah Kelâmı) gelir.
Bizim ileri gelen ilâhiyatçılarımız bile;
Tanrı Sözü'nü yukarıda olduğu sanılan bir varlığın sözü sanır

Oysa bütün kutsal kitaplar, Peygamber denilen ve denilmeyen kişilerce söylenmiş ve yazıya alınmıştır.

Bu sözler ilahiyatçılarca Tanrı sözü olarak insanlığın hafızasına kazılmıştır.

Gökte bulunduğu sanılan bir Tanrı'dan haber ve bilgi geldiğine inanmak insan aklının normal işleyişine aykırıdır.

Böyle bir düşünce insan aklını sekteye uğratır.

Bütün bu söylemlerin mecazî anlamları varır.

Şeyh Bedrettin Simavi, Varidat'ında şöyle der:

"Kuran, Peygamberin sözüdür. Ancak Tanrı kelâmı demeyen kafir olur!"

Demek ki; insanlık yararına söylenen Hak sözler;
Kim tarafından söylenirse söylensin, Tanrı kelâmı sayılır.

Ne var ki Tevrat; günümüzden 7 bin yıl öncesinden başlayarak Yahudi din ileri gelenlerince, ki bunlara kâhin denir, yazılmıştır.

Birkaç örnek vermek için Zebur'dan başlanılmıştır.

"Mezmurlardan 116'sının başlığı vardır. Bunlardan 73'ü İ.Ö. 1011-971 yıllarında egemenlik süren İsrail Kralı Davut'a aittir. Başlıklarda belirtilen öteki yazarlardan bazıları ise Asaf, Korahoğulları, Musa ve Davut'un oğlu Süleyman'dır."

(Zebur (Mezmurlar) Kitabı Mukaddes Şirketi, 1. Basım, Ocak 1996. Önsöz.)

Tevrat'ta bulunan "Süleyman'ın Özdeyişleri (Meselleri)'nin yazarı tek başına İsrail Kralı Süleyman değildir.

Süleyman'ın yanı sıra İ.Ö. 715-686 yıllarında İsrail'de egemenlik

süren kral Hizkiyanındır.

Bunun yanında, İsrail bilgelerinden Agur'un, Kral Lamuel'in sözleri" de vardır.

Bütün bunların söyledikleri, Kuran'da bile, Tanrı kelamı sayılmıştır. (Süleyman'ın Özdeyişleri. Yeni Yaşam Yayınları-Kitabı Mukaddes Şirketi ortak yayını. 1. Basım. 19896. Önsöz)

Yukarıda adı geçenlerden yalnız ikisine Peygamber denir. Diğerlerine Peygamber denmez; buna karşı söyledikleri, Kuran'da bile, Tanrı Sözü olarak kabul edilir...

Kaldı ki; Tevrat'ta, Zebur'da, Kuran'da konuşanlar, Tanrı'dan dilekte bulunanlar insanlardır.

Bu ayetler; insanların, yukarda bulunduğunu sandığı Tanrı'ya yakarışlardır...

Bir örnek olarak yalnızca Fatiha süresine bakmak yeterlidir... Dikkat edilirse Fatiha suresi Tanrı'ya yakaran insan sözleridir...

İncil'e gelince; İncil, İsa'nın ölümünden 60-70 yıl sonra Matta, Markos, Luka, Yuhanna adlı kişiler tarafından yazılmıştır.

Bunlar İsa ile yaşadıkları olayları ve İsa'dan duydukları sözleri kaleme almışlardır.

Bu yazarların dördü de peygamber değildir. Demek ki Tanrı sözü dendiği zaman **HAK SÖZ** akla gelir.

Bu dört çırağın yanında İsa'yı tanımamış olan, öyle ki bir zamanlar Hristiyanların çoğunu Romalılara öldürten ve Hristiyanlar aleyhinde çalışan Pavlus'un sözleri de vardır.

Pavlus bu gerçeği Korintoslulara yazdığı 1. mektubunda şöyle açıklamaktadır.

"Rab (İsa) değil, ben söylüyorum." (İncil. Kor. 1. Mek. 7/12"

Şimdi yukarda adı geçenlerin sözlerine, ki bunların çoğu peygamber bile değildir, Tanrı Sözü denmiştir...

İslam Peygamberi'nin sözleri de bu gelenek uyarınca Tanrı sözü olarak kabul edilmiştir.

Bu gerçeği de Kuran şöyle dile getirir:

"Bu söz şanlı şerefli bir elçi'nin sözleridir." (Bak Kuran. 69/40. Ömer Rıza Doğrul ve Abdülbaki Gölpınarlı çevirisi).

Ve yine: **“Muhakkak O, Kerim Rasulün kelimidir.” (K. 69/40 Bakınız: Muhyiddin İbn Arabi, Ömer Öngüt çevirisi...) denilmiştir.**

Bu konuda Osmanlı İmparatorluğunun en büyük din bilginlerinden Şeyh Bedrettin Simavi de şöyle demektedir:

“Kuran, Peygamber Muhammed’in sözleridir; ama, Tanrı sözü demeyen kâfir addedilir...” (Varidat)

+++

((ARAYA GİRİŞLER: M. yalçın Yalılı adlı bir okurumuz aşağıdaki açıklamayı göndermiştir. Olduğu gibi aktarıyorum.

“K. 69/40 ta belirtilen ayetin devamı ve tamamlayıcısı olan 43. ayetten de bahsederek Kur’an’ın bütünlüğünü bozmamış oluruz. (69/43) “Tenziylun min rabbil’alemiyne.” yani: “Âlemlerin Rabbi tarafından indirilmiştir.”

M. yalçın Yalılı, 19.12.2008”

Ancak unutulmamalıdır ki; okuyucumuzun sözünü ettiği ayet gibi daha bir çok ayet vardır. Bu ayetler bilinen (malum) ayetlerdir. “Malumu ilandan...” ne çıkar?

Biz hiç değinilmemiş olan ayet üzerinde duruyoruz.

Bir yanda:

“Bu söz şanlı şerefli bir elçi’nin sözleridir.” (69/40) deniyor.

Üç ayet sonra:

“Alemlerin Rabbin’den indirilmiştir.” (69/43) deniyor...

Burada “indirilmiştir”den murat “içe doğuştur (vahiy).

Öyle sanıldığı yukarıdaki bir varlık tarafından söylenmiş değildir.

69/40 da ve 69/43 de bir içe doğuştur. Buna bir diyeceğimiz yoktur...

Kaldı ki 69/40 ayeti, çevirmenlerin büyük çoğunluğunca: **“Bu söz şanlı şerefli bir elçi’nin (Allah’tan aldığı) sözleridir.”** şeklinde tercüme edilmiştir.

Bakalım M. Yalçın Yalılı dostumuz yazımızın devamı olan satırlar için ne diyecektir?))

+++

İslam Peygamberinin yaşadığı dönemde tıp ilmi gelişmediği için insan vücudunda spermin (meni) nerede oluştuğu bilinmemekte idi.

Eğer Kuran, gerçek anlamda Allah’ın sözleri olmuş olsaydı; Allah, kendi yarattığı varlığın neresinde spermin (meni’nin) üretildiğini bilirdi.

Bu nedenle İslam Peygamberi de, o zamanın anlayışına göre, görüşlerini şöyle açıklıyordu:

“İnsan, neden yaratıldığına bir kere baksın. O, atılıp dökülen

bir sudan yaratıldı ki, bel kemiği ile kaburga kemikleri arasından çıkar.” (K. 86/5-7. Doç. Dr. Ziya Kazıcı, Doç. Dr. Necip Taylan çevirisi. Çağrı yayınları. İstanbul. 1993)

Oysa ki sözü edilen su, **“bel kemiği ile kaburga kemikleri arasından”** çıkmaz.

Sözü edilen suyun bel kemiğinin daha altındaki erbezlerince üretildiğini kimse yadsıamaz.

Eğer Kuran, gerçek anlamda Allah'ın sözleri olmuş olsaydı; Allah, spermin (meni'nin) insanın neresinde üretildiğini bilirdi.

Sperm erkeğin erbezlerinde üretilir derdi.

Yine o dönemlerde yıldız kaymasının nedeni bilinmediği için “kayan yıldızların Allah'ın meclisini dinlemeye gelen yıldızlara atılan taşlar” olduğu sanılmıştı.

Bu olay da Kuran'da aşağıdaki şekilde anlatılmıştı:

“And olsun Biz gökte birtakım burçlar yarattık ve seyredenler için onu süsledik. Onu taşlanmış her şeytandan koruduk. Ancak kulak hırsızlığı eden müstesna. Onun da peşine açık bir alev sütunu düşmüştür.” (K. 15/18)

“And olsun ki Biz, yere en yakın olan göğü lambalarla donattık. Onları şeytanlar için ateş taneleri yaptık ve onlara alevli ateş azabı hazırladık.” (K. 67/5)

Ayrıca yıldırım çarpması olayı da; Allah'ın, günahkarlardan dileğini cezalandırılması olarak anlatılmıştır.

Oysa bu gün paratoner kurulan yerlerde yıldırımın günahlı ya da günahsız insanlara çarpması olayı kalmamıştır.

İşte ayet: “Onlar, Allah hakkında mücadele edip dururken O, yıldırımlar gönderip onlarla dilediğini çarpar. Ve O, azabı pek şiddetli olandır.” (K. 13/13)

Burada tarihsel bir olaya değinmekte yarar var.

O tarihlerde icat edilmiş paratoner.

Demişler: “Paratoner olan yere yıldırım düşmez.

Bir paratoner taktırırsanız yıldırım size ilişmez.”

Demiş kilisenin papazı **“Kilisemiz Allah'ın evidir; Allah bizi korur.**

Allah'ın yanında paratonerin sözü mü olur...”

Bir genelev patroniçesi ise hemen gitmiş bir paratoner almış.
Getirmiş genelevin tepesinde bir yere takmış...

Uzatmayalım, Paris'te olmuş bir kasırga, bir fırtına
Bir ayın sırasında düşmüş yıldırım kilisenin çanına...

Ayin yapan yüzlerce Hristiyan yanıp kül olmuş.
Aynı anda geneleve de yıldırım düşmüş...
Ancak fahişelere bir şey olmamış
Hepsi, paratoner sayesinde, ölümden kurtulmuş...

Demek istediğim; asıl olan: Allah, Peygamber gerçeğini bilmek
Bunun için de şartlanmışlıktan kurtulup kafayı çalıştırmak gerek.

Yalan değildir Allah da, Peygamber de, vahiy de...
Bunlar mecazi anlatımlardır; bunları bilmek düşer bize...

Kuran'ın Peygamber sözü mü, Tanrı sözü mü olduğu konusu tarih
boyunca tartışılmıştır.

Öyle ki bir zamanlar; "Kuran, Tanrı sözü..." diyenler hapislerde
yatmış, işkence görmüştür.

Öyle ki kimileri de canından olmuştur.

Aşağıya Diyanet İşleri Başkanlığıınca **"Reisliğimizin şimdiye kadar yayınladığı eserlerin en kıymetlilerinden birisini teşkil etmek-tedir."** dediği kitaptan alıntı yapılarak konuya açıklık getirilmektedir.

Aşağıya aldığımız konular. Osman Kesioğlu'nun NEBİOĞLU YAYINEVİ'nce yayınlanan **KURAN TARİHİ'nin**. Birinci baskısından alınmıştır...

"HALKI KUR'AN MESELESİ

Kuran Mahlûk mudur?

Halkı Kur'an Meselesi Nereden Doğdu?

Birinci Sınama

Kur'an'ı Mahlûk (Peygamber sözü... H.B.) Saymayanlar

Öldürülecek!

İmam Hanbel'in Sorguya Çekilişi

Kılıç Konuşuyor

İmam Ahmed'e Dayak Atıldı.

(Kur'an mahlûk mu, değil mi diye uyanan bu fitne tarihinde Mih-neti Kur'an denilen bir sınama ve imtihandır.)

- Mu'tezilenin kopardığı lüzumsuz gürültü -

MEVAKIFIN beyanına göre Mu'tezile kelâm ve tevhid ilminde Sıfatı İlâhiyeden bahsederken sözü Kelâmullaha ve Kur'an'a getirip Kur'an'ın mahlûk olduğunu (Yani Peygamber sözü... HB) ortaya sürdüler: "Allahın zatı ve sıfatları kadimdir, tegayyürden münezzehtir. Halbuki Kur'an'ı okuyoruz. Elimizle tutup gözümüzle görüyoruz. Bunlar ise mahlûktur. Öyle olunca Kur'an mahlûktur" dediler.

Halbuki selef bu meseleyi kurcalamaktan çekinirdi: "Kur'an, Allah Kelâmıdır, buna inanınız. Ne mahlûktur, deriz, ne de gayri-mahlûk..." derler, bu hususta hiçbir münakaşaya girişmezlerdi. Selefiyye mezhebi böyle idi.

Hanbelî mezhebi ise: "Kur'an harfleri ve sesleriyle kadim" diyordu. Hattâ bir kısmı çok ileri giderek: "Cildi, kabı bile kadimdir" diye guluv (yüceltmenin abartılışı... HB) göstermiştir. İşte Kur'an hakkında böyle üç mezhep vardır. Bunların ihtilâf noktası Kur'an yani harfleri, lâfız ve kelimeleri idi. Mu'tezile "hadis" (eskiden olmayıp sonradan olan... HB) diyor, Hanbelî «kadim» (eski, başlangıcı olmayan... HB) diyordu. Selefiyye isi bu mevzuu kurcalamaktan çekiniyordu.

İşte Me'mun, Mu'tasîm, Vâsik zamanlarında îslâm ulemasının başına belâ kesilen bu hâdisedir. îslâm tarihçileri buna "Mihneti Halkı Kur'an", "Kur'an mahlûk mu diye Sınama" adını vermişlerdir. Gerçekten yaman bir sınamadır!

Mesele ilmî bir meseledir. Onun için baştan ulema arasında münakaşa ve mübahase edilmiştir. Sonraları işe kılıç da karışmıştır. İşin kötü tarafı burasıdır.

Ebülhasan El'eş'arî (H. 330 - M. 041) bu meselenin niza' noktasını şöyle tespit etmiştir: **(Adı geçen yapıt. s. 232)**

«Kelâmullah»; «Kelâmı Nefsî» ve «Kelâmı Lâfzî» olmak üzere ikiye ayrılır. Kelâmı Nefsî, kadimdir. Kelâmı Lâfzî, ise hadîstir. Kelâmı Nefsîde savt ye harf yoktur. Okunan, ağzımızdan ses halinde çıkan kelâmı lafzıdır, işte o mahlûktur, yâni Kur'an mahlûk değil bizim ağzımızdan çıkan ses mahlûktur.

Mevlid sahibi Süleyman Dede bile:

"Bi hurufi lâfz-ı savt ol padişah;

Mustafaya söyledi bi iştibah."

Demektedir.

İşte bu ilmî meselede baştan ülema, ilim diliyle konuşurken mu'tezilenin büyük bir hatası neticesi sonraları kılıç da konuşmağa başladı.

Ahmet Bini Ebi Du'ad (H. 240 - M. 854), Me'mun'un yakınlarından

idi. Abbasîlerin o devrinde Türk ve İran nüfuzuna karşı Arap milliyetçiliği güden bu adam, halkı mu'tezile mezhebine ve "Halkı Kur'an'a" (Peygamber sözü... H.B.) kanmağa mecbur etmeğe sevk etmiştir. Bu yüzden tarihin gözünden düşmüştür. Bu büyük felâkete, "Mihneti Kur'an" musibetine o sebep olmuştur. (Adı geçen yapıt. s. 233)

HALKI KUR'AN MESELESİ NEREDEN DOĞDU?

HALKI KUR'AN'ı ilk ortaya atan Ca'd Bini Dirhem imiş. O da bu fikri Eban Bini Sem'an'dan, o da Yahudi Talut Bini A'sam'dan almış. Şam'dan Küfe'ye kaçınca orada bâtil mezheplerden biri bulunan Cehmiyye mezhebinin kurucusu olan Cehm Bini Safvan da (H. 128 - M. 745) ondan bu fikirleri almış.

Kur'an hakkında ilk söz çıkaran Lebiyd İbni A'sam isminde bir Yahudi olmuştu: "Tevrat mahlûk, Kur'an da onun gibi mahlûktur." demiştir. Sonraları ondan alarak diğerleri ileri gitmişlerdir. İşte bunun için İbni Esir'e (H. 630 - M. 1232) göre Halkı Kur'an meselesinde Yahudiliğin tesiri vardır.

İşte mu'tezileye bu fikir, şu bu tarafından işlene işlene Ca'd Bini Cehm'den geçmiş bulunuyor. Mu'tezileden Ebu Musa El-murdar Bağdat'ta Halkı Kur'an fitnesini ilk körükleyen olmuştur.

Halkı Kur'an meselesi ulema arasında münakaşa mevzuu iken, etrafındaki bazı dalkavuk teşvikçilerin tesiriyle Me'mun (Me'mun: -M. 786 - 833- Harunürreşid'in ikinci oğlu olan Me'mun Abbâsî halifel-erinin yedincisidir.

Memun İslâm medeniyetini ileri götüren hükümdarlardandır. Kendisi İslâm ilimleriyle beraber hikmet v« felsefeyi okumuştur. Me'mun, Mutezilenin gayelerine âlet olma dışında hak ve adaletle çok kıymet verirdi. İlim ilerlemesine çalıştı. İstanbul'dan ilim kitapları getirterek Yunanca ve Süryanîce'den Arapça'ya çevirtti. İlim meclisleri kurdu. Adana'da öldü. Mezarı Tarsus'tadır. Nebiogiu.) bu işi (s. 233) yâni mu'tezilenin "Halkı Kur'an" (Pegamber sözü... H.B.) akidesini devletin resmî mezhebi yapmak sevdasına kapıldı. Bu kelam işine kılıcı da karıştırdı. İşte o zaman mesele ilmî münakaşa çerçevesinden çıktı. Tarihçiler "Halkı Kur'an fitnesi ve mihneti" demeğe hak kazandı.

Kadiil - Kuzat olunca Me'mun onun tesiri altında kalarak (H. 218 - M. 833) senesinde halkı, Halkı Kur'an'a inanmağa mecbur etti ve bu iş devletin en mühim bir meselesi ve meşgalesi halinde (H. 218 den 234 yılma kadar) sürdü gitti. Tarihte «Mihnet» yâni sinama, belâ ve felâkete katlanma devri işte budur. 212 senesine kadar Me'mun hususî meclislerde Halkı Kur'an meselesini ortaya atardı. Yavaş yavaş umumî efkârı hazırlıyordu. Mesele olgunlaştı. Altı .sene sonra, yâni 218

senesinde kesin ve son adımı atarak halkı bu akideye zorla inanmağa mecbur etti.

BİRİNCİ SINAMA

ME'MUN 218 senesinde Bağdat valisi bulunan İshak Bini İbrahim'e uzun bir emir göndererek bu meseleyi izaha çalıştı. Bu emirle işe başlıyordu (Taberi Tarihi, Tayfur'un Bağdat tarihi bu emri, mektubu aynen nakletmektedirler.)

Mektubun başında Halkı Kur'an meselesini ilmî zaviyeden inceliyor. En sonunda valinin kadıları, ulemayı toplayıp kendilerine bu mektubu okumasını, onları denemeye çekip "Halkı Kur'ana" mı veya "Kıdemi Kur'ana" mı inandıklarını sorup anlamasını, itikatlarını yoklayıp sinamasını yazıyordu. "Kur'an mahlûktur", demeyen kadılara devlet vazifeleri bırakılmayacak, işten el çektilirler, hüküm ve fetva vermeleri yasak edilecek, şahitlerin de şahadeti kabul olunmayacaktı. Aynı emirden birer suret: Mısır, Şam, Küfe vesair İslâm merkezlerine gönderilmişti. Neticenin bildirilmesi isteniyordu.

Görülüyor ki, birinci emirde pek o kadar ileri gidilmiyordu. Sonra ikinci adım atıldı. Me'mun valiye gönderdiği bir emirle: yedi büyük muhaddisin (Bunlar: Yahya Bini Main (H. 233-M. 847), Tabakatı Kübra sahibi Muhammed Bini Sa'd Vakıdî (H. 230 - M. 844), Ebu Hayseme, Ebu Müslim, İsmail Bini Davud, İsmail Bini Ebî Mesud ve Ahmet Bini İbrahim.) Halifenin huzuruna gönderilmesini emretti. Bunlar Halifenin huzurunda sorguya çekileceklerdi.

Vali derhal Halifenin emrini yerine getirdi. Me'mun kendilerini sorguya çekti. Hepsisi: "Kur'an mahlûktur" (Peygamber sözü... H.B.) dediler. Bunu canlarını kurtarmak için yapmışlardı.

Halife niçin bu yedi muhaddisi istemişti. Çünkü bunlar mesele üzerinde duruyor ve mütereddit bulunuyorlardı. Vali sorarsa menfi cevap verebilirlerdi. Buna meydan vermemek için bizzat Halifenin heybetli huzurunda sorgulan yapılmıştı ve istenilen netice de alınmıştı.

Halife valiye verdiği bir emirle fukahayı ve hadîs ulemasının hepsini konağında toplayarak onların önünde de bu yedi büyük muhaddisin, Halifenin huzurunda olduğu gibi "Kur'an mahlûktur" demelerini istiyordu. Bundan sonra muhaddisler serbest bırakıldılar. Taberî ve Tayfur tarihleri Yahya Bini Main'in: "Biz kılıç korkusundan böyle söyledik." dediğini naklederler.

Burada bir mesele var. Halkı Kur'an meselesini reddedenlerin bayraktarı olan ve bu hususta en büyük eza ve işkencelere göğüs geren Ahmet Bini Hanbel'in (H, 164-241 - M. 780-855) ismini bu yedi kişinin listesinde göremiyoruz. Acaba neden? Bu sorunun cevabını araştıralım: Ya henüz bu meselede muaraza ile meşhur olmamıştı. Sonraları şöhreti çıktı. Veyahut ta bazılarının rivayet ettiği gibi o da bu kara listede dahildi. Fakat Me'mun'un akıl hocalığını yapan ve bu

işte en mühim rolü oynayan Ahmet Bini Ebi Du'ad, onun listeden çıkarılmasını istedi. Çünkü onun değışmez re'y sahibi olduğunu biliyordu. Eğer o aralarında bulunursa dâvayı kazanamayacaklardı. Çünkü kanaatinin aksine söz söyleyemeyeceğı belliydi. Halifenin istediğı gibi arzuya uygun olarak "Kur'an Mahlûktur!" demeyecek, o demeyince başkalarına da ondan cesaret gelecekti. Böylelikle dâva kaybedilmiş olacaktı.

Ahmet Bini Hanbel yedi muhaddis arkadaşının böyle Halifenin : arzusuna göre cevap vermelerine çok mahzun oldu: "Şayet sabredip/ mukavemet göstereşlerdi, iş daha o zaman biterdi O adam (yâni Me'mun) bu işten çekinirdi. Memleketin avam olan onlardan müspet cevap alınca cesaret geldi, başkalarını da zorladı" dedi

Bu hâdis e anılınca Ahmet Bini Hanbel daima: "Onlar bu gevşekliğı ilk gösterenlerdir. Saflarda ilk gediğı onlar açtı. Yol verdiler» dedi.

Gerçekten bu hâdis e hükümete cesaret verdi. Muhaddisler ve halk mahzun oldular,

İşte böylelikle Me'mun ikinci adımı attı. işi tazyike döktü. Tehditle, zorla iş görmeğe başladı. Zorla sorguya çekerek "Kur'an mahlûktur" demeğe mecbur ediyordu.

Bu yapışlariyle, din hususunda müfrit bir re'y hürriyeti tarafları olan mu'tezile tam bir tenakuza düştü, vicdan ve re'y hürriyetini ayaklar altında çiğnedi. Mu'tezile herkesi kendi akidesine getirmek istiyordu. Vicdanlara tahakküm etmeyi kolay sanıyordu.

ATILAN ÜÇÜNCÜ ADIM : KUR'AN'I MAHLÛK (PEYGAMBER SÖZÜ HB) SAYMAYANLAR ÖLDÜRÜLECEK!

MU'TEZİLE bir adım daha attı: Bu üçüncü adım çok korkunçtu. "Kur'an Mahlûktur" (Peygamber Sözü HB) demeyenler mürtetler gibi öldürülecekti! Kanları helâldi.

Me'mun, Bağdat valisi olan îshak İbni İbrahim'e üçüncü ve korkunç emrini yazdı. Vali de fukahayı, hakimleri, kadıları, muhaddisleri, ulemayı (Ahmet Bini Hanbel, Bîşr Bini Velid, Ebu Hassan, Ali Bini EM Mu-katil, Fadl Bini Ganim, Abdullah Karariri, Ali Bini Ca'di, Secade, Kuteybe, Muhammed Bini Nuh, Yahya Bini Abdurrahman vesaire hep beraber sorgu divanına girdi.) toplayıp imtihan yaptı, sorguya çekti.

Tarih kitapları bu sorgulamaları bütün teferruatıyla bize nakletmektedir. Birkaç tanesini biz de nakledelim:

BİŞR BİNİ VELİD'İN SORGUYA ÇEKİLİŞİ

Vali:

- Kur'an hakkında ne dersin?

Bîşr Bini Velid:

- Kur'an Allahın kelâmıdır.

Vali:

- Sana onu sormuyorum. O mahluk mudur?

Bişr:

- Allah her şeyin halikidir.

Vali:

- Kur'an da şey' midir?

Bişr:

- Evet, o şeydir.

Vali:

- Öyle ise o mahlûk mudur?

Bişr:

- Halik değildir.

Vali:

- Sana onu sormuyorum, o mahlûk mudur?

Bişr:

- Sana söylediğimden başkasını söyleyemem. Kelâmullah der, üzerine nesne ziyade edemem.

EBU HASSANIN SORGUYA ÇEKİLİŞİ

Vali:

- Kur'an mahlûk mudur?

Ebu Hassan:

- Kur'an Allah kelâmıdır. Allah her şeyin halikidir. Allahtan başkası mahlûktur. Emirül-Mü'minin bizim imamımızdır. Bizim iştmediğimizi iştir, bilmediğimizi bilir. Bize ne emrederse biz de onun emrini tutarız. Bizi nehyederse, biz de yapmayız. Bizi davet ederse icabet ederiz.

Vali:

- Kur'an mahlûk mudur?

Ebu Hassan:

(Yukarıdaki sözleri tekrarlar).

Vali :

- Emirül-Mü'minin'in sözü bu.

Ebu Hassan:

- Emirül-Mü'minin'in sözü olabilir. Fakat halka onu emir buyurmaz ve ona davet etmez. Eğer Emirül-Mü'minin böyle dememi sana emrettiğini bana haber verirsen ben de emrettiğini derim. Çünkü sen sözüne güvenilir kimselerdensin.

Vali:

- Sana bir şey tebliğ etmemi emretmedi. Ancak seni imtihan etmemi emir buyurdu.

İMAM AHMET BÎNÎ HANBEL'İN SORGUYA ÇEKİLİŞİ

Vali:

- Kur'an hakkında ne dersin?

Ahmet:

- O Allah kelâmıdır.

Vali :

- O mahlûk mudur?

Ahmet:

- O Allah kelâmıdır. Bundan ziyade bir şey diyemem.

Vali:

- Allahü Taâlâ Semi' ve Basir, (işitir ve görür) in mânası nedir?

Ahmet:

- O nefsini vasıf buyurduğu gibidir.

Vali:

- Mânası nedir?

Ahmet:

- Bilmem, o nefsi tavsif ettiği gibidir.

İBNİ BEKKA'NIN SORGUYA ÇEKİLİŞİ

Vali:

- Kur'an hakkında ne dersin?

İbni Bekkâ :

- Kur'an mec'uldür. Allahü Taâlâ: "İnna Cealna Kur'anen Arabiyyen"

buyurmuştur.

Kur'an muhaddistir. Çünkü "Mâ Ye'tihim min takrin min rabbihim muhaddisin" var.

Vali:

- Mec'ul olan mahlûktur.

İbni Bekkâ :

- Evet

Vali:

- Öyle ise Kur'an mahlûktur.

İbni Bekkâ :

- Mahlûktur demem, fakat mec'uldür.

İşte böylece muhaddisler, kaçamaklı cevaplar veriyorlardı.

Vali İshak Bini İbrahim imtihana çekerek sınamaları yapılanların hepsinin cevaplarını Me'mun'a yolladı. Sorguya çekilenlerin sarahaten ne ikrar, ne de inkâr etmeyip de böyle kaçamaklı cevap vermeleri Me'mun'u büsbütün kızdırdı, küplere bindirdi

DÖRDÜNCÜ ADIM: KILIÇ KONUŞUYOR

SORGUYA çekip imtihan yapmanın dokuzuncu günü Me'mun'un dördüncü emri geldi. Onda şu keskin ve sert emirleri veriyordu: "Bişr Bini Velid'i çağır, eğer Kur'an mahlûktur (Peygamber sözü HB) demezse

boynunu vur ve kellesini bana gönder!”

İbrahim Bini Mehdi hakkında da aynı korkunç emri veriyordu. Bu ikisi eğer “Kur’an mahlûktur!” derlerse hemen halka ilân et, herkese duyur!”

Ebül-Avam hakkında ise şöyle diyordu: “Dayağı görünce öyle güzel bir cevap verir ki, bülbül gibi öter! Şayet vermezse ensesinde kılıç oynayacak!” (s. 238)

Me’mun, işte böyle tehditli bir emirle ulemaya meydan okudu. Menfî cevap verirlerse Bişr ile İbrahim’in boyunlarını vurmasını, diğerlerini ise kelepçeleyerek, zincire vurarak muhafaza altında Emirîl-Mü’mîn’in karargâhına göndermesini emir buyuruyordu. Kendisi huzuruna alıp birer birer sorguya çekecekti. Menfî cevap verirlerse kellelerini alacağını söylüyordu.

Me’mun’un acele postayla gönderdiği bu dehşetli emri alınca, Bağdat valisi İshak Bini İbrahim; kadı, muhaddis, fakih olmak üzere otuz kadar âlimi toplayarak onlara Me’mun’un bu titiz mektubunu okuyarak tekrar deneme yaptı. Ahmet Bini Hanbel, Muham-med Bini Nuh, Sicade ve Kavarirî’den başkası “Kur’an mahlûktur!” dediler.

Sonraki sorgularda Sicade ve Kavarirî de döndü. Yalnız Ahmet Bini Hanbel ile Muhammed Bini Nuh ikisi kaldılar. Kur’an mahlûktur diyenlerin hepsi serbest bırakıldı. Onları saldı. Ahmet ile Muhammed’i demir kelepçeler içinde Tarsus’a gönderdiler.

Vali bu ikisine zincir vurarak gönderdiğini yazarken, ancak diğerlerinin de kanaatleri hilafına zor altında cevap verdiklerini söyleyerek te’vile kalkıştıklarını da ilâveyi unutmadı. Bunun üzerine Me’mun, beşinci bir emirle böyle te’vil yoluna sapanların da gönderilmesini istedi. Bunun üzerine yirmi bir kişilik bir ulema kaflesi zincir içinde, esirler sevk olunur gibi muhafaza altında yola çıkarıldı. Muhaddisleriyle, müftüleriyle, kadılarıyla, fakihleriyle Bağdat uleması zincirle sorguya çekilmeğe gidiyordu. Bağdat’tan kalkarak Tarsus’a gelen bu ulema kaflesi, fikir hürriyetinden hesap vermeğe geliyordu. İşte hürriyet taraftarı saydığımız ve sandığımız mu’tezile böyle zorla kendi akidesini kabul ettirmek istiyordu.

Kanaatlerinden dolayı sorguya çekilip hesap vermeğe giden bu kabile, Rakka’ya ulaştıkları zaman Me’mun’un ölüm haberi duyuldu (18 Recep 218). Rakka Valisi de onları geriye Bağdat’a çevirdi. Bağdat Valisi de çoğunu serbest bıraktı. Böylece biçarelerin imdadına Azrail yetişmiş oldu.

Bu kafilenin içinde bulunan ve Kur’an mahlûktur demeyenlerin ikincisi olan Muhammed Bini Nuh, Me’mun’un ölümü üzerine Bağdat’a dönerken yolda kelepçeler içinde ölmüştü. Ortada muhalefetin başında Ahmet Bini Hanbel kalmıştı. Hükümet onu serbest bırakmadı. Çünkü Me’mun ölürken Mu’tasım’a: “Kur’an hususunda kardeşinin yol-

unu tut!" diye vasiyet etmişti. Mu'tasım da etrafa sert emirler vermeğe başladı. İş inada binmişti. Hükümet dediğini zorla kabul ettirmeğe azmetmişti. Hatta küçük çocuklara bile bunun öğretilmesini emrediyordu. Mu'tasım daha ileri giderek emirle, fermanla mezhep kuruyor, bıçağı hakkına dediğini yaptırıyordu. Dediğini demeyen ulemayı işkenceler altında kıvrandıra kıvrandıra öldürüyordu. İşte mu'tezile hürriyeti!

İMAM AHMED'E DAYAK ATILDI

"KUR'AN mahlûktur" demeğe yanaşmayanların bayraktarı Ahmet; Bini Hanbel'di. Muhalefet liderliği onun üstünde toplanmıştı. 219 senesi Ramazanında İshak Bini İbrahim onu evinde hapsedti. Sonra onu (H. 220 senesinde) umumî hapis haneye naklettiler. Halife Mu'tasım'ın emriyle İmamı Müslim'in Ahmed'e dayak attılar. Vücudundan kanlar akıncaya kadar dövdüler. Ahmet, fikrinde sebat ediyor, hükümet ise zorla dayak altında "Kur'an mahlûktur!" dedirtmeğe çalışıyordu. Hükümetin iltizam ettiği mu'tezile gibi "Kur'an mahlûktur" demedikçe hapisten çıkıp ak dünya yüzü göremeyecekti. 30 ay hapiste kaldı. Ona acıyanlar takıyyeten (Takiyyeten: Kayırmak, saklamak, korumak, açığa vurmamak, zahiri örtmek, hakikati gizli bir remizle ifade etmek, düşmana ve yabancılara karşı düşüncesini, mesleğini ve kanaatini gizlemek için aksini ifade etmek mânasına gelir. Bilhassa eski tarikat ve mezheplerde, bu mezhep taraftarları arasında birbirleriyle anlaşmak için remizle meramlarım ifade ederlerdi. Bura-daki manası kendi kanaatini gizleyerek başka bir şekilde konuşması tavsiye edilmektedir. — Nebioğlu.) olsun bu sözü demesini, kendini kurtarmak için istediklerini yapmalarını söylüyorlardı. Onlara cevabı şu olmuştu: "Âlim takıyyeten cevap verirse, cahil zaten bilmiyor, ya hak ve hakikat ne zaman meydana çıkar?"

Mu'tasım, Ahmed'i yine bir deneyecekti. İçeri getirildi. Mu'tasım oturmuştu. İbni Ebu Du'ad ve arkadaşları huzurda idiler. İçerisi tıklım tıklım, kadılar, fukaha, devlet etbai dolu idi. Münazara başladı. Mu'tasım. sordu:

- Ne dersin, söyle bakalım!

- Ben Allah'tan başka Tanrı olmadığına şahadet ederim. Atan İbni Abbas rivayet etmiştir ki, Abdikays'tan bir heyet Resulüllaha geldikleri zaman onlara Allaha iymanı emretti: "Allah'a iyman nedir bilir misiniz?" dedi.

Onlar da: "Allah ve Resulü bilir" dediler.

O da: "İman, Allah'tan başka Tanrı olmadığına, Muhammed, Allah'ın Peygamberi olduğuna şahadet etmek, namazı kılmak, zekâti vermek, Ramazan orucunu tutmaktır" dedi. "Ganimetin beşte birini verirsiniz.. (İmam Ahmet, Halkı Kur'an meselesi imandan değildir,

bunu neye ; karıştırıyorsunuz?” demek istiyor.) Yâ Emirül-Mü'minîn, Kitabullahtan ve Resulünün sünnetinden bir şey ortaya atın ki, söyleyeyim.”

Oradakilerden biri ortaya atıldı:

- Allahü Taalâ buyurmuştur ki: “Ma Ye'tihim min zikrin min Rab-bihim muhdesin” (Muhdes olan mahlûk değil midir?)

Ahmet:

- Allahü Taâlâ buyurur ki: “Vel-Kur'ani Ziz-zikri”, buradaki Ez-zikir Kur'an'dır. Fakat yukarıki âyettede harfî tarif yok.

Diğeri:

- Allah her Şeyin hâliki değil midir?

Ahmet:

- Allah “Tüdemmiru külle gey'in biemri Rabbiha” demiştir. Ancak Allah'ın murad ettiği tedmir olunmuyor mu?

Üçüncü biri:

- İmran Bini Huseyn'in şu hadisine ne dersin: Allah zikri “Kur'an'ı” halk etti.

Ahmet:

- Bu yanlıştır. Rivayet “Allah zikri (Kur'an'ı) yazdı” tarzındadır.

Dördüncü biri:

- İbni Mesud hadisinde şöyle bir şey var: “Allahü Taâlâ Cennet, Cehennem, gök, yerden hiçbir şeyi Âyetel-Kürsü'den daha büyük yaratmamıştır.

Ahmet:

- Halk, yani yaratmak, Cennet, Cehennem, gök ve yere vaki olmuştur. Kur'an'a vâki olmamıştır.

Beşinci biri:

- Allahın kelâmı mahlûk değildir, sözü teşbihe götürür, rnüşebbiheden yapar.

Ahmet:

- Allah birdir, sameddir, benzeri ve dengi yoktur. O nefsinı tavsif buyurduğu gibidir.

Mu'tasım:

- Sen nelerden bahsediyorsun?

Ahmet:

- Yâ Emirül-Mü'minin, Allahın kitabından ve Peygamberinin sün-netinden bir şey sorun bana!

Oradakilerden bazıları akli deliller ortaya attılar.

Ahmet:

- Anlamıyorum, ne oluyor, nedir bu? Ne Allah'ın kitabında, ne Peygamberin hadisinde böyle şey yok...

İşte böyle münazaralar uzayıp gitti. Bir netice alamadılar. Yine hapse attılar. Günlerce bu münazaralar sürdü.

Artık dediklerine çeviremeyeceklerini, kendilerine katamayacaklarını anlayınca Mu'tasım dayak atılmasını emretti. Kırbaçlar iniyordu! Mesudi'nin dediğine göre 38 kırbaç vuruldu. Vücudu al kanlar içinde kaldı. Yaralarından kanlar akıyordu. Bu haliyle yine zindana atıldı. Yaralarına bakmak için doktor gönderildi. ((Mevzuatül- Ulûm bu hususta şunları kaydediyor:

İmam Ahmet kendi anlatıyor: "219 senesi Ramazanında İshak İbni İbrahim beni evinde hapsetti; Sonra umumi hapishaneye naklettiler. 30 ay kaldım. İshak bana dedi ki: "Yâ Ahmet, Em'rül-Mü'minln seni kılıçla öldürmez. Lâkin azmetmiştir ki; sen onun sözüne gelmezsen sana dayak attıra attıra seni helak eder. Seni öyle bir yerde öldürür ki orada ne ay, ne güneşten eser göremezsin."

Ben sükût ettim. Beni bir ay kapadılar. Ayağımdaki bağların ağırlığından yüzü koyun düşer gibi olurdum. Beni bir karanlık odaya kapadılar. Üstümden kilitler vurdular. Kandil yoktu. Sabah olunca beni yine alıp halk ile dolu bir odaya soktular. Oradan başka, yere geçirdiler. Orada ellerinde kılıçlar ve kırbaçlar tutan, nice taifeler vardı. Başkaları da geldi. Her biri benimle konuşup münazara yaparlar, ben de cevap verirdim. Öyle bir sıra geldi ki, benim sesim onların sesinden yüksek oldu. Mu'tasım emretti. Beni yüzüm üstü sürüyerek yerimden çıkardılar. Elbisemi soydular.

Mu'tasım imamın sebatını ve din emrinde salâbetlni görünce biraz yumuşadı. Fakat İbni Ebi Du'ad teşvik ederdi. Eğer sen bunu bırakırsan bütün halk senin için: "Me'mun'un mezhebini bıraktı, onun kavlini kabul etti." derler diyordu.

Böylece kırbaççı iki kırbaç vurup giderdi. Diğer biri gelip o da vururdu. Onlar vurdukça imam Ahmet: "Kuvvetli vur, ellerin kırılınsın!" diyerek sebatını ilân ederdi. 19 kamçı vurulduktan sonra Mu'tasım kalkıp:

- Yâ Ahmet, niçin kendini helak edersin? Vallah ben sana acıyorum, hemen kail ol! dedi.

Etraftan çeşitli sesler yükseldi. Bazıları:

- Bunca kalabalığa sen mi galip geleceksin? diyor.

Diğerleri:

- Arkadaşlarından hangisi senin gibi yaptı. "Mahlûktur!" deyip kurtuldular. Bir sen kaldın, diyorlardı. Halifenin mezhebini kabule teşvik ediyorlardı.

Kuvvete dalkavukluk yapan çatlak bir ses duyuldu:

- Yâ Emirül-Mü'minin, bunu öldür! Kanı benim boynuma olsun!

İşte bu gürültüler arasında bile imam Ahmet onları asıl meseleye çağırıyor:

- Bana Allahın Kitabından ve Resulünün Sünnetinden bir şey verin, delil getirin, beni onlarla ilzam edin... diyordu.

Mu'tasım tekrar tekrar yanına gelip yalvarıyor, îmam Ahmet, bana Allahın Kitabından ve Peygamberinin Sünnetinden delil getirin, deyin, dönüp kırbaça:

- Vur! diyordu.

Ahmed'in oğlu Salih der ki: "Babam, derdi; o esnada aklım başımdan gidip bayıldım. Neden sonra ayıldım. Baktım ki bağlarımı çözmüşler, kelepçeleri almışlar. Bana biraz kavut getirip: bunu iç ve kus dediler. Ben ise oruçlu olduğumdan iftar etmem, dedim. Sonra beni İshak Bini İbrahim'in evine götürdüler, öğle namazı olmuştu. Namazı kıldım. İbni Semmaa dedi ki:

- Sen namazı kıladın amma elbisenden al kanlar akardı. (Yâni apdestin bozulmuştu.) Ben de dedim ki: HazreU Ömer edai salât eyledi, yarasından kan akarken... Sonra saldılar." -Mevzuatül-Ulûm'dan, kısaca.-

Bu münazaralar hakkında tafsîlât almak isteyenler İbni Sübkî'nin "Tabakatı Şafüyye" sine baksınlar. Müsteşrik Walter Patton da Ahmet Bini Hanbel sınavasına ait bütün nâsları toplamıştır.

Sonra Mu'tasım, Ahmed'i serbest bıraktı. 227 senesinde Mu'tasım ölünceye kadar İmam Ahmed'e yedi yıl kimse dokunmadı.

Mu'tasım'dan sonra Vâsik Halife oldu. O da Ahmet Bini Hanbel'e dokunmadı ise de, Halk-ı Kur'an meselesini hep eski çığırında devam ettirdi. Ahmet Bini Nasibi yakalayıp Kur'an mahlûktur demediği için kellesini çok kötü şekilde kendi eliyle vurmuştur. İşin garibi bu Ahmed'in kellesi Bağdat'ta meydanlara asılarak teşhir olunmuş ve kulağına şu levha asılmıştır:

"Bu Ahmet Bini Nasr'ın kellesidiir. Emirül-Mü'minin Vâsik onu Kur'an mahlûktur demeğe davet ettiği halde inat gösterip bunu demedi. O da onu Cehenneme gönderdi!"

232 senesinde Vasik de öldü. Yerine Mütevekkil geçti. Halk-ı Kur'an meselesi biraz yavaşladı. 234 senesinde ise Halifenin bir emriyle bu defa "Kur'an mahlûktur" (Peygamber sözü HB) demek menolundu. Etrafa böyle emirler gönderildi. Müslümanlar geniş bir nefes aldı. İş tersine döndü. **Siyaset, dinle işte böyle oynadı.** Muhammed Abduhu'nun siyasetten Allah'a sığınmasına insan hak veriyor!

Mevzuatül-Ulûm diyor ki: "Mihnette dört kişi çok sebat gösterdi ve felâkete katlandı. Ve bu sebat edenlerin cümlesi Meriv ehliendir:

1- Ahmet Bini Hanbel'i Mu'tasım döğdü;

2- Ahmet Bini Nasr'ı Vâsik şehit etti;

3- Muhammed Bini Nuh Me'mun zamanında dövüldü ve yolda şehit düştü;

4 - Naim İbni Hamad, Vâsik zamanında hapiste öldü.

Hilâfet merkezi olan şanlı Bağdat'ta işin cereyan suretini arz ettik. Abbasilerin idaresi altında bulunan diğer İslâm merkezlerinde

de, Mısır, Şam ve İran'da da iş aynı şekilde idi Emirler oralara da aynı veriliyordu.

Mısır'da da bu takip ve imtihan işi çok ateşli olmuştur. Bazıları evlerine kapanıp bir yere çıkmamış; bazıları da, meşhur sofî Zennuni Mısırî gibi, kaçmışlardı.

Vâsik, her nedense Mısır'a karşı daha şiddetli davranmıştır. Onun zamanında Mısır'da fakih, muhaddis, muallim, müezzin imtihana çekil-medik kimse kalmamıştı. Çoğu da kaçmıştır. Hapishaneler dolmuştur. Mescitlere "Lâ ilahe illal-lâhü Rabbül-Kur'anil-mahlûk." (Mahlûk olan Kur'an'ın Rabbi Allah'tan başka Tanrı yoktur) yazılmasını Muhammed Bini Ebil-leys emretmiştir. Fustat (Eski Kahire) deki mescitlere hep bu ibare yazılmıştır.

Mısır'da en kötü şekilde tenkil edilenlerden birisi Yusuf Buveyti'dir. Şafîî ulemasındandır. Sınamada "Kur'an mahlûktur" demeye yanaşmadı.

Demıştır ki: "Eğer Vâsik'in yanına götürülsem de böyle derim. Bu demirlerin içinde can veririm. Sonra gelenler görsünler ki bu uğurda zincirler içinde can verenler olmuştur!" Mısır'dan Bağdat'a götürüldü ve orada 231 yılında hapiste öldü.

Halk-ı Kur'an, günün meselesi olmuştur. Her yerde o konuşuluyordu. Hükümet işe karıştıkça iş büyüyordu. Hükümet şiddetini arttırdıkça halk öbür tarafa geçiyordu. Umumî efkâr Ahmet Bini Hanbelî'yi günden güne seviyordu.

Her yerde, her zaman bu mesele konuşuluyordu. İşe kin ve ihtiras, garaz ve ivaz da karışıyordu. Birinin diğerine öfkesi mi var, itham lekesi hazırды: "Kur'an mahlûk değildir!" diyor diye damgayı: yapıyorlardı.

Buharî de böyle bir tuzağa düşürölmek istenildi. Nişabur'a geldiği zaman halk etrafına toplandı. Bir adam kalkarak sordu:

- Yâ Ebu Abdullah, Kur'an mahlûk mudur, değil midir? Bu hususta ne dersin? dedi.

Buharî bu müşkül durumdan çıkmak için yüzünü çevirdi, cevap vermedi. Soran adam sorusunu tekrarladı...

Yine cevap vermedi. Üçüncü defa yine sorunca Buharî ona dönerek, şu çetin ve doğru sözleri söyledi:

- Kur'an Allah sözüdür. Mahlûk değildir, kulların fiilleri mahlûktur. İmtihan da bid'attır! (Bu mesele hattâ mizah mevzuu bile olmuştur, işi şakaya dökmüşlerdi. Bir defa Abbade, Vâsik'in yanına girdi ve:

- Yâ Emiröl-Mü'minin, Kur'an hususunda başınız sağ olsun! dedi.

Vâsik:

- Vay yazık sana, hiç Kur'an ölür mü? dedi.

O da:

- Yâ Emiröl-Mü'minin, her mahlûk ölür, değil mi? dedi ve ilâve etti:

- Yâ Emiröl-Mü'minin, Kur'an ölürse halka teravîh namazını ne

ile kıldıracaklar?

Halife işi anladı ve güldü:

- Allah belânı versin, dilini tut, dedi.)

Hükümet bu meselede halkı zorlamakla bir netice alabildi mi? Hayır. Bu hâdise tekrar göstermiştir ki zorla, cebirle, şiddetle, tehdit ve terörle kalpler ve dimağlar fetholunamaz, vicdanlara tahakküm edilemez. Zulüm ve istibdadın sonu her zaman hüsrandır!

Vâsik'in huzuruna demir kelepçelerle elleri bağlı bir âlimi getirdiler. Kabahati "Kur'an mahlûktur!" demekte devletin mezhebine muhalif olması. Tahkikat başladı. İbni Ebi Du'ad sordu:

- Kur'an hakkında ne dersin?

İhtiyar âlim, İbni Ebi Du'ad'a dedi ki:

- İnsaf buyurun, önce ben bir şey soracağım!

- Sor bakalım, dediler.

Dedi ki:

- Bu sorduğun meseleyi Ebubekir, Ömer, Osman, Ali biliyor muydu, yoksa bilmiyor muydu?

İbni Ebi Du'ad, zor duruma düştü. Bilmiyorlardı dese olmaz. Onun için:

- Biliyorlardı, dedi.

Âlim:

- Halkı sizin gibi buna davet ettiler mi, yoksa bu hususta sükût mu ettiler?

- Sükût ettiler.

- Onların sükût ettiklerine sen sükût edemedin mi? Onlara olan sana olmadı mı?

Çok yerinde olan bu haklı söze İbni Ebi Du'ad cevap bulamadı ve sustu. İhtiyar âlimin bu sözü Vâsik'in de pek hoşuna gitti. "Hellâ vesiahe ma vesiahum" diye bu sözü tekrarladı durdu ve ihtiyarın serbest bırakılmasını emretti.

İşte mu'tezilenin kopardığı bu fırtına da böyle geçti. Bu devir de böyle kapandı. Kur'an yine meydanda muzaffer ve galip kaldı.

Bu sinama ve denemede en büyük felâketlere katlanan Ahmet Bini Hanbel öldüğü zaman cenazesinde 1.300.000 kişi vardı. Çarşı, pazarda alışveriş durmuştu. Bunun ifade ettiği mana çok büyüktür. Onun için Ahmed'e kılıç oyunu oynayamıyorlardı.

Mütevekkü 234 senesinde Halk-ı Kur'an meselesini kurcalamayı yasak etti. Böylelikle kılıç ve kırbaçtan sonra yine Ahmet Binim Hanbel'in dediğine geldiler. Hanbelî mezhebinden bazıları da bu hususta ileri gittiler. Mu'tezüenin yaptığıнын aksülâmeli olacak ki., bu defa iş tersine döndü.

218 senesinde başlayan bu şiddetli fırtına 234 yılında Mütevekkil

tarafından durduruldu. (KURAN TARİHİ. Osman Kesioğlu. Nebioğlu Yayinevi. s. 232-244)

8. BİLİNMEYEN TANRI'DAN BİLİNER TANRI'YA

Bütün İslâm İlmihâl'lerinde, Laik Cumhuriyet Türkiye'sinin okullarında ders kitabı olarak okutulan "Din Kültürü ve Ahlâk Bilgisi" kitaplarında, Kuran Kurslarında, İmam Hatip Okullarında, Televizyonlarda ve diğer tek Tanrılı dinlerde Tanrı tanımı aşağıdaki şekilde yapılır.

"Allah'a İman Ne demektir: Allah'a iman, Allah'ın varlığına, birliğine, ezeli ve ebedi olduğuna; yani, varlığının bir başlangıcı ve sonunun bulunmadığını, eşinin benzerinin, ortağının, oğlunun, kızının olmadığına varlığı kendinden olup varlığı için bir başka şeye muhtaç olmadığına, yaratılmış olan şeylerden hiç birine benzemediğine dolayısıyla düşündüklerimizden ve hayalimize gelen şeylerin hepsinden başka olduğuna, her şeyi bildiğine her şeyi gördüğüne, her şeyi işittiğine, duyduğuna, her şeye gücünün yettiğine, her şeyi yaratanın O olduğuna... Kısacası, her türlü eksiklikten uzak olduğuna yürekten, tereddüt-süz bir şekilde inanmaktadır. Ergenlik çağına ulaşmış her akıl sahibinin, Allah'a bu şekilde inanması farzdır." (Bk. Vatan, 1.11.2003 tarihli Ramazan Eki.)

Görüldüğü gibi soyut bir Tanrı tanımı yapılmakta ve insanın tereddüt etmeden buna inanması istenmektedir.

Bektaşi bu anlatıma **"Yok diyecek ama dili varmıyor."** demektedir.

Öyle ya, adı var ama cismi yok.
Yeri yok, yurdu yok.
Eni yok, boyu yok.

Ne zamana sığıyor,
Ne mekana sığıyor.
Ne akla, ne de mantığa sığıyor.
İnsan aklına kısa devre yaptırıyor.

Allah anlayışının doğuşuna bakarsak: Evren'e, Doğa'ya bakmışız,
Önce Yıldızlara Tanrı demişiz.
Sonra Aya, sonra Güneşe...
Sonra da bunları yönlendiren bir Tanrı var demişiz.

Asırlar sonra bunların dönüp durduğunun ayırımına varmışız...

Öyle ise bunlarında üstünde ve ötesinde bir güç var demişiz.
İbrahim Peygamber'den beri bunu böyle bilmişiz:

"Gece onun üstünü örtünce bir yıldız gördü de "İşte Rabbim bu!" dedi.

Yıldız battığında ise "Batıp gidenleri sevmem!" diye konuştu. Ay'ı doğar halde görünce, "Rabbim bu!" dedi.

O batınca da şöyle konuştu: "Eğer Rabbim bana kılavuzluk etmeseydi sapıtan topluluktan olurum."

Nihayet Güneş'in doğmakta olduğunu gördüğünde, "Benim Rabbim bu, bu daha büyük!" dedi.

O da batıp gidince şöyle seslendi: "Ortak koştuğunuz şeylerden uzağım ben."

"Ben bir Hanif olarak yüzümü gökleri ve yeri yaratana döndürdüm.

Müşriklerden değilim ben." (K. 6/76-79)

Görüldüğü gibi bir kıyas var burada,
Doğa'dan başka görünen bir varlık yok ortada.

Ondan sonra O'na en güzel sıfatları (Esmâ-i Hüsnâ) yakıştırmışiz.
Bütün Doğa olaylarını da O'ndan bilmişiz.
Bu yargımızı da insanlığa dayatmaya kalkmışiz...

"Fitne kalmayıp yalnız Allah'ın dini kalana kadar onlarla savaşıں." (K. 8/39) demişiz...

Bu ise insanın doğasına aykırıdır.
Çünkü tahmine, kıyaslamaya dayanarak bir yargıya varılmıştır.

Böyle bir yargı; insanın aklına da, mantığına da, doğasına da aykırıdır.

Ortada; Doğa'dan, Evren'den başka görünen bir varlık var mıdır?

Asıl önemlisi bu dayatmada insan aklına ve iradesine hiç yer verilmemiştir...

Yalnızca inanacaksın akıl yürütmeye kalkışma denmiştir.

Bu şekildeki bir inanç akli dışlamaktadır.
Akli başında bir insan inandığının ne olduğunu bilmek zorundadır.

Bir kere şu bilinmelidir ki insanın dışında insanı yönlendiren bir varlık yoktur.

Bütün bunlar din literatüründe mecaz anlatımlardır.

Kuran'ı anlamak isteyenler bunun ayırımına varmalıdır.

Eğer biz biz olursak, kendimizi bilirsek, farık ve mümeyyiz olursak Tanrı'yı hissedip bilebiliriz
Ama göremeyiz; ancak tekamülümüz oranında hissederiz ..

Din kitaplarını anlayarak okumak bizim önümüzü açacaktır.
Marifet Tanrı ile gürüştiğini söyleyenlere aldanmamaktır.
"Adam, "Artık sana Yakup değil, İsrail denecek" dedi,"Çünkü Tanrı'yla, insanlarla gürüşüp yendin."

"İsrail": "Tanrı'yla gürüşür" anlamına gelir.

(Bakınız: Tevrat, Yaratılış. 32/28. Hoşea 12/3-4. Yaratılış, 32/30-32. Çıkış 24/90-11 Hakimler 13/22. Yeşeya. 6/1-3, 5)

Asıl önemli olan Kuran da Tevrat; Tanrı sözü olarak tasdik edilir.

Tanrı; Yüce kavramlar, genel doğrular, evrensel değerler, olumlu duygular, güzel nitelikler, insanlıkça kabul edilmiş genel ahlâk ve yüksek düşünce ve duygulardır.

Saydığım bu kavramları biraz daha açarsak şöyle sıralanır:

Tanrı; yüce olan, üstün olan, iyi olan, doğru olan, güzel olan duygu,düşünce ve davranışlardır.

Nefret değil sevgidir. Savaş değil barıştır.

"Tanrı sevgidir. Sevgide yaşayan, Tanrı'da yaşar, Tanrı da onda yaşar..." (İncil. 1. Yuhanna. 4/16-19)

Çünkü sevgi; nefret oranla daha yüce duygudur.

Eğer Tanrı'da olmak istiyorsak, Her zaman sevgi tercih edilmelidir.

Yüce olan (Tanrı):

Düşmanlık değil dostluktur.

Yalancılık değil doğruluktur.

Çirkinlik değil güzelliştir.

Kötülük değil iyiliktir.

Cimrilik değil cömertliktir.

Acelecilik değil sabırdır.

Öfke değil şefkattir.

Kendini beğenmek değil

Kendini bilmektir.

Bencillik değil paylaşmaktır.
Tembellik değil çalışmaktır..

Ahlaktır, ahlaksızlık değildir.
Aşırılık değil itidaldır.

Aşağılamak değil yüceltmektir.
Suçlamak değil suçun nedenini bilmektir...

Aşağılayan aşağılıktır.
Suçlayan suçludur.

Çünkü: İslam'da:
"Kendini bilen Rabbini bilir!" denmiştir.

Bütün bu olumlu ve olumsuz kavramları istediğimiz kadar
oğaltabiliriz.
Bu kavramlardan olumlu olanlara uyarsak Rahmani yolda sayılırız.

Olumsuz kavramlara uyarsak şeytani yolda sayılırız.
Olumsuz bir davranışta bulunursak; Tanrı'ya hesap vermek zorunda kalırız.

Olumlu kavramları yaşamımıza uygularsak bilinmeyen Tanrı'dan
bilinen Tanrı'ya ulaşmış oluruz.

Aklımızın, sağduyumuzun, vicdanımızın gösterdiği; doğru olan,
güzel olan, iyi olan yoldan gitmekle Tanrı'ya yakınlaşmış oluruz.

Tanrı'ya yakın olursak kimseden korkmayız.
Yargılanırsak alnımızın akı ile çıkarız...

"Tanrı ile insan arasına kimse giremez" denir.
Bunu yalnız din ilminde olgunlaşmış olanlar bilir...

Ne var ki Tanrı (Yukarıda saydığım olumlu kavramlar toplamı) ile
aramıza Peygamberler, kutsal kitaplar başta olmak üzere ilahiyatçılar
yanında şeyhler, cemaat liderleri, hacılar, hocalar, hahamlar, papa-
zlar girmekte ve bunlar hurafeler anlatarak insanı Tanrı'dan (Bütün
Doğruluklardan, güzelliklerden, iyiliklerden...) koparmaktadır.

Kanıt mı istersiniz. Kutsal kitaplara bakınız.

Tevrat, Filistinli Müslümanları,
İncil, Mesih'e inanmayanları (Haçlı Savaşları, Avrupa'daki din
savaşları ve katliamlar...),
Kuran, Hak din dediği Müslümanlığı kabul etmeyenleri
Öldürmeye motive ettiğini anlayınız...

Bütün bunlara itiraz ediyorsanız şayet.

İşte Kuran'dan bu konuda bir ayet:

**“Fitne kalmayıp yalnız Allah'ın dini kalana kadar onlarla
savaşın.” (K. 8/39)**

Bu gerçekler Sitemizin (www.tabularatalanayalanabalta.com)
adresinde, Tevrat'tan, İncil'den, Kuran'dan bölümleri ve başka bölüm-
lerinde de açıklanmaktadır.

Bunun yanında Kutsal kitaplarda günümüz ahlakına, anlayışına ve
hukukuna uymayan yüzlerce âyet bulunmaktadır.

Bütün bunların nedeni bilinmeyen bir Tanrı'nın ardına
düşülmesindendir.

Tanrı ile aramıza girenlerin kışkırtmaları yüzündendir.

Bilinmeyen bir Tanrı'nın arkasına düştüğümüz sürece bu öldürme
(kâtliam) sürüp gidecektir.

Bu nedenle diyorum ki: Bilinmeyen Tanrı' ardından gidileceğine;
bilinen Tanrı'nın ardından gidilmelidir.

Gelelim Yaratan kavramına...

Yaratanın bütün kanıtları görülmektedir doğa'da...

Topraktan geldik toprağa gidiyoruz...

Bunu Kutsal Kitaplarda da görüyoruz:

**“19. Çünkü âdem oğullarının başına gelen, hayvanların başına
da geliyor ve başlarına gelen şey birdir. İnsan nasıl ölüyorsa, hay-
van da öyle ölüyor. Hepsinin bir soluğu var ve adamın hayvana
üstünlüğü yoktur; çünkü hepsi boş.**

**20. Hepsi bir yere gidiyorlar; hepsi topraktır ve hepsi yine
toprağa dönüyorlar.**

**21. Adem oğullarının ruhu yukarıya çıktığını ve hayvanın ruhu
aşağıya yere indiğini kim biliyor?**

**22. Ve gördüm ki; adamın kendi işlerinde sevinçli olmasından
daha iyi bir şey yoktur; çünkü onun payı budur, çünkü kendisin-
den sonra olacak şeyi görmek için onu kim geri getirecek? (Tevrat.**

Vaiz. 3/19-22)

Bu konuya Kuran, aşağıdaki ayetlerde değinir.
Topraktan gelip toprağa gittiğimiz söylenir...

"İnsanın hali topraktan yarattığı adem gibidir." (K. 3/59)

"Seni topraktan yaratıp..." (K.18/37)

"Muhakkak bizi topraktan... (K. 22/5)

"Sizi topraktan yaratması..." (K. 30/20)

"Allah sizi topraktan..." (K.35/11)

"Sizi topraktan..." (K. 40/67)

Bu konuda Aşık Veysel'den de bir şiir...
Her doğru söze Hak kelamı denir...

Topraktandır cümle beden
Nefsini öldür ölmeden
Böyle mi emretmiş yaratan
Sen kalemsin ben uç muyum...

Tabiata Veysel aşık
Topraktan olduk, kardaşık
Aynı yolculuyuz, yoldaşık
Sen yolcusun, ben hancı mıyım?

Aynı vardan var olmuşuz
Sen kömürsün, ben taş mıyım?..

TASAVVUF. KISA BİR GİRİŞ adlı kitaptan bir alıntı yapıyorum:

(İz Yayınları 5. Baskı. William CHITTICK. Çeviren Turan Koç. s. 212-213)

"Eğer Seni görmemişlerse, Seni nasıl bilebiliyorlar?

Görmeksizin Seni bilmek imkansızdır.

Senin görülmeni inkar edenler Seni bilmemektedir.

**Eğer bir kimsenin önünde Seni görmek yoksa kulluğa nasıl
eğilim gösterir?**

**Bu, "Ve nerede olursanız olun O sizinle birlikte!" (Hadîd. 57:
4)'in "tanıklığıdır."**

**Ey organlar(İnsanlar - HB), görme olmaksızın tanıklık
imkansızdır!**

Öyle ki küfür Seni görmemek, İslam Seni görmektir."

Yukarıdaki alıntının her satırı üzerinde düşünmeye değer nitelikte-

dir ve insanı düşündürmeye yöneltmektedir.

Neymiş? **İslam'da asıl olan Tanrı'yı bilmekmiş... Tanrı'yı bilmemek küfürmüş...**

Ne var ki asırlar boyu bütün insanları düşünmeden inanmaya zorlanmıştır... Bir örnek veriyorum ki sözlerimin dayanaksız olmadığını göresiniz...

Şu ayete dikkatinizi çekerim:

"Ve her kim Allah'ın Rabbe hizmet etmek üzere orada duran kahini, yahut hakimi dinlemeyerek küstahça davranırsa, o adam ölecektir." (Tevrat, Tesniye. 17/123)

Bu nedenle olsa gerek; rahibin sözlerini eleştirmek, aklına yatmayan konularda sorular sormak din adamına saygısızlık, küstahlık sayılmıştır.

"Nerede olursanız olun O sizinle birlikte" (Hadîd. 57: 4) ayetini nasıl yorumlayacağız. Bu ayet nedeniyle ki Yunus Emre: **"Bir ben vardır benden içeri..."** demiştir...

İçimizdeki bu ben; bizi yargılayan iç benimizdir. Özeleştirici duygumuzdur. Kimde bu duygu yoksa; o yaşamaktadır boşa...

Burada Hz. Ali'nin **"Ben görmediğim Rab'be ibadet edemem..." (Aynı kitap. s. 60)** hatırlamakta yarar var.

İncil'deki şu ayet de dikkat çekici:

"Siz bilmediğinize tapıyorsunuz, biz bildiğimize tapıyoruz." (İncil. Yuhanna. 4: 22)

Demek ki asıl olan Tanrı'yı bilmektir.

Anlamadığın, bilmediğin, kavramadığın bir Allah'ın yolundan nasıl gidilir?

Allah'ı bilmelisin ki; O, seni doğruya yönlendire; kötülüklerden, bencillikten alıkoya...

Seni, sana bekçi olarak koya...

Sonradan pişmanlık duyacağın, vicdan azabı çekeceğin eylemlerden koruya...

Biz, Allah denince ne anlamamız gerektiğini kültürümüzün elverdiğince anlatmaya çalıştık.

Ayetler göstererek kanıtlamaya çalıştık.

Öyle Allah birdir, Tanrı insanı kendi suretinde yarattı demekle işin için içinden çıkılmaz.

"Tanrı insanı kendi suretinde yarattı. Böylece insan Tanrı suretinde yaratılmış oldu. İnsanları erkek ve dişi olarak yarattı." (Tevrat. Yaratılış -Tekvin- 1/27)

Bu ayetle, demek isteniyor ki, Tanrı ile insan arasında benzerlik var.

İnsan yer, içer, büyür ve ölür.
Pek Tanrı da; ye, içer, büyür ölür mü?
Peki bu benzerlik nasıl olur?

Bizlere düşen Allah denince ne anlamamız gerektiğini araştırıp bulmaktır...

Asıl önemlisi zanna dayanan Allah anlayışından kurtulmaktır.

Zan konusunda Kuran şöyle demektedir:

"Bunların bir de ümmî takımı vardır; Kitab'ı (Tevrat'ı) bilmezler. Onların bütün bildikleri bir sürü kuruntulardır. Onlar sadece zanda bulunurlar." (K. 2/78. 6/116,148. 10/36,66. 53/28)

Caro adındaki düşünür böyle demiş:

"Bir irade sahibi ilah vardır; kainatı yaratmış ve ona itina etmiştir. Cenab-ı Allah tabii âlemlerden ve insandan ayıdır."

(Caro, İSLAM DİNİ ve TABİİ DİN. İzmirli İsmail Hakkı. Takdim ve Notlarla Sadeleştiren Doç. Dr. Osman Karadeniz. İzmir İlahiyat Fakültesi Vakfı Yayını. 10. s. 42)

Caro adındaki düşünür böyle demiş ama bu görüşünü nasıl kanıtlayacak?

Kanıtlayabilir mi bu görüşünü...

Tahmine ve zanna dayanan bu nasıl kanıtlanacak?..

Ne var ki semavi din mensuplarının yüzde 99'u bu görüşü paylaşıyor. Ancak bu görüşe İslam Peygamberi karşı gelir...

Şimdi İslam peygamberinin görüşünü İzmirli İsmail Hakkı'nın çevirisinden okuyalım.

"Yer yüzünde olanların çoğuna itaat edersen onlar seni Allah yolundan saptırırlar.

Bunlar ancak zandan başka bir şeye uymazlar.

Onlar kuru kuru tahminde bulunurlar." (İzmirli İsmail Hakkı. K. 6/116. Ayrıca bu konuyu işleyen şu ayetlere de bakabilirsiniz: "K. 2/78. 6/148. 10/36,64. 53/28)

Allah konusunda tahminde bulunanlar, tahminlerinde daha da ileri giderler:

"Tanrı insanı kendi suretinde yarattı. Böylece insan Tanrı suretinde yaratılmış oldu. İnsanları erkek ve dişi olarak yarattı." (Tevrat. Tekvin. 1:27) derler...

Böyle bir görüşün de kanıtlanması olanaksızdır.
Bunu söyleyen Allah'ı görmüş mü ki, görmüş gibi anlatmıştır.

Allah insanı kendi suretinde yaratmışsa; demek ki Allah ile insan arasında bir benzerlik var.

İnsan yemezse, içmezse ölür...
İnsana benziyorsa bu Allah, ne yer ne içer?

Şimdi gelelim Allah'ın varlığının kanıtlanmasına: Bu konuda bulabildiğim 10'a yakın ayetten biri:

"Kesin olarak inananlara, yeryüzünde nice göstergeler vardır, kendi içinizde de. Artık görmüyor musunuz?" (K. 51/21)

Bu ayette iki kavram göze çarpıyor:

Bir: Nice göstergeler

İki : Kendi içinizde...

Göstergeleri başımızı kaldırıp çevremize baktığımızda gördüğümüzdür

Baharın gelip gidişi, ayın, güneşin, yıldızların hayret verici süzülüşüdür.

Bizde Allah'ın varlığı kanaatini oluşturan da Doğa'daki hayret verici oluşumlardır.

Bu nedenledir ki Doğa'daki hayretler uyandıran estetiksel güzellikleri yansıtan oluşumlara Allah denir.

İşte bütün bu gördüklerimiz Yaratan'dır...Doğa'dan, Evren'den, maddeden başka ne vardır?..

Gelelim "kendi içinizde de" kavramının açıklanmasına...

"Bir ben vardır bende, benden içeri!" demiştir Yunus Emre bu konuda

İçimizdeki ben; bizim aklımız, ahlakımız, öngörümüz, sağduyumuz, vicdanî duygumuzdur.

Bu duygu; bizi, genel ve evrensel değerlere. olumluluğa, doğruluğa, güzelliğe, sevgiye şefkate yönlendirip durur.

Kavramları yaşamımıza uygularsak Tanrı'ya yakınlık olur.

Öyle Caro'nun ileri sürdüğü gibi bizim dışımızda bir varlık yoktur bize benzer

Hele ileri sürdüğü gibi tabii âlemlerden ve insandan ayrı bir Allah yalnız başına ne eder?..

Bu yüzden diyorum ki "Yaratan, (evren, doğa, madde) insan olmasa da vardır;

Ancak insanın olmadığı yerde Tanrı yoktur; Tanrı insanın olduğu yerde vardır!.."

Elbette bu gizli bilgileri mana alemindekiler bilir.
Sıradan insan mana alemini ne bilir?..

Bizim ileri sürdüğümüz görüşleri, Mevlana'nın oğlu Sultan Veled şöyle dile getirmektedir.

"Eğer Seni görmemişlerse, Seni nasıl bilebiliyorlar?

Görmeksizin Seni bilmek imkansızdır.

Senin görülmeni inkar edenler Seni bilmemektedir.

Eğer bir kimsenin önünde Seni görmek yoksa kulluğa nasıl eğilim gösterir?

Bu, "Ve nerede olursanız olun O sizinle birliktedir (K. Hadid. 57: 4)'ün "tanıklığıdır."

Ey organlar (insanlar HB), görme olmaksızın tanıklık imkansızdır!

Öyle ki küfür Seni görmemek, İslam Seni görmektir."

(Tasavvuf. Kısa Bir Giriş. İz Yayınları 5. Baskı. William CHITTICK.

Çeviren Turan Koç. s. 212-213)

Sultan Veled ne demektir?

Demek ki neymiş?

"Öyle ki küfür Seni görmemek, İslam Seni görmekmiş..."

9. CEHALETE KATLANAMAYIZ...

Evet, yanlışlığı açıkça bilinen bilgilere inananların toplumu yönetmeye hakkı yoktur.

Bunu kabullenmek özgürlüğe saygı duymak değil, cehalete boyun eğmektir.

Düşündürücü olanı; yanlışlığı açıkça bilinen bilgilerin doğruluğuna yürekten inananların bizleri yönetmekte olmasıdır...

Profesör Celal Şengör'ün aşağıdaki **"YANLIŞLANABİLİRLİĞİN ASİMETRİSİ VE LIBERAL DÜŞÜNCE"** başlıklı yazısı bu düşünce ile okunmalıdır.

"YANLIŞLANABİLİRLİĞİN ASİMETRİSİ VE LIBERAL DÜŞÜNCE"

...

Mutlak gerçek olmak iddiasında olan dinlerin ileri sürdüğü pek

çok ifade çürütülmüştür. Dünyanın din kitaplarında yazdığı gibi yaratılmadığını kesinlikle biliyoruz. İnsan ve hayvanların da din kitaplarında anlatıldığı şekilde ortaya çıkmadıklarını biliyoruz. Doğ a olaylarının da orada anlatıldığı gibi olmadığı ispat edilmiştir. Yani bu kitapların her şeye kadir bir tanrıdan gönderilmedikleri kesindir. Aklı başında yorum, bu kitapların zamanlarının bilgi düzeyini yansıttıkları ve insan eliyle oluşturulmuş olduklarıdır.

Bu açıkken, toplumun hâlâ orada yazanlara saygı göstermesini beklemek, bir kesiminin ve bazı kurumlarının oradaki bilgilere göre düzenlenmesine izin vermesini istemek hangi akla sığar, bunu anlamaktan acizim.

Herkes inancında serbest olmalıdır. Buna itiraz yok. Ama **hiç kimse toplumun yanlışlığı açıkça bilinen bilgilere dayanılarak kısmen bile olsa düzenlenmesini bekleyemez. Bunu beklemek özgürlüğe saygı duymak demek değil, cehalete boyun eğmek demektir.**

Çıplak erkek görmek istemeyen kadın doktor veya çıplak kadın görmek istemeyen erkek doktor topluma potansiyel zararlı bireylerdir ve bunlara izin verilemez (**boğulan kadınları kurtarmayan inançlı erkekleri düşününüz...**).

Neye dayandığı belirsiz ortaçağ hukukuyla 21. yüzyılda yaşamaya kalkan birey yalnız kendine değil çevresindekilere de zarar verir. Toplum buna izin veremez.

Okullarda evrim değil, zırvalık okutulmasını isteyen birey, topluma zararlıdır (çünkü tıbbi gelişmelere potansiyel düşmandır: örnek: George Bush), buna da toplum izin veremez.

Hasta çocuğunu doktora değil, üfürükçüye götüren yobazın, kasten adam öldüren eli kanlı katilden hiçbir farkı yoktur, toplum böyle bir cinayete seyirci kalmaz.

Bu listeyi daha çok uzatabilirim. Bugün insan uygarlığı çok az şey öğrenebilmiştir. Bu doğrudur. Ama yazı yazmayı yalnızca 5000 yıl önce keşfetmiş olan biz insanlar bugün içinde yaşadığımız kâinatın yaşının 13.7 milyar yıl olduğunu öğrenebildik. Bildiklerimiz çok olmayabilir, ama kat ettiğimiz mesafe muhteşemdir ve bunu yalnızca bilime borçluyuz.

Bilimin ise en faydalı yanı bize neyin zırvalık olduğunu açık seçik göstermesidir. Zırvalığı savunan, toplumun izin veremeyeceği şeyleri "modası geçmiş pozitivizm" diye tezgahlamaya çalışan zır cahil kafa liberal değildir, yalnızca cahildir.

Bilimi savunana bilimperest demek, yalnızca tapınmaya programlanmış zavallı bir kafanın mahsulüdür.

Liberal, kelime anlamıyla, hür. serbest insan demektir. Siz hangi hür, akli başında insanın, yerçekimi kuralını reddedip pencereden atladığını gördünüz? Yerçekimi kuralı uyulması gereken bir kural da,

meselâ evrim kuralının koyduğu sınırlamalar (ör. sürekli akraba evliliklerinin zararları) değil midir?

Liberallik, işi yanlış ayıklamak olan, bilimi yaşam biçimi olarak alan, zıvalıklara karşı insanın yüceliğini, onun haysiyetini ve aklını savunan kişilerin mesleğidir, bilim düşmanlığı yaparak yobaz pazarlayanların değil. Bu burada da böyledir, Avrupa'da da, Amerika'da da!..

A. M. Celal Şengör, Cumhuriyet. Bilim Teknoloji. 25 Temmuz 2008
+

Sayın A. M. Celal Şengör'ün yazısına cevaptır.

"Okullarda evrim değil, zıvalık okutulması..." demişsiniz.

Bilimsellikten bahsediyorsak, Evrim Teorisi'nin (adı üstünde) henüz bir teori olduğu ve henüz bilimselliği kabul görmüş olmadığı bilinmemektedir. Aynen astroloji'nin henüz bilim olarak kabul edilmediği gibi...

"Dünyanın din kitaplarında yazdığı gibi yaratılmadığını **kesinlikle** biliyoruz." diyorsunuz. Bu ifade bilimsellikten çok uzaktır. "Bilim Teknoloji" adı altında yapılan bir yayımda böyle ifadeler kullanmak bilime saygısızlıktır. Zira dünyanın nasıl teşekkül ettiği henüz **ne tam ne de kesin** olarak bilinmektedir; halen tartışılmakta ve teoriler üretilmektedir.

"Yani bu kitapların her şeye kadir bir tanrıdan gönderildikleri kesindir." diyorsunuz. Bu kesinlik hangi bilimsel formülle ortaya konmuştur, açıklamamışsınız. Sadece "kesindir" demek bilim adamlığına yakışmaz; bilimsel referans göstermek gerekir. Bugün bilim; "Her şeye kadir bir tanrı" tanımını ne reddeder ne de kabul eder. Bu konu bilim ve felsefe açısından henüz tartışma halindedir. Ancak "Big Bang" teorisi ve "Kuantum fiziği" açısından bakıldığında, bilim alanında mutlak kadir bir yaratıcının varlığına daha sıcak bakılmaya başlanmıştır.

Bilim adamı tarafsız, kesin kanıtlara dayanarak ve mutlak bilimsel formül ve referanslar göstererek konuşmalıdır. Aksi halde bilim adamlığından şüphe edilir.

Tavsiye edeceğim bir kitap var; lütfen zahmet edip bir okuyunuz. Olur ki konuya farklı bir pencereden bakmaya vesile olur:

Aşağıda adı verilmiş olan kitabın 145. sayfasından, Antony Flew'un "Big-Bang teorisi" ve "Kuantum Fiziği"ni inceledikten sonra vardığı sonucu anlatan bir ifadesi:

"... Argümanın beni götürdüğü yere gittim. Ve bu argüman beni; **kendiliğinden var olan, değişmez, maddi olmayan, her yerde hazır ve nazır ve her şeye kadir bir Varlığın var olduğunu** kabul etmeye götürmüştür." (s. 145)

YANILMIŞIM TANRI VARMIŞ

Dünyanın En Ünlü Ateisti Fikrini Nasıl Değiştirdi?

Antony Flew

Çevirmenler: Hasan Kaya-Zeynep Ertan

1. Baskı EYLÜL 2008

ISBN 978-975-996-171-8

Profil Yayıncılık

Saygılarımla.

M. Yalçın Yalrı, 14.12.2008

10. SORULAR VE YANITLAR:

M. Yalçın Yalrı adlı bir okurumuz aşağıdaki iletiyi göndererek alıntılar hakkında yorumlarda bulunmamı istemiştir.

Önce Sayın M. Yalçın Yalrı'nın iletisini okuyalım.

İşte iletisi:

Sayın Hayrı Balta,

Okuduğum bir kitaptan bazı satırlar gönderiyor ve yorumlarınızı bekliyorum.

Ayrıca, her zaman yaptığınız gibi bu sayfayı da yayımlarsanız beni mutlu edersiniz.

Bilgeler ve bilgilerler ışıgımızdır.

Saygılarımla ve sağlık dileklerimizle...

M. Yalçın Yalrı, İstanbul, 25 Aralık 2008,

+

Önce iletisine yanıt:

Sayın M. Yalçın Yalrı,

Önce sevgi, saygı...

Araştırmaların, çalışmaların mutlu ediyor beni.

Beklerim bu alışkanlığını sürdürmeni...

Bu yanıtım ve alıntıların Sitemizin DİN bölümünde yayınlanacaktır.

Ancak belirtiyim ki bu açıklamalarım Pazartesi günü Sitemizde yerini alacaktır.

Bir iki gün gecikmemin nedeni rahatsız oluşumdur.

Hastalık ve yaşlılık nedeniyle güçsüz oluşumdur.

Tanrı'nın varlığını kanıtlama çabasındasın.

Dilerim bu çalışmalarının karşılığını alırsın...

Tanrı varmış, yokmuş bana ne?

Ben bakarım kendi nefsim, doğru dürüst eylemlerime...

Kuran'da şöyle bir ayet vardır:

"Kestiğiniz kurbanların ne etleri ne de kanları Allah'a ulaşacaktır.

Allah'a ulaşacak olan sizin doğru dürüst yaşamınızdır." (K. 22/37)

Demek istiyorum ki Allah bizim tapınmamıza değil doğru dürüst yaşayıp yaşamadığına bakar.

Bizim Tanrı bilgisine erişip erişmediğimizi defterine yazar.

Elbette niçin doğru dürüst yaşıyorsun diye karışmaz insana.

Kötülerle, yalancılarla, hortumcularla, hırsızlarla uğraşmak yakışır O'na...

Alıntıların altına kısa kısa yanıtlar vereceğim.

"Aklımın yetmediği..." olursa onu da ayrıca söyleyeceğim.

Şimdi kal sağlıcakla,

Yeniden sevgiler, saygılar sana...

Av. Hayri Balta, 27.12.2008

+

Aşağıdaki kitaptan bazı alıntılar ve yanıtlar:

YANILMIŞIM, TANRI VARMIŞ (Dünyanın en ünlü ateisti fikrini nasıl değiştirdi?) Yazar: Antony Flew, Çevirmenler: Hasan Kaya - Zeynep Ertan Yayınevi: Profil Yayıncılık Baskı: Eylül 2008. ISBN 978-975-996-171-8

1- Tanrı'yı keşfedişim inancın değil, muhakemenin bir yolculuğudur. (s. 93)

Yanıt: Bütün inanırlar da muhakeme sonucu bir Allah'ın varlığına ulaşmıştır. Bunların başı İbrahim Peygamber de; yıldızlara, aya, güneşe bakarak bunları yönlendiren biri var demiştir. Ne oluyor: Allah diyen insan!.. Bu demek oluyor ki Allah; insanın zannına dayanır...

2- Olası bir tek kuram olsa bile, bu kuram yalnızca bir kurallar ve denklemler kümesidir. Bu denklemlere can veren ve bu denklemlerin tanımlayacağı bir evreni yaratan şey nedir? (Stephan Hawking) (s. 97)

Yanıt: Düşünüyor, soruyor... İlk nedeni araştırıyor? Bunları harekete geçiren bir güç olmalı diyor. Yine; soran insan, yanıt veren yine insan...

3- Tanrı'nın bu dünyayı nasıl yarattığını merak ediyorum... O'nun

dünyayı yaratırken düşündüklerini bilmek istiyorum, gerisi teferruattır. (A. Einstein) (s. 97)

Yanıt: Arasın dursun, merak edip sorsun. Bulursa bize de haber versin... Oysa bilim bunun yanıtını vermiştir: "Hiçbir madde yoktan var olmaz; var olan da yok olmaz..."

4- Bilimle ciddi biçimde uğraşan herkes, doğanın kanunlarının, insanoğlundan üstün ve tüm alçak gönüllülüğümüzle saygı duymamız gereken bir ruhun varlığının tezahürü olduğuna inanır. (A. Einstein) (s. 101)

Yanıt: Doğa yasaları elbette insanoğlundan üstün. Bunu bir ruhun varlığına bağlamak bilime aykırı... Çünkü bilim şöyle diyor: "Hiçbir madde yoktan var olmaz; var olan da, yok olmaz..."

5- Yaşamın kaynağına ilişkin çalışmalarda cevaplanmamış olan felsefi soru şudur: "Bu kadar akılsız bir evren, nasıl olur da özgün amaçları, üreme kabiliyetleri ve 'kodlanmış kimyaları' olan varlıklar yaratabilir? Burada biyolojiyle değil, sorunun tamamen farklı bir kategorisiyle ilgileniyoruz." (s. 118)

Yanıt: Bu görüş doğrudur. Evet, böyle bir oluşum nasıl olabilir. İnsanlık düşünmeye başladığından beri bu soruya yanıt aramaktadır... Doğa'daki bu büyük oluşum insanı düşündürmektedir. İşin içinden çıkamadığı için de "Bunu yaratan bir varlık var!" demektedir. Diyen yine insan... Allah ortaya çıkıp da "İşte ben buradayım! Bütün bunları yaratan benim!" dememiştir.

5- "Günümüzdeki biyologlar, biyoloji filozofları ve 'yapay yaşam' alanında çalışanlar, canlı olmanın ne demek olduğuna dair henüz tatmin edici bir açıklama yapamamışlardır." (Cameron) (s. 118)

Yanıt: Evet tatmin edici bir açıklama yok ama; bu konuda çalışmalar biyologlar tarafından yapılıyor. Ancak bu çalışmayı yapanlar laikler (yani işin içine dini karıştırmayanlar); dincilerin böyle bir çabası bu güne değin görülmemiştir.

6- Üreme kabiliyeti olmayan ilk yaşam biçimlerinden, üreme kabiliyeti olan yaşam biçimlerinin doğmasına dair eşit ölçüde materyalist bir açıklama yapılamamaktadır. (s. 119)

Yanıt: Yapılamayabilir, ancak bu durum, bir gün bu soruya yanıt bulunamaz demek değildir... Kaldı ki bu konularda Evrimcilerle genetik bilimcilerin söyledikleri çok sözler vardır. Bilim ve Gelecek Dergisine bakınız...

7- Yaşam, yalnızca karmaşık kimyasal tepkimelerden ibaret değildir. Hücre bile kendi başına bir bilgi depolama, işleme ve kopyalama sistemidir. Öncelikle bu bilginin kaynağını ve bilgi işleme mekanizmasının nasıl var olduğunu açıklamamız gerekmektedir. (s. 121)

Yanıt: Biyologlar bu konuda çalışmalar yapmaktadır. Gen bilimi bu konularla uğraşmaktadır. Epey de mesafe alınmıştır. Bekleyelim bakalım, daha neler göreceğiz... Bu konu için de Bilim ve Gelecek Dergisine bakınız...

8- Maddenin güdümlü, kendisini çoğaltabilen varlıklar üretmesini emreden bir doğa kanunu yoktur. (s. 123)

Yanıt: Bu yargı yersiz... Çünkü dünya kendi kendisini üreten canlılarla doludur. Şu balıkların dünyasına bir bak. Birbirlerini yiyerek yaşamakta ve her gün bütün dünyada tonlarca balık avlanmakta ama balık yine de çoğalmakta. Bunu emreden bir yasa olmayabilir; ama, unutmayalım dünya kendisini çoğaltan canlılarla doludur.

9- Yeryüzünde gördüğümüz bu tür güdümlü, kendisini çoğaltabilen, yaşamın kaynağı için yapılabilecek yegâne tatmin edici açıklama, sonsuz zekâya sahip bir Aklın varlığıdır. (s. 124)

**Yanıt: Yine kendi sorunu yanıtlandırma çabası...
Düşünmekten, araştırmaktan kaçınanlar Allah deyip işin içinden çıkarlar. Unutmayalım Allah diyen yalnız insan...**

10- "Evrenin bir başlangıcı olması koşuluyla, bir yaratıcısı olduğunu varsayabiliriz. Fakat evrenin varlığı gerçekten de kendinden ise, onun ne başlangıcı ne de sonu olacaktır." (Stephen Hawking) (s. 129)

Yanıt: Evrenin varlığı kendindendir. Onun ne başlangıcı ne de sonu vardır. O doğmadı, doğrulmadı, Varlığı kendindendir. O, var olandır. Doğadır, maddedir, Yaratan'dır... (K. 112. süre)

11- "Eğer büyük patlama bir başlangıç değilse, en azından bir başlangıç gerçekleşene kadar bir başlangıç sayılacaktır." (s. 129)

**Yanıt: İşi yoksa arasın dursun, bulursa bize de haber versin...
Olmayan bir şey patlamaz. Demek ki patlayacak bir şey var...**

12- Evrenin nedensiz yere var olduğu oldukça olasılık dışıdır, fakat Tanrı'nın nedensiz var olduğu çok daha fazla olasıdır. (s. 135)

Yanıt: İnsan aklı, bu soruya; bu güne değin, bir çözüm bulamamıştır. Bu, bulamayacak demek değildir... Bu konuda çalışmalar vardır; buna da bilim bir yanıt verecektir.. Hele bekleyelim...

13- Antony Flew diyor ki: "Benim ilahi varlığı keşfetme yolculuğum şu ana kadar aklın uzun bir hac yolculuğu olmuştur. Argümanın beni peşinden götürdüğü yere gittim. Ve bu argüman beni; kendiliğinden var olan, değişmez, maddi olmayan, her yerde hazır ve nazır ve her şeye kadir bir Varlığın var olduğunu kabul etmeye götürmüştür." (s. 145)

Yanıt: Her yerde hazır ve nazır olan yalnız maddedir. Lağım çukurunda Allah olmaz; ama madde olur. Yaratan maddedir. Bu bilimseldir. Allah mecazidir. Tanrı düşünseldir... Allah arayanlar

önce bunları bilmelidir.

14- Her şeye kadir bir gücü yapabileceklerini, mantıken imkânsızı yaratmak dışında, kısıtlamanız mümkün değildir. Evrendeki her şey bu güce tabidir. (s. 146)

Yanıt: Her şeye kadir ve gücü yetermiş de niçin 7 milyara yakın insanlığın hepsini 1400 yıldır “Hak din İslam’a” (K. 3/85) getirememiştir. Ya da şöyle diyelim. Dünya da beş milyon yıldan bu yana insan denilen varlık vardır. O koskoca Allah 5 milyon yıldan bu yana insanları bir dinde birleştirememiştir...

“Evrendeki her şey bu güce tabi” ise; bu güç de Kuran’daki Allah ise; “Hak geldi batıl yok oldu!” deyene bu Allah kötülüğü hâlâ niçin ortadan kaldıramamıştır?.. Niçin 1400 yıldan bu yana insanları “Hak din İslam” dediği dinde birleştirememiştir?

15- Tanrı’nın varlığı bütün olguların mutlak koşuludur.

Yanıt: Bu söylem gerçek ise bu gün “Hak din İslam” mensupları; niçin kafirlerin bombaları altında helak olmaktadır? Şu Gazze’nin, Filistin’in başına gelenlere bak!.. Allah dedikleri nasıl olur da bu vahşete seyirci kalır?

16- Burada benimsenen yaklaşım, yaşamımızda ihtiyaç duyduğumuz bütün kanıtlara sahip olduğumuz ve insanların ateist olmalarından ancak bu kanıtlara “bakmayı” bilinçli olarak reddetmenin sorumlu olduğu yönündedir. (s. 152)

Yanıt: Bu paragrafta yazar ne demek istiyor bu anlaşılamamıştır. Anlaşılamadığı için de yanıt verilmemiştir. Bu da kafayı ateistlere takmıştır...

17- Bir an için önünüzde mermer bir masa olduğunu düşünün. Bir trilyon yıl veya sonsuz zaman geçse bile bu masanın birdenbire ya da yavaş yavaş sizin gibi bilinçli, çevresinde olup bitenlerin ve kimliğinin farkında olabileceğini düşünebilir misiniz? Böyle bir şeyin gerçekleşebileceğini düşünmek imkânsızdır. (s. 152-153)

Yanıt: Mermerden canlı üremez ama sudan ve topraktan canlılar üremektedir. Deneme yapılabilir. Bir büyük leğene bir kova su koy. Su dolu leğeni balkona koy. Bir ay sonra gel bak ki su dolu leğende kurtçuklar kıvıl kıvıl kimildamaktadır.

18- Maddenin, kütle enerjisinin yapısını çözdüğünüzde, yapısı gereği, asla “bilinç” düzeyine gelemeyeceğini, asla “düşünemeyeceğini” ve asla “ben” diyemeyeceğini anlarsınız. Fakat ateistlerin görüşüne göre, evrenin tarihinin bir noktasında, imkânsız ve akıl edilemez şeyler gerçekleşmiştir. (s. 153)

Yanıt: Bilim ve Gelecek adlı bir dergi vardır. Bu dergi aylık yayınlanmaktadır. Bütün bu sorulara bu dergide evrimciler yanıt vermektedir. Bi’zahmet bu dergiye bakılmalıdır...

19- Yaşamın kaynağına dair akla en son gelebilecek senaryolardan

birini kabul eden bir kişinin bile, belirli koşullar altında bir mermer parçasının kavramlar üretebileceğini ileri sürebilmesi için çıldırmış olması gerekir. (s. 153)

Yanıt: Bu soruya 17 ve 18. soruda yanıt verilmiştir.

20- Bilinç ile düşüncenin yalnızca fiziksel eylemler olduğunu ileri sürmek anlamsızdır. (s. 154)

Yanıt: Bilinç ve düşünce bir organik madde olan beynin ürünüdür. Beyin olmazsa, duyum olmazsa fiziksel eylem de olmaz.

21- Dawkins ve diğerleri, "Tanrı'yı kim yaratmıştır?" sorusunu sormaktadırlar. Teistler ve ateistler artık bir şey üzerinde açık biçimde hemfikirdirler: Eğer bir şey var ise, ondan önce daima var olan bir şey olmalıdır. Bu ebediyen var olan gerçeklik nasıl meydana gelmiştir? Cevap, böyle bir gerçekliğin asla asla meydana gelmediğidir. Bu gerçeklik her zaman vardı. Seçiminizi yapın: Tanrı veya evren. Biri en başından beri vardı. (s. 154)

Yanıt: Kendi sorusuna kendi yanıt veriyor: "Böyle bir gerçekliğin asla asla meydana gelmediğidir! Böyle bir gerçeklik her zaman vardı. Seçiminizi yapın: Tanrı veya evren. Biri en başından beri vardı." Diyor...

Kimileri buna Tanrı der; kimileri de bu başından beri var olana Evren der...

22- Sinir hücrelerinin ... fiziksel özelliklerinin bilinci yaratacakları veya yaratabileceklerine inanmamız için hiçbir gerekçe sunmamaktadırlar. Bilinç, beynin belirli bölgeleriyle ilişkilidir, fakat beyin sapında aynı sinir hücreleri sistemleri bulunduğu bilince "üretimi" diye bir şey söz konusu olmaz. Aslında fizikçi Gerald Schroeder'in belirttiği gibi, bir kum yığınının temel fiziksel bileşenleriyle bir dâhinin beyninkiler arasında aslında fark yoktur. Maddenin bazı parçalarının, maddeye hiç benzemeyen yeni bir gerçeklik "yaratabileceği" iddiasının altında maddeye duyulan kör ve temelsiz inanç vardır. (s. 161)

Yanıt: Kim söylemişse bilinçsizce söylemiş. İğneyi parmağına batır da bak nasıl bilinç oluşur...

23- Anlama işini gerçekleştiren bir organ yoktur. (s. 164)

Yanıt: Hayda... Bu kadar da desteksiz atılmaz. Bir yakınımız ölünce anlama işi nasıl gerçekleşiyor.... Demek ki bunu söyleyen bu gerçeği olsun görememiş... En sevdiğimizizin ölüsünün üç dört gün sonra koktuğunu hangi organımızla anlıyoruz?

24- Önemli olan nokta, beynin anlama yeteneğinin olmadığıdır. Siz anlarsınız. Beyniniz, anlamanıza yardımcı olur; fakat bunun nedeni, düşüncelerinizin beyinde gerçekleşmesi veya belirli sinir hücrelerini "sizin" harekete geçirmeniz değildir. (s. 165)

Yanıt: Bunu söyleyen her kimse akıl hastanesinde tedaviye

ihtiyacı vardır... Biri sana kötü niyetle tabanca doğrultsa; onun seni öldüreceğini hangi organla anlarsın?...

25- Saniyede 200 trilyondan fazla hesaplama yapabilen Blue Gene gibi süper bir bilgisayarı ele aldığımızı varsayalım. ... parçalar yığını, bir işlem gerçekleştirirken, yaptığı şeyin ne olduğunu bilemez. (s. 165)

Yanıt: Bilgisayar bilmez; ama insan bilir. Hayvan bile yaptığı işin ne olduğunu bilir. Bilmese, eti yemek üzere olan kedi ev sahibini görünce kaçmazdı... Bu soru üstünde durmak bile yersiz...

26- Sinir hücrelerinizi inceleyecek olursanız, bunların hiçbirinin bir "Ben" olma özelliğine sahip olmadığını görürsünüz. (s. 167)

Yanıt: Sinir hücrelerinin ben olma özelliği yoktur; ama duyuları beyne iletme özelliği vardır. Anlamadığım nokta bu yazarların niçin bazen böyle saçmaladıklarıdır...

27- "Var olduğumu nasıl bilebiliyorum?" sorusuna bir profesörün verdiği ünlü cevap "Peki bu soruyu kim soruyor?" olmuştur. (s. 167)

Yanıt: Düşünen de insan, soruyu soran da insan... "Peki bu soruyu kim soruyor?" diyen ise tımarhanelik...

28- Fizik ötesi, ancak fizikötesi bir kaynaktan doğabilir. Yaşam, bilinç, akıl ve benlik ancak canlı, bilinçli ve düşünen bir Kaynaktan doğabilir. Eğer bizler bilme, sevmeye, niyet etme ve uygulama kabiliyetine sahip bilinç ve düşünme merkezleri isek, bu merkezlerin, bu eylemleri kendisi gerçekleştirebilecek durumda olmayan bir şeyden nasıl var olabileceğine bir anlam veremiyorum. (s. 169)

Yanıt: Bu da, doğru tımarhaneye...

29- Madde, kavramlar ve algılar yaratamaz. Bir güç alanı ne plan yapabilir ne de düşünebilir. Dolayısıyla mantığa ve gündelik deneyimlerimize dayanarak canlı, bilinçli, düşünen varlıklar dünyasının canlı bir Kaynaktan, bir Akıldan başlaması gerektiğinin farkına varıyoruz. (s. 169)

Yanıt: "Madde, kavramlar ve algılar yaratamaz."mış. İnsan bir organik madde değil mi? Bunu diyen adamın kafasına portakal büyüklüğünde bir taş at da bak; madde kavramlar ve algılar yaratır mı, yaratmaz mı görür. Bu yazarında tedaviye ihtiyacı var...

+

Sevgili dostum, siz bana 29 soru sormuşsunuz. Ben de size bir soru sorayım.

Bir an için yazarın söylediğini kabul edelim.

"YANILMIŞIM, TANRI VARMIŞ!" diyelim.

İşte soru:

Allah böyle der mi?

"Rabbim meleklere 'Ben sizinleyim, inananları destekleyin'

diye vahyetti. 'Ben inkar edenlerin kalplerine korku salacağım.,
artık onların boyunlarını vurun, parmaklarını doğrayın' dedi."
(Kuran. Enfal. 8/12) der mi?

"İnkarcılarla karşı karşıya geldiğinizde, boyunlarını vurun."
(Kuran. 47/4) der mi?

Hem şöyle diyen de aynı Allah değil mi?

"Allah dileseydi puta tapmazlardı. Seni onlara koruyucu
yapmadık, onların vekili de değilsin. (Kuran, 6/107)

Hem, "BEN İSTEDİĞİM İÇİN puta tapıyorlar" diyor; hem de, "Put
taparların boyunlarını vurun, parmaklarını doğrayın!.." diyor...

Hani Allah Rabbil aleminde?...

Hani Kuran'da çelişki yoktu...

Hani Allah merhamet ve şefkat timseliydi.

Hani Allah adildi..

Şimdi Allah'ın puta tapmalarını istedi kişiler için "Boyunlarını vurun,
parmaklarını doğrayın!" demesinin neresinde adalet var?

Hem bu "boyunlarını vurmak", "parmaklarını doğramak!" da ne
oluyor...

Yakışır mı koskoca Allah'a; boyun vurmak, parmak doğramak?..

Şimdi, benim sorduğum bu sorularını okuyan *aklı başında bir insan*
da **"YANILMIŞIM, TANRI, ADİL DEĞİLMİŞİ!"** demez mi?

Şimdi kal sağlıcakla,

Yeniden sevgiler, saygılar sana...

Av. Hayri Balta,

+

Bu soru - yanıtta sonra yine dönelim konumuza...

İnsanlara gerçeği açıklayan, doğru yolu gösteren ve insanın tekâmülüne hizmet eden bütün hikmetli sözler, kim tarafından söylenirse
söylensin, Tanrı sözü olarak kabul edilir.

Ne var ki başta din adamları olmak üzere bizim ilahiyatçı Dr. Doç.
ve Profesörlerimizin bu gerçeklerden haberleri yoktur ve bunlar bütün
kutsal kitapları; yukarılarda bir yerlerde, insanların dışında ve Evren'in
ötesinde bulunan bir varlığın gönderdiğini dile getirir...

Oysa

"Tanrı; madde olarak yoktur; mana olarak vardır.

Ruh olarak yoktur; düşünce olarak vardır.

Somut olarak yoktur; soyut olarak vardır.

Varlık olarak yoktur; kavram olarak vardır.

Zat olarak yoktur; sıfat olarak vardır."

Bir başka tanımla şöyle sıralanır.

Allah zanna dayanır, mecaz anlamdadır.

**Tanrı düşünceye dayanır, deneyseeldir.
Yaratan maddedir, bilimseldir.**

Böyle olunca peygamber gönderen ve kitap indiren bir varlık yoktur.

Bütün bunların mecazi bir anlamı vardır.

Peygamber olarak kabul edilenlerin söyledikleri hikmetli sözler Tanrı sözü olarak adlandırılır.

Bizim ilahiyatçılar televizyonlarda ve basında, Tanrı ve Din lehine olmak üzere, yalanda yarışlar ve uydurmada uyuşurlar.

Verdikleri bu yalan yanlış bilgiler nedeniyle de, halkımız Ramazanın birinci günü İstanbul'daki Oruç Baba türbesinde buluşurlar...

"AŞ, EŞ ve İŞ!" diye dilekte bulunur. (D. B. Tercüman. 28.10.2003)

Oysa İslam'ın kutsal kitabının ilk bölümünde:

"...yalnız senden yardım dileriz!" (K.1/4) diye buyrulur.

Yineliyorum: Tanrı ve Din bilgisinden yoksun ilâhiyatçılarımızı; gerçek din bilgisini vermek için, Ana Okulundan başlamak üzere, yepyeni bir eğitimden geçirmek gerekir.

İnsanlık hayrına söylenen ve insanları; güzel ahlaka, bilgeliğe edebe ve erdeme yönelten bütün sözlere, kim söylerse söylesin, Tanrı kelamı denir...

Lubil Leyya'dan Bir Soru: 24.12.2008; Yanıtlayan: Mehmet Şevket Eygi, Milli Gazete, 24.12.2008

1. SORU: Müslüman haram yer mi, yolsuzluk yapar mı, kokuşmaya bulaşır mı?

CEVAP: Kesinlikle böyle işler yapmaz, pisliklere bulaşmaz.

2. S. Peki, zamanımızda, yakın tarihimizde birtakım Müslümanlar haram yediler, pisliğe battılar, bu nasıl oldu?

C. Onlar gerçek Müslüman değildi. Bozuk, kalitesiz, ahlâksız, sahte Müslüman'dı. Lütfen çok rica ediyorum, gerçek Müslüman ile sahtesini, bozuğunu, münafığı birbirine karıştırmayalım...

3. S. Dıştan dindar görünen bir kimsenin gerçek Müslüman mı, sahte mi olduğunu nasıl anlarız?

C. Bunun birinci göstergesi, o zatın parayla, zenginlikle, servetle olan muamelesidir. Şöyle buyrulmuştur: **"Sakin kişinin namaz ve orucu sizi zarara uğratmasın. Siz onun parayla pulla olan muamelatına bakınız..."** (Bu hikmetli sözün Arapça metni merhum

Hattat Hamid bey tarafından sülüs hatla yazılmış, levha halinde bastırılmıştır. Bulursanız alınız, camlatıp çerçeveletip görünür bir yere asınız.)

4. S. Gerçek ve vasıflı Müslüman'ın parayla, dünya ile, zenginlikle ilgisi nasıldır?

C. Kısa kısa sayıyorum:

- (1) Dünyayı sevmez.
- (2) Ahrete dönüktür.
- (3) İhtiyaçlarını çoğaltmaz, kendisine yetecek kadar gelirle iktifa eder (yetinir).
- (4) Kesinlikle haram yemez.
- (5) Şüpheli ve şaibeli kazançlardan uzak durur.
- (6) Malı mülkü parası çok olsa da mütevazı, kanaatli, ölçülü yaşar.
- (7) Lükse, şatafata, aşırı tüketime, aşırı konfora, gösterişe, gurur ve kibir verici şeylere kaçmaz ve yönelmez.
- (8) Para, gelir, mal konusunda açık, temiz ve şeffaftır (saydamdır).

5. S. Gerçek ve vasıflı Müslüman'ın diğer bazı vasıflarını ve özelliklerini sayar mısınız?

C.

- (1) Sahih bir itikada sahiptir.
- (2) Beş vakit namazı kılar.
- (3) Cemaat ehlidir.
- (4) İnsanlar onun elinden ve dilinden selamette olur. Bilhassa gıybet ve nemîme konusunda temiz kimsedir.
- (5) Emr-i mâruf ve mehy-i münker yapar.
- (6) Kendisiyle ülfet ve ünsiyet edilir.
- (7) Kötülüğü iyilikle def eder.
- (8) Nefsinin istediklerini yapmaz, istemediklerini yapar.
- (9) Büyüklere hürmetkâr, küçüklere şefkatli ve merhametlidir.
- (10) Allah ile ezelde "Bezm-i Elest'te" yapmış olduğu ahd ü misaka ve Resulullah ile olan biatına sadıktır.

6. S: Siz kendinizi iyi ve vasıflı bir Müslüman olarak görüyor musunuz?

C. Gerçek mü'minim, başka vasfım ve faziletim yoktur.

7. S. Bugün Türkiye'de iyi, vasıflı, gerçek Müslüman yetiştiren kurumlar, merkezler, mektepler var mıdır?

C. Hem vardır, hem yoktur. İyi ve gerçek Müslümanlar medâris-i İslâmiyede, tekke ve dergâhlarda, lonca teşkilâtında, ahilik müessesesinde, fütüvvet ocaklarında, İslâm ailesi hariminde, İslâm toplumunda yetişir. Bunlar ayakta mıdır?

8. S. Yeni nesiller (kuşaklar) İslâmî bakımdan iyi yetiştiriliyor mu?

C. Küçük istisnalar dışında yetiştirilemiyor.

9. S. Osmanlılar zamanında bozuk insanlar yok muydu?

C. Olmaz olur mu?.. Lakin iyi, vasıflı, ahlâklı, faziletli Müslümanların sayısı yeterli derecede idi ve onlar kötülerini ve kötülükleri dengeliyordu. Yakın tarihimizde ve zamanımızda bu denge bozulmuştur.

10. S. Sizce Müslümanlar uyarılıyor mu, onlara gerekli öğütler veriliyor mu?

C. Yeterli derecede uyarılmıyor ve öğüt verilmiyor. Uyarı ve öğütlerin etkili (tesirli) olması gerekir. Bir de, yeterli miktarda ve kalitede olması gerekir.

11. S. Bütün kötülüklerin başı nedir?

C. Dünya sevgisidir... Para hırsıdır... Zenginliğe duyulan aşk dercesindeki muhabbettir... Lüks ve gösterişli yaşamak ihtirasıdır.

12. S. Bundan kurtulmak mümkün müdür?

C. Elbette mümkündür. Bunun için İslâm'ın kanaat ahlâkına dönmek gerekir. Lükse ve israfa yönelik bir aile mesela bin lira ile kesinlikle geçinemez ama, İslâm'ın kanaat ahlâkıyla geçinebilir. Hem israf etmediği için, hem de kanaatin bereketi ve feyzi ile...

13. S. Bütün bu kötülüklerden kitap okuyarak kurtulmak mümkün müdür?

C. Mümkün değildir. Faydalı, kıymetli kitaplar elbette yararlıdır ama sırf onlarla meseleyi halletmek mümkün olamaz. Mutlaka kâmil mürritlerin, kâmil alimlerin, öğütleri tesirli nâsihlerin ve vaizlerin fertleri ve toplumu uyarmaları, aydınlatmaları, bilgilendirmeleri gerekir.

14. S. Bu ülke kurtulur mu?

C. Bu ülkenin halkının çoğunluğu Müslüman'dır. Müslümanlar düzelmezse kurtulmaz.

SONUÇ: Korkunç Edep ve Görgü Eksikliği

GERÇEKTEN üzülüyorum. Hem de utaniyorum. Halkımızın bir kısmında edep, terbiye, görgü eksikliği var. Müslümanlarda da...

Kibarlığın, nezaketin, efendiliğin pabucu dama atıldı.

Tabi'i ki, herkes için söylemiyorum bu sözleri. Edepli, terbiyeli, nazik, kibar, efendi, görgülü vatandaşlarımız da var. Acaba bunlar yüzde kaçtır?

İnternette yayınlanan yazılara gönderilen e-maillerin bazısını okuyorum ve birilerinin yerine yerin dibine geçiyorum. Medenî insan, paylaşmadığı bir fikri, görüşü, inancı elbette protesto ve tenkit edebilir ama medenî ve olgun şekilde eder.

Küfretmek, hakaretler savurmak, adi ve bayağı bir üslup kullanmak, seviyesizlik yapmak Müslüman'a yakışmaz.

Diyelim ki, medenî ve olgun bir Müslüman yanlış yazan bir zatı tenkit edecek. Şöyle bir üslup kullanmalıdır:

"Muhterem beyefendi (veya sayın bay)... Yazınızı okudum ve bu kadar kısa bir metne bunca yanlış nasıl doldurabildiğinize doğrusu

şıştım. Elbette düşünce hürriyeti vardır ama siz anladığım kadarıyla bile bile yanıltıyor ve yanıltıyorsunuz. Acaba bu yazdıklarınıza kendiniz inanıyor musunuz?.. Madde madde yazarak ve gerekçe göstererek, yazınızdaki on yanlış aşağıya sıralıyorum. Acaba bunlardan dönmek faziletini gösterebilir misiniz? Saygılarımla..."

Birçok vatandaşın e-maillerinden anlaşıldığı üzere halkımızın bir kısmı imla ve gramer kurallarını bilmiyor.

Liselerimizden mantık derslerinin kaldırılması bir felaket oldu. Bu da kolayca anlaşılıyor.

Kimse açık isim ve adres, telefon no.su vermiyor.

İnternet aleminde korkunç bir kirlilik hüküm sürüyor.

Bendeniz bazen bayram haftası diyorum, biri bunu sandal tahtası olarak anlıyor ve verip veriştiyor. Anlama, idrak noksanlığı var.

Söylemediklerimden, yazmadıklarımın dolaylı suçlanıyor ve mahkum ediliyorum. Peşin yargılar...

Niçin daha insafli, daha âdil, daha mantıklı, daha edepli ve terbiyeli, daha nazik, daha olgun, daha medenî hareket edemiyoruz?

Şayet yanıltmışsak, bunu tahkir ederek değil, terbiyeli ve görgülü bir şekilde uyararak düzeltilmemiz gerekmez mi?

Niçin iyi Müslüman, iyi vatandaş, iyi insan olarak sahnede boy gösteremiyoruz?

Bazılarımız vur denilince öldürüyor.

Ah kemal (olgunluk) nerelere gittin?.. Bizi yetim bıraktın...

(Mehmet Şevket Eyyi, Milli Gazete, 24.12.2008)

X

Sayın Havva Gülbeyaz,

Önce sevgiler sunuyorum.

Geciktiğim için özür diliyorum.

Huyumdur hiçbir iletiyi yanıtsız bırakmam.

Rahatsızlığımı dandır yanıt vermede geç kalmış olmam...

Dediğin gibi "dinler Allah'a (Doğruluğa, dürüstlüğe, erdeme...) giden yoldur.

Yaşam Tanrı'ya ya da Şeytan'a giden yollarla doludur.

Tanrı'ya giden yolların başında doğruluk, dürüstlük gelir.

Dinlerin amacı yalnızca yatıp kalkmak

Havra'ya, Kilise'ye, Camiye gidip gelmek değildir...

Tanrı'ya yakınlaşmış olman ayrıca sevindirdi beni.

Tanrı'ya yakınlaşmak için insan, önce kendini bilmeli...

Tanrı, bizi doğruya, dürüstlüğe, erdeme yönelten yüce duygudur.
Yaşamda; dengeli, edepli, erdemli yaşayan,
Yüreği sevgi ile dolan, en sonunda Tanrı'yı bulur...

Bizin dışımızda maddesel olarak bir Tanrı yoktur.
Tanrı bilinçli insan ile birlikte doğmuştur...

Tanrı insanın olduğu yerde vardır.
İnsanın olmadığı yerde yalnızca Yaratan (madde) vardır.

Allah, Tanrı, Yaratan başka başka anlamdadır.
Allah mecazidir, Tanrı düşünseldir, Yaratan maddedir,

Din başka şeriat başkadır.
Her Peygamberin bir şeriatı vardır.

Tanrı'nın dini, bütün dünyada, bir tanedir.
Acıma, sevgi, şefkat, yardımlaşma
Tanrı'nın yaratırken insan'a verdiği dindedir...

İnsan dediğin her an kendini yenilemelidir.
Kötü eylemlerini bırakıp olumlu eylemlere yönelmelidir.
Din ilminde buna "Rabbe dönmek!" denir. (K.89/28)

Tanrı'ya ancak böyle erişilir.
Buna din ilminde "vuslat" denir.

Şimdi kal sağlıcakla,
Anlamadığın noktalar olursa
Çekinmeden sorabilirsin bana...

Av. Hayri Balta, 2.11.2008

+

Sayın Balta,

Göndermiş olduğunuz yazı için teşekkür ederim.

Dini çok iyi tanımlamışsınız.

Keşke dünyadaki herkes bu gözle bakabilse. Başka dinde olanları küçümseyip ezme...

Ben önceleri dine ve tanrıya inancı olmayan biriydim.

Bazı olaylar tanrıya yakınlaştırdı. Ama tanrı inancı tek başına yeterli değil.

Bu sebeple içinde yaşadığımız toplumun yargıları ve değerleriyle Tanrı'ya bakmak ve evrensel bir çerçevede inanç yoluna ulaşmak

gerektiğini kendime kabul ettirdim.

Pişman değilim. İster Müslüman ister Yahudi ister Hıristiyan olsun tanrı yoludur.

Bunu şöyle açıklayabilirim. Yazın dağın tepesine çıktım. Cep telefonum çekmiyordu. Diğer hattımı taktım çekiyordu. Böylece aramam gereken kişiye ulaşmıştım.

Öyleyse dinler Allah'a giden yol olmalıdır. Yoksa yat kalk, namaz kıl, oruç tut... Bunlarla ölçülmez inanç...

Zaten Allah'ın bizim yaptığımız ibadetlere ihtiyaçları yok...

Havva Gülbeyaz, 23.11.2008

X

Sayın Balta,

Allah'ın varlığına en büyük kanıtlardan biri insanın kendisidir.

İnsan kendisinin varlığına ne kadar eminse Allah'ın varlığından da o kadar emin olmalıdır.

Çünkü kendisi varsa, onu var eden biri vardır.

Mustafa Oğuz, 9.12.2008

+

Sayın Mustafa Oğuz,

Önce saygı, sevgi...

Okudum iletini...

Yürüttüğün mantığı ben de yürüteyim.

"Yaratan biri varsa; onu da yaratan biri vardır..." diyeyim...

Bu düşünce bir kısır döngüdür.

Bilim bu konuyu çözmüştür.

"Hiçbir şey yoktan var olamaz.

Var olan da yok olamaz."

(Lavezion'nun Madde'nin Sakınımı Yasası...)

Bilimi dışlarsak uygarlığın gerisinde kalırız.

Öncelikle akla, bilime saygı duymalıyız.

Yukarıda A. M. Celal Şengör'ün, Cumhuriyet. Bilim Teknoloji. 25 Temmuz 2008 tarihli **CEHALETE KATLANAMAYIZ** başlıkla yazısını yazını sunuyorum.

Merak edip dikkatlice okursan

Bu yazını sana bir fikir vereceğini sanıyorum.

Şimdi kal sağlıcakla,

Saygılar, sevgiler sana...

Hayri Balta, 14.12.2008

+

Hayri Abi,

Din konusunda sorularım olacak.

1. Kuran'dan pek çok ayet göstererek onu yücelten açıklamalarınız yanında, yine pek çok ayetler göstererek onun bilimle, sağduyuyla bağdaşmadığını belirtiyorsunuz. Demek, olumluluk da var olumsuzluk da var.

Bu çelişkinin nedenini sormak istiyorum. Mükemmelliği hedef alan bir anlayış, nasıl olur da tam tersi olan görüşleri de içerisinde bulundurur, insanlara dayatır? Hem öyle, hem böyle, olur mu?

2. Aynı şekilde İncil'de de bu tür çelişkiler var mıdır? Varsa, daha mı azdır?

3. Bir de domuz eti yememe meselesi var. Yahudiler de yemiyor domuz etini, Bu domuz eti yasağının ana nedeni aynı kaynağa dayanır mı?

Bitmez sevgi ve saygılarımla.

Yalçın Efe, 18.12.2008

X

Sevgili Yalçın Efe,

Her zaman olduğu gibi,

Sevgim vardır size...

Üç soru sormuşsun bize

Üçü de güzel, yerinde...

Yalnız şu örnek yeter kafası çalışan birine:

Kuran şöyle der yetmiş yakın ayetinde:

"Allah dileseydi puta tapmazlardı. Seni onlara koruyucu yapmadık, onların vekili de değilsin. (Kuran, 6/107)

Bunu dedikten sonra şöyle de der yine 70'e yakın ayetinde:

"Fitne kalmayıp yalnız Allah'ın dini kalana kadar onlarla savaşın." (K. Enfal. 8/39)

Bunlara da cihat, kılıç ve şiddet ayetleri denir İslam literatüründe...

Sen de bunun nedenini sormuşsun bize?

Bunun nedenini söyleyeyim mi size...

Bunun nedeni: Kuran'ın Peygamber sözü olmasındadır.

Peygamber de bir insan olduğuna göre;

Ondan da koşullara göre sözler sadır olur...

Şimdi gelelim 2. sorunuza:

İncil'de de vardır birbiri ile çelişen ayetler az da olsa...

Ancak İncil'de İsa ve bağluları konuşur.

Onlar da İncil'in İsa'nın ve Havarilerinin sözleri olduğunda uyuşur.

Gelelim 3. sorunuza.

İnsanlar niçin çekinken bu domuz konusunda.

Binlerce yıl önce domuz; Yahudilerin totemi imiş.

Bütün Yahudiler, totemleri olan domuza saygı gösterirmiş...

Domuza dokunmazlarmış, etini yemezlermiş...

Bu gelenek günümüze; gele gele domuza nefretle gelmiş...

İşte gerçek böyle Yalçın dostum.

Biraz gecikerek de olsa,

Bildiklerimi sana sundum.

Şimdi kal sağlıcakla.

Sevgiler yeniden sana...

Hayri Balta, 30.12.2008

+

Sevgili Hayri Abi,

Teşekkür ederim. Beni bilgilendirdiniz. kafamdaki sorular çözümü bulmuş oldu.

Yener'in gönderdiği son fotoğraflarınızı pek beğenmiştim.

Yaşlanmayın, hep öyle genç kalın.

Bu arada yeni yılınızı kutlamak isterim.

Saygım ve elbette hiç bitmeyecek olan sevgimle, nice senelere...

Yalçın Efe, 1.1.2009

X

AV. HAYRİ BALTA'NIN ÖZGEÇMİŞİ

1932 yılında Gaziantep'te doğdu. 10 yaşında iken annesi öldü. Babası, eşinin ölümüne dayanamayarak yaşama küstü.

Çocukluğunun kış günlerini Gaziantep'in Tabakhane semtinde; yaz günlerini de Gaziantep'e yakın İbrahimli köyündeki üzüm bağlarında geçirdi.

Yaz günlerinin gecelerinde kayan gök taşlarını görünce "Tanrım! Ölen annemi geri gönder!" diye dileklerde bulundu...

Dileklerinin yerine getirilmemesi üzerine sükut-u hayale uğradı ve Allah'ı aramaya başladı...

1945 yılında Gaziantep lisesi Ortaokul 1. Sınıfa giderken yapılan bir temizlik yoklamasında Türkçe öğretmeni: "Gömleğin kirli, git değiştir gel!" deyince, çok da istediği halde, bir daha okula gidemedi...

Okula gidememesine karşın; okuma ve öğrenme tutkusu ile yanıp tutuştu. Okuyamamış olmasının eksikliğini; günlük gazeteleri, haftalık ve aylık dergilerle kitaplar okuyarak gidermeye çalıştı.

Okuldan koptuğu yıllarda geçimini dericilik ve kilimci kalfalığı yaparak sağlamaya çalıştı... Çalışmaktan artan boş zamanlarında futbol oynadı. Kendisi futbolu değil de futbol kendisini bıraktığı zaman futbol hakemlik kursunu bitirdi.

Stajyer olarak yönettiği ilk maçta taraftarlarca geleneksel teza-hürat yapılıncı futbol hakemliğini de bıraktı.

25 yaşında Gaziantep'te tasavvufçu, tekke ve tasavvuf müziği ustası olgun insan Dindar Filozof Dr. Emin Kılıç Kale'den; Ahlak, tasavvuf, yaşam ve müzik dersleri aldı... O toplulukta kimi zaman tef çaldı ve kimi zaman da ney (nay) üfledi.

Bu toplulukta "fırınlara girip çıktı", "ölmeden önce öldü", "yeniden doğdu". Bu topluluğa "ölü" olarak girdi "diri" olarak çıktı.

Dünya görüşü nedeniyle kavmiyetçi ve ümmetçi kişilerce hakaretlere ve iftiralara uğrayarak komünistlikten yargılandı.

Yargılama sonunda yargıç: "Hayri Balta, Atatürkçü ve aydın bir kimse!" (Gaziantep Sorgu Hakimliği. E. 962. K. 127/16) diye karar verdi. Böylece Türkiye'de mahkeme kararı ile "Atatürkçü ve Aydın" sayılan bir kişi oldu. Ne var ki aklanmasına karşın 10'a yakın işyerinden kovuldu. 10'a yakın ev değiştirmek zorunda kaldı

1965 yılında, 33 yaşında iken, Gaziantep Lisesi Akşam Ortaokuluna başladı. 1969 yılında dört yıllık olan bu okulu sınıf ve okul birincisi olarak bitirdi.

Gaziantep Akşam Lisesi 1. Sınıfında okurken "Kavmiyetçi ve ümmetçi" kişilerce rahat verilmemesi üzerine 11 Mart 1971'de Ankara'ya göçtü.

Gaziantep'ten ayrıldıktan bir gün sonra 12 Mart 1971'de Ordu,

yönetime el koydu. Böylece 12 Mart'ın hışmından kurtulmuş oldu. Eğer o tarihte Gaziantep'te olsaydı başına gelecek vardı...

Ankara'ya gelir gelmez Anafartalar Akşam Lisesi 1. sınıfına kaydını yaptırdı ve Genel-İş Genel Merkezi Hukuk Bürosunda yazman, bir süre sonra da muhasebe bölümünde muhasebeci ve daktilo olarak çalıştıktan sonra muhasebe şefliğine getirildi.

Gündüzleri çalıştı, akşamları okula gitti. 4 yıllık Anafartalar Akşam lisesinde bitirdikten sonra Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Akşam Türkçe Bölümüne kaydını yaptırarak derslere gidip gelmeye başladı. 15 gün sonra yaşının geçmiş olduğu gerekçesiyle okuldan kaydı silindi.

Bunun üzerine yılmadı bir yıl da üniversite sınavlarına çalıştıktan sonra 1974'te Ankara Hukuk Fakültesine girmeyi başardı ve hem çalışıp hem okuyarak 1979 yılında Hukuk Fakültesini bitirdi ve bir yıl da staj gördükten sonra 1980 yılında (48 yaşında) avukatlığa başladı.

Hukuk Fakültesi öğrencisi iken: 27 Mart 1977 yılında ölüm döşeğindeki babaannesini görmek için gittiği Gaziantep'te, gece yarısı evinin önünde, faşistlerce kurşunlandı... Sağ göğsünden giren kurşun akciğerinin üst lobunu delerek kürek kemiğinden çıktı. 15 gün ağzından kan geldikten sonra "hayatı tehlikeyi" atlatarak yeniden yaşama döndü. Hâlâ zaman zaman kurşun yarasının acısını hissederek ve düşlerinde yakın mesafeden ateş edilen tabanca sesi ile uyanır...

Avukatlık yaptığı sırada Atatürkçü Düşünce Derneği'nin kurucu yönetim kurulunda ve seçimle gelen ilk iki Yönetim Kurulunda Genel Sekreter yardımcısı olarak görevli iken 11 Mart 1991 tarihinde ağır bir kalp krizi geçirip kalbinin % 70'i çalışmaz bir duruma gelince ADD'deki görevini ve avukatlığı bıraktı. O günden bu güne değin de tek başına evinde yaşamaktadır.

Yaşamı boyunca emeğinden başka geliri olmadığı için eşi ve dört çocuğu ile geçim zorluğu çekti. Ankara'da iki kışı, ailesi ile birlikte, odunsuz, kömürsüz, sobasız geçirdi...

65 yaşına kadar yoksul olarak yaşadıktan sonra babaannesinden kendisine kalan trilyon değerinde taşınmazdan kendisine yeterli kadarını aldı, kalanını dört kızına bıraktı...

Şu an dört kızından 6 torunu bulunmaktadır. Torunlarından biri Amerika'da Siyaset Bilimi doktorası yapmaktadır. Bir tanesi de İnşaat Fakültesini bitirmiştir.

Yaşamı boyunca, hastalığında bile, bir Aydınlanmacı olarak düşünce özgürlüğünü, laikliği ve Cumhuriyetin kazanımlarını koruma-ya çalışmıştır. Laikliği savunmak için birçok dava açmış ve açılmasına da neden olmuştur.

Gaziantep yerel gazetelerinin, bir ikisi dışında, hemen hemen hep-sine günlük yazı verdi. Kimisi kapandığı için, kimisinden de, bir süre sonra, yazılarına yer verilmediği için ayrıldı.

Ankara'da ise Barış ve Ulus gazetelerinde ve kimi dergilerde yazdı.

"S.S.S. (Sevenler-Soranlar-Sövenler)" adlı basılı bir kitabı vardır ve bu kitabı, kitapçılarda, bir tane bile satılmamıştır. Salt bu nedenle Guines Rekorlar Kitabına girmeye hak kazanmıştır. Bir de Yitmiş Bir Adam adlı öykü kitabı vardır.

2000 yılından beri **www.tabularatalanayalanabalta.com** adresli kendisine ait sitede aydınlanma savaşımını sürdürmektedir.

Düşünce ve inanışlarından ötürü hakaretlere, küfürlere ve tehditlere karşı; vahye karşı akıllı, dine karşı bilimi, teokrasiye karşı laikliği, şeriata karşı cumhuriyeti, yaratılış teorisine karşı evrim teorisini, idealizme karşı materyalizmi, bireyciliğe karşı toplumculuğu savunmaktadır.

Ne var ki çok az kişi tarafından anlaşılabilmiştir. Şimdi bile dinciler tarafından dinsiz; dinsizler tarafından da dinci sayılır...

Av. Hayri BALTA, 10 Nisan 2012

TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

**IRKÇILIĞA, SÖMÜRÜYE, ŞERİATA
HAYIR!..**

AV. HAYRİ BALTA’NIN ÖZGEÇMİŞİ

1932 yılında Gaziantep’te doğdu. 10 yaşında iken annesi öldü. Babası, eşinin ölümüne dayanamayarak yaşama küstü.

Çocukluğunun kış günlerini Gaziantep’in Tabakhane semtinde; yaz günlerini de Gaziantep’e yakın İbrahimli

köyündeki üzüm bağlarında geçirdi.

Yaz günlerinin gecelerinde kayan gök taşlarını görünce “Tanrım! Ölen annemi geri gönder!” diye dileklerde bulundu...

Dileklerinin yerine getirilmemesi üzerine sükut-u hayale uğradı ve Allah’ı aramaya başladı...

1945 yılında Gaziantep lisesi Ortaokul 1. Sınıfa giderken yapılan bir temizlik yoklamasında Türkçe öğretmeni: “Gömleğin kirli, git değiştir gel!” deyince, çok da istediği halde, bir daha okula gidemedi...

Okula gidememesine karşın; okuma ve öğrenme tutkusu ile yanıp tutuştu. Okuyamamış olmasının eksikliğini; günlük gazeteleri, haftalık ve aylık dergilerle kitaplar okuyarak gidermeye çalıştı.

Okuldan koptuğu yıllarda geçimini dericilik ve kilimci kalfalığı yaparak sağlamaya çalıştı... Çalışmaktan artan boş zamanlarında futbol oynadı. Kendisi futbolu değil de futbol kendisini bıraktığı zaman futbol hakemlik kursunu bitirdi.

Stajyer olarak yönettiği ilk maçta taraftarlarca geleneksel tezahürat yapılırken futbol hakemliğini de bıraktı.

25 yaşında Gaziantep’li tasavvufçu, tekke ve tasavvuf müziği ustası olgun insan Dindar Filozof Dr. Emin Kılıç Kale’den; Ahlak, tasavvuf, yaşam ve müzik dersleri aldı... O toplulukta kimi zaman tef çaldı ve kimi zaman da ney (nay) üfledi.

Bu toplulukta “fırınlara girip çıktı”, “ölmeden önce öldü”, “yeniden doğdu”. Bu topluluğa “ölü” olarak girdi “diri” olarak çıktı.

Dünya görüşü nedeniyle kavmiyetçi ve ümmetçi kişilerce hakaretlere ve iftiralara uğrayarak komünistlikten yargılandı.

Devamı en son sayfada